

Số Đỏ
- Vũ Trọng Phụng -

Chương: 11

**CUỘC KHÁNH THÀNH SÂN QUẦN
XUÂN TÓC ĐỎ DIỄN GIẢ
VIỆC SỬA SOẠN MỘT CUỘC HÔN NHÂN**

Buổi khánh thành cái sân quần riêng của bà Phó Đoan trong vườn hoa nhà thật là một ngày đáng ghi vào lịch sử thể thao của nước Việt Nam. Theo như những cuộc khánh thành khác, cũng có tiệc trà, có rượu sâm banh, lại có cả “chúc từ” nữa

Họp mặt tại buổi tiệc, có từ ông Típ Phờ Nờ cho đến vợ ông ta từ Tuyết cho đến anh ruột cô ta là cậu Tú và chị ruột cậu này là bà phán vợ ông mọc sừng – nguyên là cô Hoàng Hôn – và cả nhà chính trị bảo hoàng Joseph Thiết nữa

Ông này coi cả bọn chung quanh ông chỉ là dân chúng, còn mình là một nhà lãnh tụ, một nhà chính trị và một nhà chính trị thì thật sự thì bao giờ cũng nghĩ đến quyền lợi của quốc gia mà khinh bỉ những cái thị hiếu và lòng ham vui thú của dân chúng. Giữa lúc mọi người cười nói ồn ào, ông Joseph Thiết giờ một tờ báo Pháp ra, sung sướng hưởng cái khoan khoái của việc ông Léon Blum bị môn đồ của nhà bảo hoàng Maurras đánh cho chảy máu ở hai bên thái dương. Nhưng, những người chung quanh ông cũng chẳng ai để ý xem ông đương làm gì.

Đối lại, ông Joseph Thiết coi như lúc ấy không có những người khác nữa, cũng như những người khác coi như lúc ấy không có ông. Bữa tiệc ấy chỉ còn thiếu mặt có cậu Phước (Em chã!) thì là đủ các nhân vật thượng lưu trong xã hội

Khi hơi men đã ngà ngà, khi đám người thượng lưu ấy đã hơi hơi không được thượng lưu mấy tí, thì ông Văn Minh nâng cốc đứng lên ... với cái thân hình ốm yếu:

- Thưa các bà,

Thưa các cô,

Thưa các ngài,

Ấy thế là ông Văn Minh nói nhai nhải đến gần một giờ đồng hồ về lịch sử thể thao của nước cổ Hy Lạp, phong trào thể thao ở xứ ta, vận mệnh của nòi giống nếu không thể theo và nếu có thể theo, bà phán (xin hiểu ngầm là bà Phó Đoan) tiểu sử của bà, những tư tưởng tân tiến của bà, cử chỉ đáng làm gương của bà trong khi làm cho sân quần để phụng sự một công cuộc thể thao của gia đình, trào lưu thể thao của phụ nữ từ khi có cuộc “tiểu thư đi bộ” vân vân ... Giữa bài “chúc từ” có đoạn ông Văn Minh công kích kịch liệt những người thừa tiền mà làm đình, xây chùa, tô tượng đúc chuông, những kẻ hủ lậu vậy

Ông kêu đồng bóng cũng là một lối thể thao, nhưng lối ấy đã bắt hợp thời trang.

Trong lúc ấy, ông nhà báo cấp tiến với xã hội và bảo thủ với gia đình vội vàng lấy bút máy và sổ tay ra ghi chép, coi những lời lẽ quý hoá ấy tựa hồ bật ở miệng một vĩ nhân mà ra ...

Rồi ông Văn Minh lại khái luận về những bổn phận của người đàn bà lý tưởng có những gì khiến bà Phó Đoan phải yên trí rằng mình là một người đàn bà lý tưởng. Sau cùng, đoạn chúc từ kết luận bằng sự diễn giả giới thiệu với mọi người: Xuân Tóc Đỏ, một thanh niên gương mẫu, một giáo sư ten – nít với tất cả những danh dự mà cái chúc ấy được nhận. Nói tóm lại, bài “chúc từ” ấy có đủ điều kiện là một bài của một nhà đại văn học, đại chính trị, vì trong đó có đủ mọi điều, thù dệt, bịa đặt, phóng đại, huyền hoặc, giả dối bằng những danh từ điêu trá của văn chương. Mọi người vỗ tay thật là đích đáng.

Nói xong, ông cháu rề ngồi xuống một cách nghiêm trang nhã nhặn ngầm như đa số diễn giả khác để bà dì đứng lên đáp lời Bà Phó Đoan cảm ơn diễn giả và các cô, các bà, các ngài đã vui lòng đến chứng kiến bữa tiệc khánh thành cái sân quần của bà mà bà ước rằng lúc nào cũng đông ...

Mọi người lại vỗ tay ...

Vì lần đầu ở vào một bữa tiệc có những nghi lễ như thế, được hưởng những cái danh dự mà chính nó cũng không biết, Xuân Tóc Đỏ tưởng mình không phải đáp lời gì ai nữa, cứ việc vỗ tay thật kêu Rồi uống luôn một hơi sâm banh một cách tự nhiên nhất đời, không để ý rằng ai cũng đang nhìn mình chòng chọc. Sau cùng nó khoanh tay ngồi im.

Thái độ toạ hưởng kỳ thành ấy làm cho một số ít người bất mãn. Bà vợ ông phán mọc sừng, đứng lên nói một cách ranh mãnh.

- Bây giờ hình như đến lượt ông Xuân, nhà giáo sư quần vợt.

Ông Típ Phờ Nờ cũng được dịp trả cái thù riêng của ông bằng mấy câu:]

- Điều ấy tất nhiên! Khánh thành sân quần thì tất nhiên bao nhiêu danh dự vào giáo sư quần vợt cả! Vậy xin ngài đừng nhũn nhặn quá mà cứ cho chúng tôi được nghe qua một đôi câu văn rất văn hoa của ngài!

Ngồi bên cạnh Xuân, Tuyết cũng vô tình thúc giục:

- Nói đi, anh đóc! Nói rất văn hoa vào cho thiên hạ họ biết tay!

Không biết thế nào là phải, như một cái máy có người vặn, Xuân Tóc Đỏ đành đứng lên, cốc rượu vẫn nâng trên tay ... Nói thì nó vẫn nói to lắm, mà lại không bao giờ sợ khán cổ, nhất là không bao giờ thẹn, một kiêu kiện cố yếu của nhà hùng biện. Nghiệm như xưa kia, lúc bán phá xa, làm lính cờ chạy hiệu rạp hát, làm nghề thổi loa cho ông Vua Thuốc Lậu Nam Kỳ, nó đã quen cái mồm đàn áp, chinh phục, và làm rung động công chúng hơn ai ...

Nhưng đây không phải là điều cốt yếu ... Phải, đành là phải nói, nhưng phải biết nói gì mới được

...

Sau ba phút trầm tư mặc tưởng, vốn thông minh tính bằm, Xuân Tóc Đỏ nhớ ngay đến những ngôn ngữ và cử chỉ mà ông bà Văn Minh và ông Típ Phờ Nờ vẫn dùng đến, mà nó đã nghe quen tai ngay từ hôm nó nhảy vào gánh vác trách nhiệm. Âu Hoá xã hội Nó bèn từ tốn nói, vừa nói vừa nghĩ:

- Thưa các bạn gái,

- Thưa các bạn giai ...

Xuân Tóc Đỏ nói thế vì óc nó còn đầy những tiếng ấy từ khi nó vào cảnh Bồng Lai để làm tròn cái bổn phận hại một đời con gái đứng đắn và tử tế, chẳng ngờ tình cờ lối nhập đề ấy lại có kết quả tốt chưa ai thấy một diễn giả gọi các thính giả thân mật đến thế từ khi nhận loại có chúc từ. Ai cũng kính cẩn lắng tai nghe Xuân lại lấp bắp:

- ...Tôi, từ hôm nay mà đi, là đã dự một phần vào cuộc cải cách xã hội rồi ... Vậy tôi phải chăm chỉ và nhất là phải hiểu những việc tôi làm ... Chưa được Âu hoá mấy! ... Một sự trở ngại trên đường tiến hoá. Thể thao ... Nòi giống ... Hạnh phúc là cái gì khác nếu không là sức khoẻ của vợ chồng? Gắng sức anh em luyện tập, không phải là cải cách bề ngoài như lối cổ hủ ... giữa buổi canh tân này, cái gì hủ lậu ta đào thải đi! ... Chúng tôi rất được hân hạnh.

Nói đến đây, chợt nhóo đến những câu tướng thắng trận lúc nhận cúp ở tay một quan toàn quyền, hoặc một quan thống sứ, thường reo lên những khẩu hiệu thể thao, Xuân Tóc Đỏ bèn, để kết thúc bài diễn văn:

-Líp líp lơ ... Hua rra!

Giữa lúc ấy, vừa thấy tờ báo đăng rằng nhà bảo hoàng Maurras xua người đánh ông Blum xong thì lại viết luôn mấy bài hăng hái đòi lấy đầu nhà lãnh tụ xã hội một lần thúi nhì nữa, ông nguyên đảng viên Thập Tự Lửa Joseph Thiết vỗ đùi kêu to lên:

- Hay! Hay! Bravo

Thế là cả gian phòng vỗ tay ran lên hoạ theo ông tạ Bà Phó Đoàn Líp líp lơ một cách xứng đáng. Một vài kẻ hoài nghi thì cũng vỗ tay khen vì lẽ chúc từ của Xuân Tóc Đỏ không phải là đĩa kèn nói, và những nhà thể thao chính hiệu bất kỳ ứng khẩu thể đã là cừ, chứ không cần được hơn.

Người ta chạm cốc sâm banh khen ngợi chúc tụng lẫn nhau theo lối các vị thượng thư, đoạn rủ nhau xuống sân quán.

Khi đến xuống sân thì ai cũng phải cảm động ... Ôi! Thật là một triệu chứng tốt cho thể thao nước nhà, cho tương lai phụ nữ: trên rặng lưới của cái sân quần còn mới nguyên như một cô gái còn tân, người ta thấy một ... hai ... ba ... bốn ... cái quần, quần đùi, quần ngủ, quần ra phố, quần ở nhà, cái nào cũng bằng lụa, hoặc trơn, hoặc thêu đăng ten, những cái có thể khiến những ông cụ già trông thấy cũng phải lai láng lòng xuân, mình chính lại là của bà Phó Đoàn!

Điên người, lộn ruột lên, bà Phó Đoan đã gọi ngay người vú già ra mắng cho một trận kịch liệt, thì vú già cô hủ và bảo thủ ấy cứ lâu nhàu:

- Ai biết đâu đấy! Gọi là sân quần thì ai chả tưởng để phơi quần!

Mấy cái quần đã bị cất ra chỗ khác rồi, sân quần lại hiện ra quang cảnh vui vẻ khác. Thoạt đầu, Xuân đánh với bà Văn Minh. Rồi với ông đốc tờ Trục Ngôn. Sau cùng ông đứng với ông Trục Ngôn để đánh với bà Văn Minh và một bà vợ Tây khác, bạn cũ của bà Phó Đoan, mới đến ...

Giữa lúc chưa biết phụ nữ thắng hay nam nhi thắng như thế thì ở nhà cụ cố Hồng, người ta nhau lên vì cái tin cô Tuyết đi chơi với ông Xuân. Cụ già rít lên như những bà mẹ hủ lậu khả ố mà rằng:

- Ông đã biết chưa Ông nuông con ông nữa đi! Bao giờ bụng nó bằng cái thúng thì ông mới biết thế nào là nữ quyền, và văn minh, là tôi tân, là giải phóng! Phương ngôn có câu nói: Con hư tại mẹ, cháu hư tại bà! Ông là hại nó, ông làm nó hư hỏng, để cho tôi, tôi phải nghe lời thiên hạ chửi rủa ... bớ móc!

Trước những lý luận bảo thủ rất trở ngại cho cuộc giải phóng phụ nữ của nước nhà như thế, cụ ông chỉ nhắm nghiền mắt lại đáp:

- Biết rồi! Biết rồi! Khổ lắm, nói mãi!

Nhưng dù “biết rồi” mặc lòng, cụ bà cũng đuổi thằng bồi tiêm xuống bếp ngay ... Vì đã công nhận nữ quyền như một người văn minh thật sự, cụ cố Hồng cũng không phản đối lại việc huyền chức tạm thời ấy Cụ chỉ nằm ngáp dài bên khay đèn mà thối Cụ bà lại nhai nhải nói như cái chảo rách:

- Ông có biết không? Nó với Xuân rủ nhau vào một tôten thuê buồng! Chết thật chú không ngờ rằng ...

- Biết rồi! Khổ lắm, nói mãi!

- Không ngờ rằng một người như ông Xuân, tưởng là đứng đắn tử tế, ai ngờ lại có bụng dạ tồi thế!

- Biết rồi! Khổ lắm! nói mãi!

Đến đây, cụ bà chợt tưởng tượng đến cái khó lòng tránh khỏi của những cặp giai gái khi rủ nhau vào tôten, bèn bung mặt sụt sịt khóc như một người mẹ hủ lậu Không thấy nói gì nữa, cụ ông hé mở đôi mắt nhỏ tí ra hỏi:

- Thế sao nữa, hở bà?

Cụ bà khóc to hơn trước một hồi, rồi đau đớn kể lễ:

- Làm sao Lại còn làm sao!

- Bà hủ lậu lắm, không nói chuyện được!

- Thế nào là hủ lậu Ủ, tôi xin phép ông tôi hỏi ông: thế nào là hủ lậu

- Thời buổi bây giờ không có cái lối nam nữ bất tương thân như đời các cụ nhà ta đâu! Bây giờ giai gái được tự do kết bạn với nhau, đi chơi với nhau như Tây! Họ có bạn gái cũng như họ có bạn gái, thế không có gì là lạ!

- Ai bảo ông thế?

- Con giai tôi bảo tôi đấy!

- Ông đã chắc thế là hay hơn chưa

- Lúy 1 đã bảo thế thì chắc thế, không hay hơn thì cũng chẳng sao cả!

- À! À! Con giai ông! Thì được cái bộ tịch gì! Đi mở ngay cái hiệu thợ may phải gió ấy, rồi giờ ra rõ đến lắm trò khi! Chướng lắm, tôi không chịu nổi nữa, đừng tưởng tôi không nói gì là hay lắm đâu!

- Chướng hay không mặc, cứ biết cái cửa hàng Âu Hoá của nó cũng mỗi tháng cho nó kiếm được vài trăm bạc lãi đã!

- Này tôi bảo thật! Thế cũng chưa bỏ. Để cho nàng dâu cứ mặc quần đùi đứng trước mặt mẹ chồng! Còn là lãi nữa! Con gái ông mã chữa hoang thì còn là lãi nữa!

- Việc gì mã chữa hoang? Dễ thế cơ!

- Ông có biết chúng nó làm gì với nhau không? Nào tắm, nào bơi, nào nhảy đầm! Lại thuê chung một phòng trong cả một ngày nữa!

Từ nãy đến giờ đã được nửa giờ, cụ ông bèn ngáp dài một cái, nước mắt nước mũi chảy ra như những người nghiện thuốc đứng đắn mà hút có phương pháp. Cụ bèn nhắm nghiền mắt lại:

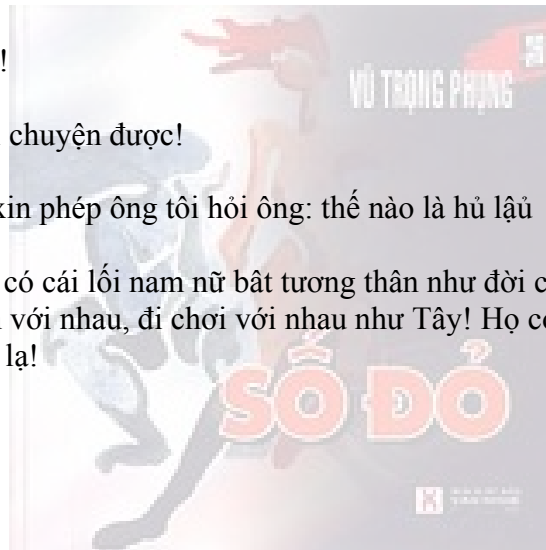
- Biết rồi! Khổ lắm! Nói mãi!

- Người ta biết rõ là hai đứa đóng cửa phòng lại, ngủ trưa với nhau rồi, ông đã biết chưa

- Sao! Sao nữa

Cụ bà cười nhạt đau đớn:

- Lại còn sao nữa

- Thế ai bảo mà bà biết rõ thế?

- Chị ruột nó chứ còn ai nữa!

- Cái con Hoàng Hôn cũng lên Bồng Lai hôm ấy làm gì?

- Vì hôm đó chògn nó cũng lên đây chứ sao

- Mau gọi nó ra tiêm thuốc cho tôi đây! Việc có thể thôi, không phải ỏm tôi lên vội!

Chẳng những đã không biết giá trị của những phút quý hoá và cái quyền lợi thiêng liêng bất khả xâm phạm của những người nghiện chân chính, cụ bà lại còn nói nữa chứ không gọi ngay thẳng bồi tiêm lên.

- Để bao giờ bụng nó bằng cái thúng thì mới ỏm tôi phỏng? Ông có nghĩ rằng đã có ai sêu tết con Tuyết rồi đây không? Cái thằng Xuân như thế là đồ xỏ lá, đồ ba que, mặt chó chứ không phải mặt người nữa! Để rồi xem! Tôi bắt con Văn với thằng Minh đuổi cổ nó đi cho mà xem! Lại còn con mẹ Phó Đoan, cái con đĩ già dơ đời ấy nữa! Sân quần à? Rõ đĩ mà không biết rớm! Rồi tôi cầm cửa thằng Xuân cho mà xem!

- Biết rồi! Khổ lắm! nói mãi!

- Thật đấy, tôi thì đánh tan xác con Tuyết! Tôi thì chửi con mẹ Phó Đoan cho một trận cho mà xem! ... Tôi thì phú con Văn về với mẹ nó cho mà xem! Chứ thế à? Văn Minh tiến bộ thế à?

Cụ Hôn giẫy hai bàn chân, nhăn nhó kêu:

- Khổ lắm, nói mãi, gọi bồi nó lên tiêm cho người ta đi! Khi ơi là khi!

Cáu tiết, cụ bà đập xuống bàn đánh thành một cái, gất:

- Tôi không gọi! Ông hãy nhịn đi một chốc! Hút vào để cái gì cũng biết rồi, biết rồi, ấy à?

Tức thì ông cụ ngồi nhồm cả quyết:

- À, giỏi nhé? Được lắm! rồi mà xem! Tôi sẽ gả con Tuyết cho thằng Xuân, tôi xin cam đoan như thế với bà! Chả gì nó cũng đã học trường thuốc, đã được người gọi là ông đốc, mà về quần vọt thì nay may nó chiếm giải quán quân! Nay tôi bảo thật: Con Tuyết mà chửa với thằng Xuân thì thật phúc bấy mươi dodòi cho nhà này! Bà câm đi, bà ngu lắm!

Cụ Hồng đã nói như một người nghiện đứng đần trong một con thịnh nộ đúng giờ và đúng bữa

1 Hấn, nó

Chương: 12

KIM CỖ KỲ ... NGÔN BÀ “CHÚA PHẢI GAN” SỰ MĨA MAI CỦA SỐ PHẬN

Buổi sáng hôm ấy, lúc chuông đồng hồ báo thức theo hai cái kim chỉ 8 giờ mà kêu ran lên, thì ông Văn Minh tung chăn vùng ngồi nhồm dậy. Nhìn sang bên tay phải không thấy bà vợ yêu quý đâu cả, lại trông lên cái lịch trên tường, ông mới nhớ ra rằng vợ ông đã đến sân quần vì hôm ấy vào ngày thứ năm.

Ông rửa mặt, thay quần áo xong bèn bấm một tiếng chuông. Trong khi ông ngồi trước bàn trang điểm của vợ ông, thì chợt người bồi mang vào một khay những vị như bánh sữa, bơ tươi, cà phê, súc cù là, nghĩa là những thức ăn để dành riêng cho bậc thượng lưu trí thức. Chải đầu xong, ông ăn vội vã những thức ăn rồi trang điểm cái mặt. Ông giũa móng tay, bôi đồ mùi đầu ngón tay. Rồi xoa một lượt kem lên mặt, rồi trát một lượt phấn lên trên, rồi lấy cái khăn bông khô lau đi, rồi lại bôi một lần phấn mỏng nữa, y như một người lùn thần ... Với mái tóc đen và quần quần từ đầu cuộn cuộn xuống gáy, cái cổ cao ngẩng và lộ hầu, đôi con mắt ốc nhồi, lại thêm cái mặt loang lổ những vòng tròn trắng, lúc ấy trông thật xứng đáng là một bậc sơn phần mày râu ...

Máy tiếng giày lẹp kẹp tiến đến cửa phòng. Ông phải lắng tai nghe ... Rồi tự nhiên cửa phòng mở toang ra, làm cho ông phải nổi giận đùng đùng vì cái tính cầu thả của dân An Nam không biết gõ cửa. Nhưng ông không được quát mắng như vào dịp khác, mà lại phải nặn ra cái vẻ mặt tươi cười nữa, vì người vào không gõ cửa chính là cụ phán bà, mẹ ông ... Ông vừa đưa tay xoa bộ mặt tân tiến của ông vừa giọng hỏi:

- Mẹ có việc gì mà đến sớm thế?

Cụ bà đứng khoanh tay sau lưng, nghiêm nhiên nhìn con và khắp gian phòng một lượt chứ không đáp, điều thuốc lá sâu kèn dính lịch bên góc môi. Sau, cụ đến ngồi ở giường hỏi:

- Chị ấy đâu rồi

- Nhà con nó đi đánh quần.

Cụ bà gật gù cái đầu hỏi lâu như nhưng người không bằng lòng một việc gì mà không nói. Một lát sau lại hỏi:

- Chị ấy đi từ bao giờ thế?

- Chắc hẳn phải đi từ bảy giờ sáng.

- Gớm! Vợ chồng nhà anh độ này nhiều cái văn minh quá!

Biết rằng lại sắp có chuyện như mọi bữa, về vấn đề bất hủ nó chia rẽ làm hai phái trong

một nhà là vấn đề mới cũ xung đột. Văn Minh bèn chọc tức mẹ bằng cách hỏi lại:

- Có phải thế không hở mẹ?

Bà cụ cũng đã gần quá điên, song le cũng cố nhin, chỉ trách:

- Thế mà đến bây giờ anh cũng chưa xuống hàng! Buôn bán mà chênh mảng thế thì mấy lúc mà vỡ cửa hiệu Phải trông nom người làm ăn trong nhà chứ, vợ đi thế, mà chồng thì ngủ thế, họ lại không moi ruột đi cho hay sao

Văn Minh vẫn ngồi nguyên chỗ để đánh phẫn nột cái mặt, chỉ dửng dưng:

- Ấy bầm, đã có anh Típ Phờ Nờ trông nom.

Tuy không hiểu con nói gì, bà cụ cũng không cần nói lại Đó không là điều cốt yếu Điều cần nhất cho cụ là kiếm cách nhập đề để có thể đá động được đến ông Xuân Tóc Đỏ của chúng ta đó thôi Rồi cụ lại hỏi:

- Thế cái ông đốc Xuân ấy đâu

- À, ông ấy là giáo sư quần vợt, chắc bây giờ, ông ấy phải ở sân quần.

Trong khi nói thế, ông Văn Minh cũng không biết cứ lừa dối mãi người khác thì cuối cùng mình lừa dối đến cả mình mà không biết. Một cách vô tâm nhất đời, ông ta đã làm cho một thằng Xuân Tóc Đỏ nhặt quần, nhảy một bước lên một ông giáo sư. Phải, phải một người đã có chức như: nguyên sinh viên trường thuốc, có học thức, có óc mới, tất nhiên không thể quay về nhặt quần cho quý hội viên được.

Cụ bà lại hỏi:

- Nghe đâu anh sắp cho con Tuyết cũng học đánh quần thì phải ...

Ông còn ngờ ngác hỏi lâu rồi đáp:

- Chẳng biết nó có muốn học không? Nếu muốn thì tôi cũng bằng lòng. Đánh quần thì khoẻ người ra thôi chứ không hại gì cả.

- Nay, hình như ông Xuân cũng đứng đắn và tử tế lắm thì phải ...

Không biết đấy là bà mẹ đương giương một cái cạm, ông con liền đáp:

- Cái ấy thì đã đành! Đây mẹ xem! Nếu không có ông ta chữa chạy cho thì có phải ông nhà chết rồi không? Việc ấy mình phải coi là một cái ơn to thì mình mới là người lịch sự. Vả lại nhờ có ông ấy trông nom giúp mà cái cửa hiệu thợ may được thịnh vượng thế đấy mẹ ạ.

- Nhưng con thử xem ông Xuân có thực đứng đắn tử tế không?

- Điều ấy thì như hai với hai là bốn rồi, còn phải sò xét gì nữa!

Cụ bà ngẫm nghĩ một lúc rồi khẽ hỏi:

- Này anh cả nhĩ, thí dụ gả con Tuyết cho ông ta thì có nên không, và liệu ông ấy có thuận không?

Nghe đến đấy, Văn Minh cau mày, giận hết sức. Nhưng cũng phải dè dặt nói:

- Nhưng mà tự ai mà có cái tư tưởng ấy thế?

Cụ bà chép miệng mà rằng:

- Có con gái lớn thì tất nhiên phải nghĩ đến con rể, bổn phận cha mẹ là sao cho giai có vợ, gái có chồng chứ anh sao lại ngạc nhiên?

Văn Minh lắc lắc cái đầu:

- Việc ấy chắc khó lòng mà thành được ...

- Chết nổi! Sao thế?

Rất ngạc nhiên về sự thất vọng của mẹ. Văn Minh nói như một người hủ lậu:

- Không được môn đăng hộ đối! Mà chưa chắc ông Xuân đã ưng con Tuyết ...

- Chỉ sợ người ta không thuận mà mình gọi gả thì mình ngượng lắm, chứ không môn đăng hộ đối cũng chả lo ... Thấy anh nói c1i gì như là ... bình dân ấy

Ông con cau mày, hỏi gắt:

- Nhưng mà sao mẹ lại thiết tha vào việc ấy đến thế chứ?

- Là vì ông Xuân đứng đắn, tử tế ...

- Thế chưa đủ! Tất có nguyên do gì!

Bà mẹ đứng lên, tiến đến c1a xói vào mặt ông con:

- Là vì ông Xuân đã ngủ với em mày rồi, mày biết chưa, thằng khốn nạn!

Rít lên xong, bà cụ dựa vào thành một cái ghế, hai tay sò soạng lật bật xoa vào tường như sợ ngã vì chóng mặt. Văn Minh cũng đứng lên, chết điếng người

Bà mẹ rên rĩ kể lể:

- Mày nuôi ong tay áo, mày vẽ ra lăm trò, mày làm hại một đời em mày, mày bôi do trát trấu vào cái thanh danh nhà tao! Rồi con vợ mày nũa đấy! Rồi còn nhiều chuyện hoang dâm nữa!

Những câu nói như thế có một hiệu lực làm cho Văn Minh ở cấp tiến mà muốn quay hẳn về bảo thủ. Thấy mẹ nói đến vợ mình, lòng ghen của ông nhóm lên. Ông sợ nhất cái xấu mọc sùng, và thấy mình ở trong một cảnh ngộ khó xử, vì mọc sùng là một cái xấu của cấp tiến chứ không phải của bảo thủ. Đàn bà tân thời mà đứng đắn thì thôi không nói Đàn bà tân thời mà đa tình, cái đó càng có lợi cho bạn nam nhi vẫn coi phụ nữ là đồ chơi ... Nhưng nếu những cái đồ chơi mà lại là em gái ông hoặc vợ ông nữa, thì ... Không! Không thể được!

Tuy nhiên, Văn Minh cũng hỏi lại mẹ:

- Có chắc thế không? Ai trông thấy thế?

- Con Phán chị nó trông thấy hai đứa ngủ trưa trong một buồng ở khách sạn Bồng Lai, mà lại còn không chắc nữa à?

- Ô lạ! Sao nó không ngăn cấm em nó? Sao nó không mách tôi

- Nó bảo, nó thấy thế nó thẹn ê cả mặt mũi thì nó còn nói gì được nữa!

Lại có những thú thẹn vô lý thế nữa!

- Chứ không u? Vả lại nếu nó nói gì nó lại sợ con Tuyết thù nó, chị em đâm mắt lòng nhau Mày cũng đừng cho con Tuyết biết là chị nó mách nó ...

Văn Minh đứng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi thưa với mẹ:

- Để tôi điều tra việc này cho đích xác đã. Rồi có thể nào sẽ liệu sau vậy, mẹ cứ yên tâm. Dù sao thì việc cũng đã xảy ra rồi Cuồng cuồng lên là thất sách.

Nói đoạn, Văn Minh bơm nước hoa vào đầu, vớ lấy cái mũ nhưng, xuống than ... Ông ta đi tìm Xuân Tóc Đỏ vậy

Lúc ấy, tại sân quần chỉ có bà Văn Minh và Xuân Tóc Đỏ luyện tập lẫn nhau thôi chứ không có một nhà thể thao nào khác. Có Jannette con gái bà Phó Đoan, vì là ngày thứ năm, nên cũng ở trường ra chơi với mẹ cô. Cô ngồi trên ghế, có một quyển sách giờ sẵn ở đầu gối, chốc lại nhìn lên xem đánh quần, chốc lại cúi xuống xem tranh ảnh ở sách. Hai đứa bé chừng 10, 12 tuổi, quần áo rách rưới, làm nghề nhặt banh cho Xuân Tóc Đỏ bảnh bao trong cái quần tây, áo sơ mi cụt tay, giày vải trắng, đứng làm nhà giáo sư.

Bà Phó Đoan ở nhà trên chứ không xuống sân với cái quần đùi để luyện tập như mấy bữa trước. Công cuộc thể thao của bà đã bị một bồn phận thiêng liêng khác đến ngăn trở, bồn phận của bậc hiền mẫu Là vì cậu Phước, đã hai bữa này không hiểu vì lẽ gì, mà ăn mỗi bữa

lại kém, những một bát cơm. Cậu hay ngồi lì lì trầm tư mặc tưởng như một nhà triết học, không hay quấy đến thiu thít vú em nữa, lại cả đến “em chã, em chã” cũng không nữa. Thật là một hiện tượng cho cậu bé thuộc hạng con Giời con Phật ... Chiều hôm qua, cậu Phước hắt hơi ba lần ... Đến tối, sau khi uống nước, cậu lại nấc. Đêm đến cậu chỉ đái dầm có một bận chứ không phải hai bận như mọi đêm. Sáng sớm hôm nay, cậu lại ho ba tiếng. Thật là một điềm gở, bà Phó Đoan thấy rõ như thế lắm, mặc dầu bà không nói thế ra miệng. Bà đã lo âu như là, vào trong trường hợp ấy, bất cứ một vị hiền mẫu nào khác cũng phải lo âu ...

Hay là cậu Phước sắp “đòi về”?

Hay là đức Phật chùa Hương thương con – mà chả hiểu đức Phật chùa Hương có con không? – nên đã đến lúc không muốn “đọa đày” con ngài dưới trần nữa rồi chăng?

Ông thầy số đã kêu số cậu Phước thọ lắm, hay là thầy số đoán nhầm?

Ấy đó là những câu hỏi làm rối loạn cả khối óc bà mẹ, khiến bà đau khổ, lo nghĩ. Có nuôi con mới biết lòng cha mẹ. Nhất là lại có nuôi con cậu tự nữa mới biết lòng cha mẹ. Như bà Phó Đoan nuôi con kể đã là cùng. Bà đã kiêng khem đủ thứ, và tránh những tiếng “quở quang” rất kỹ lưỡng cho cậu Phước, nào bán khoán, nào đội bát nhang, nào cúng, nào sớ tấu: thôi thì chẳng thiếu thứ gì nữa. Vậy mà bây giờ thốt nhiên cậu lại “thế” thì là bởi đâu? Đi cầu cứu sư cụ Tăng Phú chăng? Hay là mời ông đốc Trục Ngôn? Bà lo lắng nhìn cậu Phước ngồi tẩn ngẩn trên một cái bàn ở giữa nhà, rồi bà ra cửa sổ ... Một cách căm tức, bà nhìn xuống bọn đánh quần. Bà quý trọng họ thế, mà họ chẳng biết đến nỗi lo sợ của bà thì là đồ vô lịch sự. Nhưng chợt bà nguôi ngay, vì sự thật bà chưa nói gì cho ai biết ... Đến cả giai nhân của bà tuy vậy, mà cũng chưa đũa nào biết, vì bà sợ nói ra cho có người biết thì lại có điều gì “quở quang” chăng?! ... ấy thế mới rày rà!

Giữa lúc ấy, Văn Minh đẩy cửa vào sân. Ông thấy cô Jannette đẩy thì ngả mũ chào, bắt tay và hỏi chuyện qua loa ... Ông quay ra nhìn thấy cái quần đùi của vợ ông ngắn quá, cứ để phô ra trước mắt một hạng người đáng nghi như Xuân Tóc Đỏ, một bộ đùi nở nang và trắng nõn thì ông cũng thấy nản chí trong việc cải cách xã hội, không còn muốn cấp tiến nữa, và muốn cái quần đùi của vợ ông cũng nên bảo thủ đi thì có lẽ hơn. Nhưng vì thấy Xuân chỉ để hết tâm trí vào quả quần, ông lại hơi vững tâm một chút.

- Thôi! Hãy nghỉ tay một chút đã!

Nói thế xong, ông ra gần vợ bảo:

- Này mình! Hãy ra đây tôi bảo điều này một lát đã.

Vợ ông gõ vọt xuống sàn ba cái ra hiểu hãy ngừng cuộc, rồi đến với ông. Muốn khỏi bắt nhả, ông Văn Minh lại nói to với Xuân:

- Xin lỗi nhé?

Xuân Tóc Đỏ vừa thờ vừa đáp:

- Vâng. Xin cứ tự nhiên, cái đó vô hại

Hai vợ chồng lững thững quay ra phía cuống, về phía ấy không có người Người chồng hỏi:

- Mình đã biết sự gì xảy ra chưa

Vợ tròn đôi mắt, sợ hãi hỏi:

- Cái gì thế? Chết! cái gì?

Chồng lắc đầu thất vọng rồi thở dài:

- Chúng ta không thể nào dung được cái thằng Xuân ấy ở nhà chúng ta một phút nào nữa! Thật là khốn nạn.

- Sao đến nỗi thế? Hàng họ đương được khách mà khách lại là củaluý . Vả lại như vậy thì mất lònglúy , ai luyện tập với tôi nữa Ngày vua ra thì làm thế nào Nhưng mà vì lẽ gì đã chứ?

- Nó với con Tuyết nhà ta hình như lôi thôi với nhau

- Thế ư? À có lẽ đúng, tôi cũng có lúc đã phải ngờ như thế đấy!

- Theo như tin tức tôi mới nhận được, thì hình như chúng nó ngủ với nhau rồi

- Chết nỗi! Thế kia ư? Có chắc không?

- Tôi, tôi chỉ muốn vào bắm mặt cái thằng chó ngay bây giờ mà thôi! Vì rằng em mình nó hư nhưng vợ chồng mình mang tiếng. Bà lão già cứ đổ tại chúng ta tiến bộ, Âu hoá nên con Tuyết nó hư thế, có khổ không?

- Lại đến tai mẹ nữa rồi à? Thế mẹ bảo sao

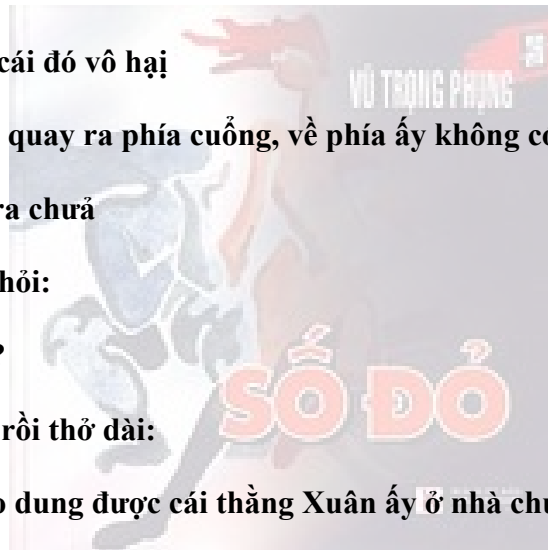
- Thầy mẹ lại muốn gả con Tuyết cho cái thằng khốn ấy mới nhục chứ?

- Ô! Vội quá! Phải biết đích xác mới được.

- Làm thế nào mà biết? Chả nhẽ bắt em mình đi khám đóc tờ? Mà hỏi thì tất nhiên không đời nào nó dám nói thật, hoặc có dám thì nó cũng không nói

- Thật đấy! Anh chị như thế là đã say mê nhau, nghĩa là muốn lấy nhau Nếu họ biết thóp là bản cùng thì thầy mẹ cho họ lấy nhau, hẳn là chưa hư với nhau thật sự thì họ cũng cứ bảo là đã hư với nhau rồi cho có lợi

- Có khi lại vì thế mà chưa ngủ với nhau, chúng nó cũng hấp tấp vội vàng mà đi ngủ với

nhau cũng nên.

Vợ liền cự chồng:

- Như thế là cậu định bằm mặt thằng Xuân ra!

- Lúc nóng nảy, còn ai nghĩ! Bây giờ còn một cách: Trước khi biết rõ thằng Xuân làm hại một đời con bé chưa, thì ta hãy cứ tìm cách không cho chúng nó gặp nhau nữa, thế thôi. Nếu khi điều tra được kỹ lưỡng rồi thì ta sẽ liệu, hoặc gã con bé cho nó hoặc xích em mình lại một chỗ, nếu chưa hư hỏng.

- Thế thì chỉ còn cách tống quách thằng Xuân đi, không bao giờ cho lai vãng đến cửa hiệu này nữa. Đành là hy sinh một người giúp việc đắc lực vậy.

- Như thế là mình hy sinh cho cái gia đình hủ lậu một tay cải cách xã hội đấy.

- Chú sao! Chỉ có sự hy sinh là đáng kể.

- Mà như thế thì nói với dì phán bắt hẩn ở luôn đây lại xong.

- Ô! Kế ấy hay đấy! Mình khéo nói là được.

Hai vợ chồng sung sướng quay vào thì vừa gặp lúc trên cái cửa sổ tầng gác thứ nhì, cái mặt nhẵn nhụi của bà vợ Tây lộ ra với những cái vẩy tay cầu cứu thất vọng ...

Năm người cùng hoảng hốt chạy lên, tưởng chừng có sự gì ghê gớm xảy ra.

Đến nơi mới biết kỳ thủy chỉ có cái sự lạ là cậu Phước hắt hơi luôn những bốn cái một lúc!

Sau khi an ủi bà đi bằng mọi lẽ sinh lý học rất vu vơ, ông Văn Minh bèn ngồi trầm ngâm nghĩ cách tống Xuân Tóc Đỏ cho xong cái cửa nợ ấy.

Thế là việc làm cho đời một người con gái tử tế bị mang tiếng của Xuân đã được kết quả hoàn toàn rực rỡ.

Nó chỉ còn phải gánh vác cái trách nhiệm nặng nề là làm hại nốt một vị quả phụ đã thủ tiết luôn với hai đời chồng nữa mà thôi.

Chương: 13

MỘT CUỘC ĐIỀU TRA BẰNG SINH LÝ HỌC NGÔN NGỮ CỦA MỘT VỊ CHÂN TU XUÂN TÓC ĐỎ CẢI CÁCH PHẬT GIÁO

Khi ông đốc tờ Trục Ngôn đã lên gác trên thăm bệnh cho cậu Phước thì Xuân còn lảng vảng ở nhà dưới với bọn gia nhân. Bọn này đã động đến cậu con Giời con Phật ấy sở dĩ họ

dám xử thân với Xuân là bởi tuy không rõ Xuân là hạng gì trong xã hội nhưng được bà chủ trọng đãi như thế, thì họ cũng phải kính trọng Xuân, và tuy Xuân ở địa vị cao hơn họ, song những tiếng rất bình dân mà Xuân hay điềm vào câu chuyện: “Mẹ kiếp! Chẳng nước mẹ gì cả!” vân vân ... đã khiến cho họ thấy Xuân dễ dãi, không khinh người, nhất là không khinh người!

Cũng như bọn gia nhân biết tự trọng khác, nghĩa là những lúc nhàn rỗi thì phải nói xấu chủ cho khỏi phí thì giờ, bọn này quay quần nhau lại nói đến cái chuyện “bà chúa phải gai”. Người tài xế kêu:

- Rõ lắm của có khác! Động tí thì nặng lên! Làm như sắp chết ấy! Sự thật thì thằng bé chẳng sao cả! Chỉ vẽ chuyện! Có thể cũng cuống quýt lên mời đóc tờ! Chả biết rồi làm nên tướng gì cho bồ!

Người vú nuôi của cậu Phước cũng nghĩ vu vơ ngay đến cuộc chiến tranh giai cấp bằng cách phê phán:

- Chả bù với con nhà nghèo! Đến ăn cũng không có thì ra chẳng bao giờ ốm, mà có ốm thì cũng ốm no bò dậy!

Nhưng người bếp lại ác khẩu hơn. Người này nhất quyết chủ trương cái thuyết là con Giời hay con Phật mặc lòng cậu Phước cũng chỉ là một người, mà lại một cậu bé đến tuổi dậy thì, đã được những cao lương mỹ vị tắm bổ khí huyết cho phương cường thì lại càng gớm hơn, càng có vẻ con Giời con Phật! Muốn dẫn những chứng cứ chính xác, người bếp lại nói:

- Đấy cứ để ý mà xem thì biết! Những lúc nó cứ “em chã” rồi vạch yếm vú em ra mà sờ vú, rồi lại giả vờ bú ấy! Thế là đâm đến nơi cũng như mẹ nó chứ không thì còn là cái cóc khô gì! Nhất là những lúc nó bắt vú em cõng nó rồi nhong nhong cười ngứa đủ biết! Rau nào sâu ấy, phương ngôn đã có câu ...

Xuân Tóc Đỏ hai tay dứt túi quần, một chân gác lên bệ đá, làm ngay một câu như một nhà đạo đức cay nghiệt:

- Mẹ kiếp, con Giời với lại con Phật!

Nhưng người vú nuôi chữa thẹn cho mình bằng cách cãi cho Phước thế này:

- Cứ nói nhằm thế, chứ cậu ấy còn bé dại như thế, đã biết quái gì!

Người tài xế hỏi:

- Tôi biết chán, vì tôi để ý đến trẻ con lắm. Trẻ con bây giờ là hư thân mất nết sớm lắm chứ không như ở thời các cụ nhà ta đâu ... Ranh con nít mắt ra đã có nhân tình rồi, đã rủ nhau đi sãm rồi! Cậu cả nhà này tuy chưa biết gì thật nhưng mà cứ như thế thì đã đến lúc cần lấy vợ đấy! Cứ như cái thói đâm dặt của bà mẹ thì con nào mà không hư? Những lúc cậu cả cứ ngòi lý lý cái mặt ra thì chỉ nghĩ đến cái đâm thôi chứ chẳng phải sắp “đòi về” gì, mà

cũng chẳng thần thánh nào lời thôi gì ...

Nghe đến đây thôi, Xuân quay lên, sau khi thấy rằng bọn ấy nói mà đúng. Nó lên xem ông đốc tờ Trục Ngôn có tìm ra căn bệnh của cậu con cầu tự ấy không ...

Lúc ấy, quan bác sĩ đứng tần ngần trước mặt cái cậu bé đã cởi trần ra thì không muốn mặc quần áo vào nữa, và trước cái mặt đầy những lo âu của bà mẹ hiền của cậu ấy Ông rất lấy làm phân vân. Ông thấy hình như cậu bé không có bệnh tật gì cả, vậy mà bà mẹ cậu cứ bảo cậu mới mắc bệnh thì tất nhiên cậu phải có bệnh.. Ông chưa tìm ra bệnh thì vừa lúc Xuân Tóc Đỏ bước vào xem ... Ông Văn Minh cũng nói:

- Tôi tưởng cậu Phước chả ốm đau gì cả.

Bà Phó Đoan chưa kịp giận cậu nói quở quang ấy, ông đốc tờ Trục Ngôn cũng đã nói:

- Thật thế! Dễ thường cậu đến tuổi dậy thì cho nên nhiều khi cậu ngồi ngẩn mặt ra đấy thôi Nếu lấy vợ sớm cho cậu thì ...

Xuân Tóc Đỏ nói ngay:

- Thưa ngài, ngài nói rất đúng! Tôi đã có dịp để ý đến con trẻ lắm, nhất là vào thời buổi như là thời buổi này

Ông đốc tờ Trục Ngôn rất lấy làm hân hạnh mà giơ tay ra bắt tay ông Xuân như gặp người tri kỷ. Rồi ông nói một thôi dài như những nhà khoa học không biết riêng những sự không nên nói ...

- Thật vậy đó! Thưa bạn đồng nghiệp, vậy thì có phải bạn đồng nghiệp cũng công nhận những lý thuyết của Freud đó không? Cái triệu chứng nào của thần kinh hệ cũng là do quá thận, quả cật mà có, lắm khi thiên biến vạn hoá rất kỳ kỳ quái quái ...

Vấn hay bác sĩ Trục Ngôn nói thế là đúng, song cái việc kỳ kỳ quái quái hơn nữa, là Xuân Tóc Đỏ cứ đứng vênh váo ưỡn ngực ra nhận cái chức đồng nghiệp với ông đốc tờ. Nó lại gật gù mà rằng:

- Chỗ anh em mình với nhau cần gì còn phải giảng giải

Bà Phó Đoan tuy chỉ hiểu lỗ mỗ, cũng muốn nổi giận lắm, con bà là con Giời con Phật, có lẽ nào thế - nhưng khi thấy cả mấy người cùng một luận điệu thì bà lại phải lặng thinh. Xuân Tóc Đỏ vỗ vai rất thân mật ông đốc tờ Trục Ngôn, nháy ông ta ra cửa sổ để thì thào:

- Tuy tôi không được mời đến khám bệnh như ngài, nhưng tôi biết rõ cậu bé lắm. Nay ngài, chỗ anh em mình với nhau, thì tôi xin mách ngài rõ rằng quả là cậu đến tuổi dậy thì đấy mà thôi! Lắm lúc cậu cứ vùi vĩnh bắt vú nuôi cậu vạch vú ra bú giã vờ như trẻ con lên ba, thế không là dâm thì còn là gì?

Ông đốc tờ Trục Ngôn để tay lên miệng, khẽ đáp:

- Tôi xin cảm tạ ngài lắm! Ngài đã đi đến khoa học sinh lý học. SỰ thật là thế thì ta nói thế chứ sao ta lại khiêng? Một lần nữa, ngài đã cho thấy rằng Freud, ông thầy của chúng ta, đã tìm ra chân lý. Cậu bé đã có những triệu chứng về cái tuổi dậy thì vì tại ăn ngon, mặc đẹp lắm, vật chất đầy đủ quá, cái xác thịt được nâng niu phiến nịnh quá thì người tất nhiên cái dâm dục cũng tăng ... Vả lại hoàn cảnh ... ngài có đồng ý với tôi về vấn đề hoàn cảnh không?

Thằng Xuân đã nhìn ra cửa sổ, hai lỗ tai đã chán những lời nói mà nó không hiểu nên không để ý đến nữa. Vừa lúc ấy, ở ngoài vườn, mấy giống cầm thú cũng đương làm cái việc hoan lạc của tình dục. Trên một mái kềm thì là một đôi chim bồ câu ... Dưới sân thì hai con chó Nhật Bản xinh xắn đương vờn nhau ... Trong vườn gà thì con gà trống trên lưng con gà mái ... Tình cờ cùng một lúc, mấy thứ cầm thú ấy cắt nghĩa rõ cái lẽ âm dương của tạo hoá nhiệm mầu. Thằng Xuân đương tần ngần nhìn sự ấy thì vừa lúc ông đốc tờ hỏi lại nó:

- Ủ, có phải kể đến hoàn cảnh không?

Nó choáng người lên, ngẩn mặt ra, vô tâm hỏi lại:

- Hoàn cảnh ấy à? Hoàn cảnh gì?

Rồi nó trở tay ra ngoài cửa sổ ... Ông đốc tờ Trục Ngôn quay ra nhìn, thấy cảnh cầm thú yêu nhau rồi, lại rớt rít lên bắt tay nó, vỗ vai nó. Lần này ông lại nói to:

- Chà! Ông bạn thân của tôi! Ngài đã để ý đến những điều rất nhỏ nhoi mà ảnh hưởng rất sâu xa đến loài người. Thật là chứng cứ đích xác của thực tế chứ không phải là lý thuyết viễn vông gì nữa. Trẻ con đương tuổi dậy thì mà cứ trước mắt những cái ấy là rất nguy hiểm.

Xuân Tóc Đỏ nói luôn:

- Phải thay hoàn cảnh đi mới được!

Ông đốc tờ quay lại, đồng dục nói với cả mấy người bằng một giọng ngạnh trực sỗ sàng như cái tên hiệu của ông ta đã nói rõ cái tính nết của ông:

- Chính thế! Tôi cũng không biết nói gì khác nữa! Ấy ông bạn tôi đây đã kết luận giúp tôi rồi đó. Thừa các ngài, loài người chỉ lười thôi vì một cái dâm mà thôi! Đứa trẻ mới đẻ miệng bú mẹ, một tay mân mê một cái vú ấy cũng là dâm rồi! Vậy thì một cậu bé trên mười tuổi, đương tuổi dậy thì ...

Xuân Tóc Đỏ nói len vào:

- Dù là con Giời con Phật thì cũng có thể dâm như mọi người, có khi lại hơn mọi người!

- Tôi không phải chữa bệnh, vì cậu bé không có bệnh gì cả! Cậu chỉ cần lấy vợ. Nếu sợ là tao hôn thì phải giáo dục cho cậu, thế thôi Việc giáo dục ấy rất là tỉ mỉ, khó khăn, nhưng mà một người như ông bạn tôi đây đã đủ tư cách cáng đáng việc ấy lắm.

Bà Văn Minh nói ngay:

- Thưa dì, vậy thì nên nhờ ông Xuân ở luôn ngay đây trông nom em Phước, giáo dục em Phước và tránh hoàn cảnh không tốt cho em Phước.

Bà Phó Đoan đáp:

- Nếu một khi quan bác sĩ đã bảo gì thì tất chúng tôi phải chịu lệnh. Để tôi cho dọn một cái phòng riêng cho ông Xuân.

Thế là vợ chồng Văn Minh cùng ông đốc tờ Trục Ngôn ra về. Ông đốc tờ Xuân Tóc Đỏ ở lại, điều ấy không cần phải nói ... Không lo lắng nữa, bà Phó Đoan về phòng riêng để ra mọi lệnh cho gia nhân, Xuân Tóc Đỏ còn đương đi lại, về mặt tư lự thì có người nói sau lưng:

- Có nhà không thế này A Di Đà Phật! Kính chào ngài!

Xuân Tóc Đỏ quay lại thì đó là một ông sư. Ông này cũng tân thời Âu hoá theo văn minh vì ông có ba cái răng vàng trong mồm, cái áo lụa Thượng Hải nhuộm nâu, đi đôi dép lạng đế cao su, và nhất là đẹp giai lắm, trông phong tình lắm.

Xuân Tóc Đỏ hát hàm hỏi:

- Ông hỏi gì? Mời ông ngồi!

- Bàn tăng xin phép ... Thưa ngài, bàn tăng đã cam chịu khổ hạnh, vất vả đến nỗi bàn tăng lại còn làm chủ nhiệm một tờ báo nữa, tờ báo Gõ mõ ... A Di Đà Phật!

Xuân Tóc Đỏ ngồi xuống, hỏi đùa:

- Báo Gõ mõ à? Sao không dạy người ta đi hát cô đầu có được không?

Sư ông đỏ mặt, ấp úng:

- Bẩm ngài đi hát cô đầu cũng chỉ là đi dưỡng tinh thần, vì đó là thuộc kinh tởng tứ thư ngũ kinh của đức Khổng. Tăng ni chúng tôi mà có đi hát thì cũng không bao giờ phạm đến sắc giới vì chúng tôi chỉ hát chạy thôi chứ không khi nào ngủ lại cả đêm ở nhà chị em. Vả lại ... đến pháp luật của chính phủ bảo hộ cũng bênh vực cho sư đi hát nữa là! Đấy ngài xem, anh chủ cái báo gì ấy dám công kích sư đi hát mà bàn tăng kiện tại toà cho phải thua hộc máu mồm ra đấy!

- À à! Thế kia à? Ghê nhỉ?

- Ấy nói thế để ngài rõ bản tạng có nhiều thế lực. Những quan đại thần như cái vị toàn quyền, thống sứ, đốc lý cũng là ân nhân báo Gõ mõ ... của bản tạng. Ở tờ báo có đầy đủ những chân dung to tướng của các vị ... Ồ, Phật giáo là cao thâm huyền bí lắm.

Xuân Tóc Đỏ bèn hỏi một điều khó khăn của đạo Phật:

- Thế thì sao đã đi tướng công mà lại còn mở báo cạnh tranh với ai làm gì nữa

- Bẩm đó không phải là vô duyên cớ ạ. Duyên do xứ ta mới có hội Phật giáo mới lập, cũng mở báo cạnh tranh ... Sợ tổn hại đến quyền lợi nhà chùa, bản cùng là bản tạng phải cho ra đời Gõ mõ ...

Hiểu nổi một điều thần bí của đạo Phật rồi, Xuân Tóc Đỏ liền phê bình:

- Gớm, các nhà sư quần áo cạnh tranh nhau thế thì cũng gần bằng “Vua Thuốc Lậu” cạnh tranh nhau!

Vị chân tu ấy sốt sắng cắt nghĩa:

- A Di Đà Phật! Ở trong bộ biên tập báo Gõ mõ cũng có một ông vua thuốc lậu! Cho nên việc quảng cáo nhà chùa cũng do đó mà lan rộng đến chúng sinh. Mà thưa ngài, ngài đừng tưởng nhầm rằng sự mà làm báo thì không hiểu gì là nghề báo, vì là bút chiến đâu nhé? Những ông làm báo trần tục thì chỉ đến công kích nhau là đốt nát, là vô học thức, là bất tài, nhưng mà bọn tín đồ nhà Phật chúng tôi thì lại bút chiến nguyên rửa nhau là ghẻ, ghẻ ruồi, ghẻ Tàu, ghẻ Lào, hắc bào, hoá hủi, cụt chân, cụt tay, thế cơ!

- Như thế thì chắc đắt hàng lắm?

- Bẩm, chính thế đấy ạ. Từ độ bần ăng cho ra đời báo Gõ mõ thì số thiện nam tín nữ cũng có tăng số đặt đàn chay, đội bát nhang, đốt mã, cúng vái, gửi quan tài hoặc đem con đến bán khoán cửa Phật cũng lên gấp bội phần ... Bẩm phải như thế mới là đầy đủ bổn phận của kẻ chân tướng công đức lòng mộ đạo ... Chắc đức Phật Tổ cũng chứng minh những điều ấy cho bản tạng lắm, cho nên mặc lòng hội Phật giáo gây nên sự hăm hè đến thế nào thì bản tạng cũng ... tăng phú (bất chấp).

Đến đây Xuân Tóc Đỏ bèn đứng dậy, đồng dục hỏi:

- Ồ, thế nhưng mà sư ông đến đây làm gì? Định hỏi cái gì? Nếu để mời mua báo Gõ mõ thì tôi không mua đâu, vì tôi chỉ thích đập trống. Nhất là khi nào được làm một châu chạy cùng các vị chân tu thì hay lắm.

Sư ông nháy mắt cho Xuân Tóc Đỏ mà rằng:

- Dễ lắm! Nếu ngài sẵn lòng cổ động cho bản tạng, cho báo Gõ mõ của bản tạng, nghĩa là làm cho đạo Phật ... Chẳng nói giấu gì ngài, bản tạng đến đây vì cậu Phước, cậu con đức Phật

chùa hương ...

- Thì sư ông định làm gì cậu ấy

- Bàn tăng sẵn sóc đến cái linh hồn của cậu ấy ... A Di Đà Phật!

Xuân uốn ngực lên, đồng dục nói:

- Còn tôi, thì tôi đang giáo dục cái xác thịt cho cậu ấy, và cả bà mẹ cậu ấy!

Sư ông lăm lét nhìn trộm Xuân rồi gãi tai như một sư ông hợp thời trang:

- Bẩm ... Xin lỗi ngài, vậy nếu ngài cho biết quý danh và chức nghiệp?

Xuân Tóc Đỏ bèn lên giọng trích thượng:

- Me sừ Xuân, nguyên sinh viên trường thuốc, giáo sư quần vợt, giám đốc hiệu Âu Hoá , phụ nữ tân thời!

- Bẩm thế chắc ngài giao thiệp rộng lắm?

- Còn phải ngôn!

- Bẩm thế thì xin ngài giúp cho bàn tăng ... Nếu chùa của bàn tăng mà đông khách thì xin ngài cứ hưởng ba mươi phần trăm đúng! Chúng tôi buôn bán đúng đắn chứ không thêm giở những thói cạnh tranh bất chính như hội Phật giáo ạ. Nếu ngài cố động cho báo, hoặc thiện nam tín nữ đến đông ...

Xuân Tóc Đỏ nghĩ ngợi hồi lâu rồi phán:

- Cái việc tướng của sư ông xem ra còn khuyết điểm cần phải cải cách ... Nếu không thì, sẽ không hợp thời, mà không hợp thời thì ắt bị thải Thời buổi tân này, Phật mà không biến tiến hoá theo văn minh thì cũng chết nhăn răng rạ

- Ấy bẩm chính thế đấy ạ! Nếu ngài đã học hỏi thạo đời như thế thì nên giúp bàn tăng một tay ... Thí dụ việc bà Phán đây với cậu Phước thì ngài tán thành vào cho bàn tăng vẽ ra chuyện gì thì họ cũng gặt cả!

- Ấy, cái ấy thì đã đành! Cái đảng của ông xoàng lắm! Ấy ông cứ xem như cái đảng Phật giáo thì biết mỗi một đám ma thì lại có dăm bảy ông sư và số đông hội viên đi đưa thì có phải họ làm tiền giỏi lắm không? Nếu tôi giúp một tay thì tôi cải cách hết mọi sự cổ lỗ!

- Bẩm thế thì tiền đồ đạo Phật trông cậy cả vào ngài! A Di Đà Phật!

- Nhưng mà phải trả cho tôi mỗi việc năm mươi phần trăm.

- Ấy ngài đừng tính dặt với Phật mà phải tội

Xuân Tóc Đỏ đập tay xuống bàn mà rằng:

- Không thì tôi bỏ tiền ra, tôi chỉ mượn tiếng báo Gõ mõ, tôi, tôi nhận hết mọi việc và để cho sư ông hưởng 20 phần trăm.

Sư ông lại xoa hai bàn tay:

- Ấy ngài chớ giá rẻ nhà chùa mà phải tội

Hai bên còn đương cò kè bớt một thêm hai, thì bà Phó Đoan đã vận được cái áo dài lồi cổ để tiếp sư ông ...

- A Di Đà Phật! Lạy thầy ạ! Cậu Phước chập tay chào thầy đi, mẹ xem có ngoan không nào!

Từ đấy trở đi, Xuân Tóc Đỏ ngồi im cho nhà sư vẽ những chuyện tốn tiền cho bà vợ Tây để cúng bái cho cậu Phước, bằng những lý luận hùng hồn của một vị sư tân thời và chân tướng công.

Chương: 14

ÔI, NHÂN TÌNH THẾ THÁI NGƯỜI BẠN GÁI TRUNG THÀNH CHẾT QUAN ĐỐC XUÂN NỔI GIẬN

Tại hiệu may Âu Hoá cũng như tại nhà cụ cố Hồng, người ta bàn ra tán vào rất nhiều về việc ông Xuân Tóc Đỏ của chúng ta ... ngẫu nhiên đã có hai phái tán thành và phản đối rất rõ rệt. Phái phản đối gồm có cậu Tú Tân, bà vợ ông phán mọc sừng, do ông Typn làm lãnh tụ. Phái tán thành có ông phán mọc sừng, cô Tuyết, bà vợ ông Típ Phờ Nờ, mấy cô khâu và gần tất cả mấy bác thợ may. Như vậy, chẳng cần phải nói, ai cũng biết Xuân Tóc Đỏ được đại đa số. Còn về phần cụ Hồng, cụ bà, cặp vợ chồng Văn Minh, thì ở vào trường hợp có thể chê trách được là không có một thái độ rõ rệt. Những người ấy có thể xem mạnh bên nào thì ngã về bên ấy, thế thôi. Ở vào một tình thế chưa phân hắc bạch, rõ ràng, thì những người ấy phân vân là phải

Phái phản đối có ông mỹ thuật Typn đứng đầu đã xoa tay sung sướng cho việc Xuân về ở hẳn nhà bà Phó Đoan, như vậy thì tiệm may Âu Hoá tránh được cái nạn có một người nhơ bẩn. Nhưng phái tán thành thì lại rất tiếc việc xảy ra ấy coi như vậy sẽ thiệt hại cho thương mại, sẽ ế hàng.

Và không hiểu vì lẽ gì, cái tin cô Tuyết sắp lấy Xuân cứ truyền từ mồm người nọ đến mồm người kia ...

Chẳng biết cụ Hồng có theo cái lối cổ điển của Chính phủ là phao việc ra để dò dư luận của

công chúng trước khi quyết định một việc gì hay là không, nhưng kể về muốn biết dư luận thì đã thất bại, vì dư luận xô xao lắm, có khi lại trái ngược nhau nữa. Người chê Xuân hạ lưu, người lại ca tụng Xuân dòng dõi bình dân. Vì lẽ bình dân với hạ lưu cũng khó phân biệt, vì hai cái ấy rất giống nhau, nên phái này bảo phái kia nhầm lẫn và trái lại ...

Người chê Xuân vô học, người lại quả quyết rằng về học thức của Xuân thì mấy ai đã bằng! Người muốn phá cuộc nhân duyên ấy nói:

- Chính tôi đã được lão Vitor Ban mách rằng xưa kia, Xuân Tóc Đỏ chỉ là một thằng ma cà bông.

Nhưng người muốn tán thành cho cuộc ấy đã đáp:

- Ông có biết rằng ngay bác sĩ Trục Ngôn cũng kính trọng ông Xuân lắm, vẫn coi ông Xuân như bạn thân hay không?

Trước những dư luận như thế, cụ Hồng mặc dầu chưa biết xử trí như sau, chỉ việc gất: “Biết rồi! Khổ lắm! Nói mãi ...”

Trước những dư luận như thế, cụ bà chỉ đành ngán ngấm thở dài mà rằng:

- Để dò xem con bé đã hư hỏng chưa rồi sẽ định liệu

Và, trước những lời căn vặn của bố mẹ, cô Tuyết nhất quyết giữ thái độ của một thiếu nữ đã giải phóng bằng cách chỉ điềm nhiên trả lời: “Ông Xuân, đối với tôi, chỉ là một người bạn giai mà thôi”.

Sau cùng thì, trước lời khai của cô em, ông Văn Minh cũng không thể kết luận thế nào cho được. Giai gái tự do giao thiệp với nhau, như thế là một dấu hiệu của tiến bộ, của Âu hoá. Nếu ông nghi ngờ thì sẽ có hại cho danh dự của ông, một người chủ trương Âu hoá. Cho nên dẫu không bênh em ra mặt, ông cũng không dám kết tội em ông đã hỏng rồi! Ông thường than thảm một cách rất chính đáng rằng: “Ôi, giữ cái trách nhiệm rắc hạt giống văn minh cũng khó khăn nặng nhọc lắm thay!”

Trong khi ấy Xuân cứ điềm nhiên giữ luôn mấy chức giáo sư quần vợt, giáo dục một cậu con cầu tự cho khỏi hoàn cảnh xấu, cố vấn của sư cụ Tăng Phú trong việc chấn hưng đạo Phật. Chỉ thỉnh thoảng có thời giờ nhàn rỗi nó mới tạt qua lại hiệu may Âu hoá độ mười phút. Những khi ấy, trước mặt một số đông người, nó đã khôn khéo công kích và chỉ bảo cho bà chủ cũ một vài lỗi lố, si mát, đờ ray, để lấy oai chơi. Hoặc nó sửa chữa một chiếc áo, bắt bẻ một người thợ, tán tỉnh một vài cô khách tân thời, trước đôi mắt đỏ ngầu những cảm hờn của nhà mỹ thuật Tyn. Hay là bất thần nó hỏi một câu đại khái “Anh đốc Trục Ngôn có lại đây không? – Anh Joseph Thiết muốn hỏi tôi một việc gì, bảo tôi đến đây kia mà!” Hễ gặp Tuyết thì nó giữ một thái độ lạnh lùng, nghiêm trang làm cho Tuyết phải tủi thân, và làm cho kẻ khác phải tin hai bên có tình với nhau vân vân ... Trò đời cái gì bàn lắm là nát, tranh luận lắm lại càng xa chân lý. Sau cùng thì không còn một ai biết rõ cái giá trị của Xuân là đáng khinh trọng thế nào nữa. Người ta cãi nhau lắm, đâm ra thâm thù với

nhau, thế thôi Trong phái bênh vực Xuân, tựu trung vẫn có người vì nhớ cái ơn được che chở, chỉ muốn có một cử chỉ gì đền lại Xuân. Ấy là bà Típ Phờ Nờ vậy

Buổi chiều hôm ấy, vừa ở nhà báo Gõ Mõ ra, sau khi đã chén một bữa chó hầm rựa mặn như một thượng khách của những vị sư chân tu khác, mồm còn sặc những hơi men, mặt đỏ gay đỏ gắt, chân nọ đá chân kia Xuân Tóc Đỏ đương đi về, tình cờ gặp bà vợ ông Typn cũng đương đi một mình với bộ y phục cổ lỗ, với mặt khổ sở của một thiếu nữ xấu số lấy phải một ông hăng hái cải cách xã hội và bảo thủ nghiệt ngã gia đình.

Bị ma men ám ảnh, Xuân Tóc Đỏ liền chột nhả mà rằng:

- Ô kia! Ami ơi! Đi đâu một mình vậy, bạn ơi!

Nhưng bà Typn thì rất hài lòng về thái độ bình dân và mới mẽ chưa thấy ai dám có như thế! Bà trông trước nhìn sau, thấy rõ ràng là phở vẳng người rồi, mới dám bạo dạn đưa tay như một tân nữ lưu tập sự mà bắt tay Xuân Tóc Đỏ. Bà nhanh nẩu nói:

- May quá, đương muốn tìm ông thì lại gặp ông ngay ở đây. Sao đã lâu nay ít khi thấy mặt ông ở tiệm may Âu Hoá thế.

Vẫn một giọng khuếch khoác không đứng đắn như của một tân nhân vật thật sự, Xuân ề à kể lể:

- Bạn không biết rằng tôi độ này nhiều công kia việc nọ lắm hay sao. Nào là dạy họ đánh quần, nào là công việc thể thao, lại thêm cái anh Trục Ngôn chẳng ra gì ấy nhờ mình săn sóc đến cái giáo dục cho cậu con bà Phó, lại thêm lão sư cụ chùa Bà Banh cứ khẩn khoản nhờ mình giúp toà soạn tờ báo Gõ Mõ, vậy thì bạn bảo từ chối sao được? Xưa nay ai cũng cho tôi là khinh người rồi! Cho nên thôi thì công việc cải cách xã hội bằng y phục để cho anh Típ Phờ Nờ chịu khó gánh vác lấy một mình cũng xong. Bạn ơi, có hiểu cho tôi chăng, hờami ?

Nghe nói đến đó, bà Typn cũng bạo dạn dùng đến lối xưng hô thân mật:

- Tôi vẫn hiểu rõ bụng dạ bạn lắm.

Hai người bắt đầu lững thững đi như một người bạn gái với một bạn giai hản hoị. Rồi bà Typn nói tiếp:

- Nhưn g mà hình như không phải vì mấy lẽ ấy mà bạn không năng đến hiệu Âu Hoá, có phải thế không. Với ai kia chứ với tôi, bạn rất nên nói thật. Tôi hỏi thế này khi không phải nhé? Có phải vì cô Tuyết không?

Xuân Tóc Đỏ liền chối cãi một cách ngu dại để thú nhận một cách gián tiếp:

- Sao thiên hạ cứ hay nói nhảm thế? Tôi với Tuyết cũng chỉ giao thiệp cao thượng như tôi với bạn đây thôi chứ nào có tình ý gì!

- Ấy thế mà ai cũng bảo kia chứ?

- Sao nữa

- Người ta lại đồn rằng cụ Hồng muốn gả Tuyết cho bạn nữa!

Xuân Tóc Đỏ sung sướng hết sức. Đó là lần đầu nó được báo tin như thế. Tuy nhiên nó cũng vờ thờ dài mà rằng:

- Cái ấy mà thật thì chí nguy! Không biết từ chối thế nào cho được lịch sự đây!

Bà Typn sững sốt mà rằng:

- Ô! Thế ra bạn chưa ưng kia à? Tôi tưởng một người như Tuyết, đẹp, con nhà giàu lại tân thời, như vậy, mà bạn lấy được thì tưởng thanh niên trí thức nước Nam ai cũng ca tụng bạn về cái tài đào mỏ! Mà bạn lấy Tuyết thì còn cặp uyên ương nào xứng đôi hơn nữa!

Nghe nói, Xuân cũng thấy vui tai lắm. Nhưng nó chợt nghĩ đến những cử chỉ bán sử nữ mà Tuyết đã giảng rõ ở khác sạn Bông Lai thì nó bỗng buồn rầu lắm. Nó không thích một nữa chữ trinh, mặc dầu người ấy khôn ngoan đến bậc không đời nào nhẹ dạ đánh mất cả chữ trinh.

Nghĩ thế, Xuân bèn thờ dài:

- Rõ thật đa nhân duyên, nhiều phiền, lắm nã!

Bà Typn lại nói:

- Gớm, bạn kỹ tính thật! Kén vợ đến thế thì ...

Xuân lại làm luôn một câu:

- Nhưng mà tôi sợ nhất cái mọc sừng. Lấy Tuyết thì còn có phen người ta có thể đem tôi ra nấu thành cao ban long.

Bà Typn cười về câu mai mỉa cay chua ấy Bà cho thế là cái ghen bóng gió thường tình của tất cả đàn ông mà thôi, nên lại nói một cách rất sốt sắng để tỏ dạ nhớ ơn, cái ơn được che chở lúc muốn ăn vận tân thời:

- Nếu vậy thì ra bạn cũng chẳng màng gì đến cuộc trăm năm ấy nhỉ? Vậy mà đã bao nhiêu người gièm pha bạn, vu oan bạn, nói xấu bạn ...

- Ai thế? Những ai

- Tôi chả nói, thêm thù thêm oán, mang tiếng đôi co mách lẻo Bạn chỉ cần biết có thế.

Xuân Tóc Đỏ hỏi gặng đến mười bận nữa, cũng chỉ được trả lời có thế, và bà Tynn là một người rất đứng đắn, một người thuộc hạng không chịu nhận mình là đôi co mách lẻo Bà lại tiếp:

- Bồn phận tôi phải báo bạn biết là bạn bị gièm pha, nói xấu thì bạn cứ nên biết thế thôi Họ kêu bạn những là con nhà họ hạ lưu, vô học thức, làm nghề nhặt quần, ngày xưa đã thổi loa quảng cáo thuốc lậu, và còn nhiều điều xấu lắm nữa, ê trệ lắm nữa

Ngẫm nghĩ một lát, Xuân Tóc Đỏ cười nhạt mà rằng:

- Ghê nhỉ! Ấy là tôi mà họ dám nói thế, còn những kẻ khác thì không biết bị đến thế nào nữa Tôi là ai, đã có anh Văn Minh, bà Phó Đoan, ông phán dây thép, anh đốc tờ Trục Ngôn, và bạn nữa, hiểu rõ cái học thức của tôi Mà những nhời nói xấu vu oan ấy chả của thằng Victor Ban ấy thì còn của ai nữa! Nhưng mà Tuyết đã rõ tôi là hạng người nào rồi

Bà Tynn hỏi ngay:

- Ô! Sao biết thế? Hình như Ban thì đúng đấy! Mà Victor Ban đã bảo cho vị hôn phu của Tuyết biết, rồi người ấy lại viết chuyện ấy vào thư để sỉ nhục cụ Hồng!

- Có biết sao Victor Ban thù tôi không? Xưa kia, khi còn học trường thuốc, tôi có giúp nó mọi cách để mở hiệu thuốc. Sau biết rõ nó làm thuốc lậu bằng đất thó thì tôi thôi, rồi do thế nó thù tôi Nhưng mà thù thế là ngu dại, tôi chả sợ ...

Sau khi yên trí ở địa vị và học thức của Xuân rồi, bà Tynn đã đến lúc thấy cần nói một điều hệ trọng đến danh dự to tát của Xuân:

- Nay bạn ạ, tôi xin mách điều này thì bạn giữ kín nhé? Cụ Hồng bà kêu rằng nếu gặp mặt bạn bất cứ ở đâu thì cũng phải nhổ vào mặt bạn, tát vào mặt bạn đấy

Xuân đứng dừng lại, kinh ngạc hỏi dồn:

- Tôi Phỉ nhổ vào mặt tôi Tát tôi Tôi là một người đã cứu sống lão già to nhất nhà ấy, đã làm cho hiệu Âu Hoá thịnh vượng như thế? Người ta đền ơn tôi như thế? Sự đời thế thì ... nói bạn bỏ lổi, chứ ... mẹ kiếp thật!

Bà Tynn cuống quýt:

- Ấy chết! Xin bạn đừng nóng nảy thế!

- Thế thì tôi phải lại ngay nhà bà ấy để bà ấy nhổ vào mặt tôi mới được!

Bà Tynn lại càng sợ hãi đến hoá điên, hoá dại, cứ giãy nảy lên:

- Chết! Tôi lạy ông! Ông đừng bảo tôi nói

Lúc ấy Xuân quên hẳn mình. Nó đã bắt tự trị. Nó chỉ còn thấy lòng tự ái của kẻ vô học liều lĩnh ... Vào những lúc liều lĩnh như lúc ấy, người ta có thể đờn giả mà đánh nhau đến chết người thật, vì bà Typn càng sợ hãi thì Xuân lại càng làm già. Nó gọi luôn hai cái xe:

- Cao su! Cao su! Mau lên hai cái!

Bà Typn càng lạy van, nó càng thản nhiên. Nhưng xe đến rồi thì làm thế nào

Nó đổ bà Typn:

- Bà cứ đến vóit ôi xem sao Tôi không nói là bạn bảo thế đâu Vả lại chưa chắc bà ấy đã dám nhổ vào mặt tôi mà bạn sợ lòi thối mọi chuyện.

Bà Typn đành lên xe với tất cả mọi sự lo ngại trên đờn Nửa giờ sau, hai xe cùng đổ. Hai người vào nhà.

Lúc ấy tình cờ nhà Cụ Hồng lại có đủ mặt cụ tổ ngồi trong mâm ăn một bát cháo yến. Cụ Hồng đương nằm hút thuốc phiện trước mặt thàng bồi tiêm. Cụ bà, vợ chồng Văn Minh, cô Tuyết, cậu Tú Tân, thì được ngồi ở phòng khác, Xuân chào một lượt mặt lăm lăm. Nó đến bên giường cụ tổ hỏi to:

- Bẩm cụ vẫn mạnh khỏe? Bẩm sau khi tôi chữa cho cụ thì cụ không đau yếu gì nữa, không phải mời thầy thuốc gì nữa đây chứ?

Cụ già ngừng thìa, chọ trẹ đáp:

- Cám ơn quan đốc lắm. Từ độ quan đốc chữa cho thì già vẫn khỏe mạnh, mà chưa biế lấy gì tạ ơn quan đốc đây!

- Được ạ, có gì mà phải nhớ ơn!

Xuân vênh váo ra ngoài, hất hàm hỏi Văn Minh:

- Từ độ tôi không lại giúp được thì cửa hàng vẫn đông khách chứ?

Bà vợ Văn Minh đỡ lời:

- Vâng, ấy có nhiều bà, nhiều cô hỏi thăm quan anh luôn.

Vẫn vênh váo, Xuân dút tay vào túi quần, nói dối:

- Hỏi thăm làm gì? Tôi thì danh giá quái gì! Hạ lưu! Ma cà bông! Nhặt banh quần, không đứng đắn, chỉ đáng nhổ vào mặt!

Cụ bà lăm lét nhìn Xuân một cách rất sợ hãi, rồi đỡ đờn:

- Ấy chết! Ai lại dám nói thế! Sao quan đốc lại nói thế? Có điều gì mà quan đốc có vẻ không vui thế? Hay nhà này có ai sơ suất điều gì?

Thấy mẹ đầu dụi, Tuyết sung sướng, yên chí rằng người sêu tết cô đã nói nhảm. Victor Ban đã vu oan. Cô thì thảo với Tynn về chuyện ấy.

Xuân vẫn đi đi lại lại, hậm hực nói:

- Tôi chỉ muốn được có người nhổ vào mặt, tát vào mặt!

Lúc ấy hai vợ chồng Văn Minh đã lộn ruột lắm, đã muốn lột mặt nạ của Xuân lắm. Nhưng có vợ ông Tynn đấy, thằng bồi tiêm đấy, làm tan hoang thì hại danh dự cho đời cô em. Hai người nhìn nhau, khó chịu. Còn về phần cụ bà thì, thấy con dâu như thế, cụ cũng đâm hoảng. Cái giận dữ cứng cỏi của Xuân, cái ơn ta cứu khỏi cụ tổ, việc Tuyết, con gái mình phải lòng người ta, cái thư của người vị hôn phu, ngần ấy khiến cụ luống cuống không còn phân biệt được hay dở phải trái. Không biết ra làm sao, cụ đành dụi giọng:

- Mời quan đốc ngồi chơi. Nào nhà này có ai sơ suất lỡ lời gì đâu.

Xuân vẫn đi đi lại lại, giận dữ nói:

- Tôi mà đã nổi giận thì có người chết! Tôi xấu thì cũng chả ai đẹp!

Mọi người đều im lặng. Ai cũng sợ hãi không dám nói gì cả. Xuân cứ lầm lũi đi đi lại lại độ 10 phút nữa; chỉ có tiếng gót giày của nó là phá tan cái không khí im lặng của gian phòng. Nó sắp nguôi giận, đặc chí thì vợ chồng ông phán mọc sừng dất nhau vào làm cho nó chột nghĩ đến số tiền năm đồng mà nó có thể dùng để trả nợ sư ông tăng Phú một chầu chay ... nay mai ... Nó bèn ưỡn ngực nói:

- Thưa ngài, ngài là một người chồng mọc sừng!

Tất cả mọi người đều như là điện giật. Ông phán giãy thếp ôm lấy ngực ngã khụy xuống đất, khặc khừ kể lể:

- Cha mẹ ôi! Đã đẹp mặt tôi chưa? Vợ tôi ngủ với giai mà đến ai cũng biết cả, cả bàn dân thiên hạ đều rõ! Rõ đau đớn khổ nhục!

Xuân Tóc Đỏ chưa kịp hoảng hốt về cái trò đùa ấy mà lại xoay ra bi kịch như thế, thì trong màn, ông cụ già cũng nắc một cái to, ngã xuống giường.

Cả nhà nhao lên, chia làm hai tốp, một thì đỡ cụ tổ, một thì đỡ ông phán đứng dậy. Cụ bà cuống cuống kêu van với Xuân:

- Xin quan lớn rủ lòng thương chạy chữa ngay cho cụ tôi!

Cụ tổ rên rĩ nói như sắp tắt nghì:

- Không cần! Để ta chết! Sống cũng nhục! Có chạy chữa thì chạy chữa cho cái thanh danh nhà tao, mà bọn chúng mày đã trót bôi nhọ! Thế?

Rồi cụ nắc nắc. Rồi cụ bà ứa nước mắt van lạy Xuân ... Nhiều người nói giúp cụ bà nữa, Xuân Tóc Đỏ thấy những bi kịch như thế, liền thú tội, nói một cách thành thực rất nên tin.

- Thưa cụ, quả con vô học, xưa nay nhật banh quần, hạ lưu, không biết thuốc ạ!

Rồi nó ra cửa, chạy thẳng một mạch như thằng ăn cắp.

Cụ bà rất hối hận. Những người khác chê Xuân vì thù riêng mà quên mất lương tâm nhà nghề, thế là một ông đốc tờ không xứng đáng, vân vân ...

Chương: 15

HẠNH PHÚC CỦA MỘT TANG GIA VĂN MINH NỮA CŨNG NÓI VÀO MỘT ĐÁM MA GƯƠNG MẪU

Ba hôm sau, ông cụ già chết thật.

Cả gia đình ấy đã nhao lên mỗi người một cách, đi gọi từ ông lang băm Tây cho đến ông lang băm Đông, già và trẻ, để thực hành đúng cái lý thuyết “nhiều thầy thổi ma”. Ông cụ già chết, danh dự của Xuân lại càng to thêm, vì cái lễ rất chính đáng là luôn ba hôm nó đã trốn một chỗ nào không ai biết, đến nỗi cụ bà cho người đi tìm đâu cũng không thấy. Thiếu ông đốc tờ Xuân là thiếu tất cả, những ông thầy thuốc chính hiệu đã thất bại hoàn toàn. Về phần ông đốc tờ Trục Ngôn, thấy bạn đồng nghiệp Xuân của ông không chữ cho đó là một bệnh nặng, nên cũng không dám nhận. Đó là một bài học cho những kẻ nào dám bảo một người như Xuân là con nhà hạ lưu, ma cà bông, vô học, vô lại, nhật banh quần, vân vân ... Người ta lại đi mời cả cụ lang Tỳ lẫn cụ lang Phế, nhưng vì đã quá bận, hai cụ đã từ chối chạy chữa cũng như những vị danh y biết tự trọng. Người ta đã nghĩ cả đến thuốc Thánh đền Bia vừa mới chữa một người ho lao và một người cảm thương hàn bằng bùn đen và cứt trâu, công hiệu đến nỗi họ mất mạng, và quan trên lại điều tra rằng có một tội cường hào tổ chức ra Thánh, mà tội cường hào ấy lại ăn cắp tiền quỹ nữa, nên tự nhiên cũng hết thiêng liêng ... những việc trắc trở như thế đã làm cho ông già hơn tám mươi tuổi phải chết một cách bình tĩnh. Trong lúc gia đình nhốn nháo, thằng bôi tiêm đã đếm được đúng một nghìn tám trăm bảy mươi hai câu gât: “Biết rồi, khổ lắm, nói mãi!” của cụ cố Hồng.

Cái chết kia đã làm cho nhiều người sung sướng lắm. Ông phán mọc sừng đã được cụ Hồng nói nhỏ và tai rằng sẽ chia cho con gái và rẻ thêm một số tiền là vài nghìn đồng. Chính ta cũng không ngờ rằng giá trị đôi sừng hưu vô tình trên đầu ông ta mà lại to đến như thế. Ông cho rằng Xuân có tài quảng cáo lắm, nó một lời là có vài nghìn bạc, nên sau khi được lời hứa quý hoá của ông bố vợ, ông trừ tính ngay với Xuân một công cuộc doanh thương ...

“Thưa ngài, ngài là một người chồng mọc sừng!” Ông Xuân chỉ nói có thế mà làm cho ông thêm được vài ba nghìn bạc thì khi ông Xuân nói đại khái: “Thưa ngài, thứ hàng này tốt nhất, buôn ở Tây phương” chắc phải có giá trị hơn nữa Ông muốn gặp ngay Xuân để trả nốt năm đồng, trước khi buôn bán cũng phải giữ chữ tín làm đầu

Cụ cô Hồng đã nhắm nghiền mắt lại để mơ màng đến cái lúc cụ mặc đồ xô gai, lụ khụ chống gậy, vừa ho khạc vừa khóc máu, để cho thiên hạ phải chỉ trỏ:

- Úi kìa, con giai nhớn đã già đến thế kia kìa!” Cụ chắc cả mưới rằng ai cũng phải ngợi khen một cái đám ma như thế, một cái gậy như thế ...

Điều băng khoản của con cụ, ông Văn Minh, chỉ là mời luật sư đến chứng kiến cái chết của ông nội mà thối Thế là từ nay mà đi cái chúc thư kia sẽ vào thời kỳ thực hành chứ không còn là lý thuyết viễn vông nữa Ông chỉ phiền một nỗi không biết xử trí với Xuân Tóc Đỏ ra sao cho phải ... Xuân tuy phạm tội quyến rũ một em gái ông, tổ cái cái tội trạng hoạn dâm của một em gái khác nữa của ông, nhưng tình cờ đã gây ra cái chết của ông cụ già đing chết. Hai cái tội nhỏ, một cái ơn to ... Làm thế nào Ông phân vân, vô đầu rút tóc, lúc nào cũng dăm dăm chiêu chiêu, thành thử lại thành ra hợp thời trang, vì mặt ông thật đúng cái mặt một người lúc gia đình đương là tang gia bối rối

Mà bối rối thật. Người chết, sau khi được quan trên khám qua loa, đã được khâm niệm đến gần một ngày rồi, vậy mà chưa thấy cụ Hồng ra lệnh phát phục, mặc dầu mọi công việc cử hành tang lễ đã quyết định xong xuôi Phái trẻ nghĩa là bọn cháu con, đã bắt đầu la ó lên rằng phái già chậm chạp. Cậu Tú Tân thì cứ diên người lên vì cậu đã sẵn sàng mấy cái máy ảnh mà mãi cậu không dùng đến. Bà Văn Minh thì sốt cả ruột vì mãi không được mặc những đồ xô gai tân thời, cái mũ mũ mấn trắng viền đen –Dernières créations! - những cái rất ăn với nhau mà tiệm Âu Hoá một khi đã lãng xê ra thì cá thể bán cho những ai có tang đương đau đớn vì kẻ chết cũng được hưởng chút hạnh phúc ở đời Ông Typn rất bực mình vì mãi không được thấy những sự chế tạo của mình ra mắt công chúng để xem cái báo chí phê bình ra sao Người ta đổ lỗi cho ông Văn Minh không khéo can thiệp, để mọi việc phải trì hoãn, cụ Kỳ thủy sở dĩ chưa phát nhục vì chuyện Tuyết, hay việc Xuân Tóc Đỏ đã gây ra cho Tuyết vậy

Khi cụ Phán bà ở nhà người vị hôn phu của Tuyết ra về đến nhà mình, thì, trước những cặp mắt ngơ ngác của một bầy con cháu chỉ hiếu chỉ óng ruột đem chôn cho chóng cái xác chết của cụ tổ, cụ bà đã lãng lạng ra hiệu cho Văn Minh theo mình lên gác với cụ ông. Lúc này, cụ ông đã hút xong điều thuốc thứ sáu mươi nên thẳng bồi tiêm đã lui đi chỗ khác để mặc cụ hưởng những dư vị mà thuốc phiện còn để lại trong phổi Trông thấy cụ bà, cụ ông ngồi nhòm dật hỏi dồn:

- Thế nào hở bà? Chuyện trò ra làm sao người ta có hỏi hôn không?

Cụ bà lãng lạng ngồi xuống cạnh. Văn Minh cũng kéo ghế đến gần sập. Nghe ngóng mãi, cụ bà mới thở dài mà rằng:

- Thật khó nghĩ quá. Người ta không hỏi hôn, mà cũng không ra làm sao, mà người ta sấp

đến phúng nữa, thế mới lạ chứ!

- Ô hay! Thế sao bà không bảo người ta cưới chạy tang đi có được không?

- Người ta cũng không muốn cưới chạy tang thì ông bảo tôi làm thế nào

- Ô hay! Thế muốn bỏ hay muốn theo đuổi Nhất định có cưới con Tuyết hay đã chê nó hư hỏng? Ít ra, họ cũng phải có một thái độ rõ rệt chứ?

Cụ bà lại hỏi cụ ông:

- Như thế thì ông thử đoán xem bụng dạ người ta nghĩ ra làm sao

Cụ ông nhăn mặt lại, gắt:

- Ủ! Thế thì toa nghĩ thế nào hỏa toa? Có con gái lớn thì nguy như chứa bom ở trong nhà, có phải thế không? Toa nên nghĩ cách nào tống khứ nốt con bé thì nhà này không lo điều gì nữa

Văn Minh ôm đầu ngẫm nghĩ hồi lâu đáp:

- Thế cũng không được. Người ta đang nghĩ nó phải lòng anh Xuân, bây giờ mình cũng gả chạy tang cho anh Xuân, như thế có khác gì thú nhận với như thế là con gái mình đã hư hỏng với Xuân? Chỉ còn cách là thầy kệ đây, cứ việc ma chay cho xong chuyện đi rồi sau như thế xin cưới thì mình gả, bằng không thì hãy gả cho anh Xuân cũng chưa muộn.

Bà mẹ hỏi ngay:

- Dễ thế kia à? Sao hôm nọ, anh kêu chưa chắc như thế ưng thuận con bé.

Văn Minh đành phải chống chế:

- Nếu tôi nói thì chắc như thế cũng bằng lòng ...

Về phần cụ Hồng, rất thích được có chàng rể như ông đốc tờ Xuân, thấy con giai nói thế thì cũng bằng lòng vậy, mặc dầu giá xong việc ngay thì cụ sung sướng hơn nữa. Còn Văn Minh, trước tình hình nghiêm trọng ấy, đành phải bóp trán nghĩ những cách nay mai gột rửa bằng xà bông thơm cho cái quá khứ của chúng tôi để nếu cần, thì gả em cho một người như thế, ông cũng không đến nỗi xấu mặt. Trước kia ông bực mình về nỗi thiên hạ cứ nhằm mãi Xuân bao nhiêu, thì bây giờ ông lại mừng thầm cũng về một điều ấy bấy nhiêu. Cũng như một kẻ tân tiến khác, sau khi gây ra một việc bậy thì xấu hổ lắm, không có gan nhận lỗi nữa, ông đành ép lòng tìm những cái gì còn cứu chữa được. Ông đứng lên hùng hồn mà rằng:

- Thôi được, mẹ cứ yên tâm, ba cứ yên tâm. Tôi sẽ làm thế nào con Tuyết lấy được chồng một cách danh giá thì thôi. Bây giờ xin cho phát phục, kéo đã quá muộn.

Cả ba người yên lặng, xuống dưới nhà cắt đặt mọi việc. Bọn con cháu vô tâm ai cũng sung sướng thoải thích ... người ta tung bừng vui vẻ đi đưa giấy cáo phó, gọi phường hèn, thuê xe đám ma, vân vân ... Tối hôm ấy, khách khứa đến hỏi thăm, phúng viếng, chia buồn tấp nập ...

Sáng hôm sau, đúng 7 giờ thì cắt đám. Hai viên cảnh sát thuộc bộ thứ 18 là Min Đơ và Min Toa đã được thuê giữ trật tự cho đám ma. Giữa lúc không có ai đáng phạt mà phạt, đương buồn rầu như những nhà buôn sắp vỡ nợ, mấy ông cảnh binh này được có đám thuê thì sung sướng cực điểm, đã trông nom rất hết lòng. Thành thử tang gia ai cũng vui vẻ cả, trừ một Tuyết. Tại sao Xuân lại không đến phúng viếng gì cả. Tại sao Xuân lại không đi đưa Hay là Xuân khinh mình? Những câu hỏi ấy đã khiến Tuyết đau khổ một cách rất chính đáng, có thể muốn tự tử được. Tìm kiếm khắp mặt trong bọn người đi đưa đám ma cũng không thấy “bạn giai” đâu cả, Tuyết như bị kim châm vào lòng.

Hôm nay Tuyết mặc bộ y phục Ngây thơ – cái áo dài voan mỏng, trong có cóóc-sê, trông như hở cả nách và nửa vú – nhưng mà viền đen, và đội một cái mũ mũn xinh xinh. Thấy rằng thiên hạ đồn mình hư hỏng nhiều quá, Tuyết bèn mặc bộ Ngây thơ để cho thiên hạ phải biết rằng mình chưa đánh mất chữ trinh. Với cái tráp trầu cau và thuốc lá, Tuyết mời các quan khách rất nhanh nhẹn, trên mặt lại hơi có một vẻ buồn lẳng mạn rất đúng một nhà có đám. Những ông bạn thân của cụ cố Hồng, ngực đầy những huy chương như: Bắc đẩu bội linh, Long bội tinh, Cao Mên bội tinh, Vạn tượng bội tinh, v.v ... trên mép và cằm đều đủ râu ria, hoặc dài hoặc ngắn, hoặc đen hoặc hung hung, hoặc lúng phún hay rậm rậm, loãn quăn, những ông tai to mặt lớn thì sát ngay với linh cữu, khi trông thấy một làn da trắng thập thò trong làn áo voan trên cánh tay và ngực Tuyết, ai nấy đều cảm động hơn những khi nghe tiếng kèn xuân nữa ai oán, não nùng.

Với một đám ma theo cả lối Ta, Tàu, Tây, có kiệu bát cống, lợn quay đi lọng, cho đến lóc bóc soảng và bú dích, và vòng hoa, có đến ba trăm câu đối, vài trăm người đi đưa, lại có cậu Tú Tân chỉ huy, những nhà tài tử chụp ảnh đã thi nhau như ở hội chợ. Thật là một đám ma to tát có thể làm cho người chết nằm trong quan tài cũng phải mỉm cười sung sướng, nếu không gật gù cái đầu ...!

Khi đi được bốn phố, giữa lúc Typn và bà vợ, bà phó Đoan và ông Joseph Thiết, và mấy người nữa đương ào ào phê bình thái độ của Xuân thì thấy cả đám phải đứng dừng lại như hàng đầu gặp phải một nạn xe cộ vậy. Giữa lúc ấy, sáu chiếc xe, trên có sư chùa Bà Banh, xe nào cũng che hai lọng, từ một ngã len vào chiếm chỗ sau năm lá cờ đen. Hai vòng hoa đồ sộ, một nhà báo Gõ mõ, một của Xuân, cũng len vào hàng đầu Cậu Tú Tân vội chạy lên bấm máy ảnh lách tách rồi xuống thưa với mẹ. Cụ bà hốt hải chạy lên, rồi cảm động hết sức, vì nó là phần của ông Xuân đốc tờ, và ông Xuân, cố vấn báo Gõ mõ, nên mới có sự long trọng như thế thêm cho đám ma, Cụ sung sướng kêu: “Ấy giá không có món ấy thì là thiếu chưa được to, may mà ông Xuân đã nghĩ hộ tôi!” Sư cụ Tăng Phú thì sung sướng và vênh váo ngồi trên một chiếc xe, vì sư cụ chắc rằng trong số thiên hạ đứng xem ở các phố, thế nào cũng có người nhận ra rằng sư cụ đã đánh đổ được Hội Phật Giáo, và như thế thì là một cuộc đắc thắng đầu tiên của báo Gõ mõ vậy.

Xuân Tóc Đỏ cắt đặt dâu vào đây rồi mới xuống chỗ những người đi đưa Tuyết đã liếc mắt đưa tình cho nó để tỏ ý cảm ơn. Mọi người đã ngợi khen nó hoặc ghen ghét nó ...

Đám ma đưa đến đâu làm huyền não đến đấy. Cả một thành phố đã nhón nháo lên khen đám ma to, đúng với ý muốn của cụ cố Hồng. Thiên hạ chú ý đặc biệt vào những kiểu quần áo tang của tiệm may Âu Hoá như ý ông Typn và bà Văn Minh. Cụ bà sung sướng vì ông đốc Xuân đã không giận mà lại giúp đỡ, phúng viếng đến thế, và đám ma như kẻ đã là danh giá nhất tất cả.

Đám cứ đi ...

Kèn Ta, kèn tây, kèn Tàu, lần lượt thay nhau mà rộn lên. Ai cũng làm ra bộ mặt nghiêm chỉnh, xong le sự thật thì vẫn thì thầm với nhau chuyện về vợ con, về nhà cửa, về một cái tủ mới sắm, một cái áo mới may. Trong mấy trăm người đi đưa thì một nửa là phụ nữ, phần nhiều tân thời, bạn của cô Tuyết, bà Văn Minh, cô Hoàng Hôn, bà Phó Đoan vân vân ... Thật là đủ giai thanh gái lịch, nên họ chim nhau, cười tình với nhau, bình phẩm nhau, chê bai nhau, ghen tuông nhau, hẹn hò nhau, bằng những vẻ mặt buồn rầu của những người đi đưa ma.

Chen lẫn vào những tiếng khóc lóc, mĩa mai nhau của những người trong tang gia, người ta thấy những câu thì thào như sau này:

- Con bé nhà ai káu thế? – Con bé bên cạnh đẹp hơn nữa! - Ủ, ừ, cái thằng ấy bạc tình bỏ mẹ! – Xưa kia vợ nó bỏ nó chứ? – Hai đời chồng rồi! – Còn xuân chán! - Gớm cái ngực, cái đùi quá đi mất! – Làm mới cho tởnh? - Mỏ vàng hay mỏ chì? – Không, không hẹn hò gì cả - Vợ béo thế, chồng gầy thế, thì mọc sừng mất! vân vân v.v ... Và còn nhiều câu nói vui vẻ, ý nhị khác nữa, rất xứng đáng với những người đi đưa đám ma.

Đám cứ đi ...

Đến huyết, lúc hạ quan tài, cậu Tú Tân luôn thuộm trong chiếc áo thụng trắng đã bắt bẻ từng người một, hoặc chống gậy, hoặc gục đầu, hoặc cong lưng, hoặc lau mắt như thế này, như thế nọ ... để cậu chụp ảnh kỷ niệm lúc hạ huyết. Bạn hữu của cậu rầm rộ nhảy lên những ngôi mả khác mà chụp để cho ảnh khỏi giống nhau.

Xuân Tóc Đỏ đứng cầm mũ nghiêm trang một chỗ, bên cạnh ông phán mọc sừng. Lúc cụ Hồng ho khạc máu mếu máo và ngất đi, thì ông này cũng khóc to “Hút! ... Hút! ... Hút! ...”

Ai cũng để ý đến ông cháu rể quý hoá ấy.

Ông ta khóc quá, muốn lặng đi thì may có Xuân đỡ khỏi ngã. Nó chặt vật mãi cũng không làm cho ông đứng hẳn lên được. Dưới cái khăn trắng to tướng, cái áo thụng trắng loè xoè, ông phán cứ oặt người đi, khóc mãi không thôi.

- Hút! ... Hút! ... Hút! ...

Xuân Tóc Đỏ muốn bỏ quách ra chợt thấy ông phán dúi vào tay nó một cái giấy bạc năm đồng gấp tư ... Nó nắm tay cho khỏi có người nom thấy, rồi đi tìm cụ Tăng Phú lạc trong đám ba trăm người đương buồn rầu và đau đớn về những điều sơ suất của khổ chủ.

Chương: 16

VỤ HIỆU LÂM SUNG SƯỚNG VINH QUANG! XUÂN TÓC ĐỎ CHINH PHỤC CẢNH SÁT GIỚI

Trông thấy Xuân rồi, Văn Minh nghĩ thầm: “Ừ, cái mặt thằng này thế mà cũng dỡ ma cà bông rồi đây! Ăn sung mặc sướng cũng có khác! Bây giờ ta nói thế nào Cắt nghĩa thế nào cho trôi việc đem nó đến khai tên ở Tổng cục? Chả lẽ nói nay là định gả em gái cho nó nên phải nhắc nó lên từ một thằng nhạc banh lên địa vị nhà tài tử? Có nên nói ngay hay không?” ông đương bối rối thì Xuân đã mở cổng, giơ tay ra ...

- Thế nào, bà phán vừa đem cậu Phước đến chùa Bà Banh xin số.

- Có gì bận không?

- Tôi bây giờ rối lắm. À, bà đầm độ này tán tới lắm đấy nhé!

Hai người đương đi, bỗng nhiên ông chủ tiệm Âu Hoá đứng hẫng lại Ông vờ như không biết Xuân đã khen vợ ông, lãng chuyện ấy mà rằng:

- Anh nên lên gác thay quần áo cho trịnh trọng vào để mà đi theo tôi ngay bây giờ đây. Có việc rất quan hệ!

- Việc gì thế ạ?

- Đừng hỏi, cứ mặc quần áo đi đã!

Văn Minh chờ độ 10 phút thì Xuân đã xuống quần áo chỉnh tề. Nó chưa hiểu sắp đi đâu thì thấy chủ cũ nó gọi hai xe cao su, rồi nói:

- Này đầu đuôi làm sao mà em tôi mang tiếng rầm rĩ lên là hư hỏng với anh thế? Bây giờ anh đi theo tôi, vì tôi muốn cứu chữa lại tình thế nguy nan ấy ngay bây giờ ...

Xuân Tóc Đỏ sợ lắm, nghĩ ngay đến sở Cảnh, sở Mật thám, Tòa án mà chủ cũ nó có thể nhờ Nhà nước tra tấn tìm cạy nó về tội quyền rũ con gái nhà tử tế. Nó đứng lại ngẫm nghĩ, không bước lên xệ Văn Minh phải nghĩ thầm: “Hay là thằng này nó không muốn lấy em mình? Hay chúng nó chưa có điều gì với nhau mà chỉ bị thiên hạ đồn nhảm mà thôi” Ông đương phân vân thì Xuân đáp:

- Thưa ông, tôi có lỗi lắm, tôi xin lỗi ông. Tuyệt yêu tôi, tôi cũng yêu Tuyệt nếu bây giờ ông

chia rẽ chúng tôi thì là ông giết chúng tôi, vì chúng tôi đã trót với nhau rồi!

Nghe thấy thế, Văn Minh lặng người ra như gỗ. Thôi thế là xong! Em gái ông đã hư thật rồi, điều ấy không còn nghi ngờ gì nữa! Tuyệt mà không lấy Xuân thì cũng không còn lấy được ai! Sự tình đã như thế, bây giờ chỉ nên nói ngọt cho đỡ ngượng mặt! Ông bèn quả quyết:

- Cái đó không hề gì! Tôi cứu chữa, nghĩa là tôi muốn cho anh danh giá. Tôi bảo anh đi khai tên ở Tổng cục làm tài tử quần vợt để nay mai anh tranh đấu lấy cái quán quân Bắc kỳ với những nhân vật thượng lưu khác. Tôi muốn nếu em gái tôi mà lấy anh thì là lấy một nhà thể thao, chứ anh không nên chỉ là một thằng nhặt banh quần.

- Thế ra bây giờ tôi đi với ông đến Tổng cục thể thao

- Phải Anh xem, tôi là người tân tiến, óc tôi khác, không có phân giai cấp! Vì có tâm huyết với thể thao, lại nhận thấy anh có tương lai cho thể thao nước nhà, cho nên hôm anh phải đuối, tôi đã nghĩ đến cách cứu giúp anh ngay, có phải thế không? Đấy anh xem, từ khi anh về giúp việc cho chúng tôi là địa vị anh cứ dần dần thay đổi, cho đến bây giờ thì anh đã nghiệm nhiên là một người khác. Thế rồi anh say mê em gái tôi! ... Âu cũng là duyên kiếp chi đó, vì nếu hai bên không yêu nhau thì tôi cũng vẫn định gả em gái tôi cho anh, vì cái ý ấy, tôi đã có từ lâu nay, nên bây giờ anh mới thế này được.

Trong những lời đáng cảm động như thế, lại lạ lùng đến như thế - sờ Cằm, sờ Mật thám, và toà án thì khác hẳn với Tổng cục thể thao - Xuân Tóc Đỏ ta nghĩ ngay đến cái quá khứ cầu xa của mình. Nó tự thấy không xứng đáng làm chồng Tuyệt, và phải chối từ đi thì hơn. Nó buồn rầu mà rằng:

- Thưa ông, cái hôm ông gọi đùa tôi là sinh viên trường thuốc trước mặt cụ cố thì ông đã làm cho Tuyệt phải đem lòng yêu tôi! Nếu Tuyệt lấy tôi thì Tuyệt nhảm vô cùng, và tôi mà lấy Tuyệt thì tôi lại đánh lừa một người con gái tử tế!

Những lời lẽ ấy làm cho Văn Minh rất hổ thẹn. Ông thấy tội ông to lắm. Ông thật không ngờ đến sự xảy ra của một phút bông đùa! Ông bèn chữa thẹn:

- Cái đó không hề gì! Nghĩa là tôi biết anh hiểu y lý thì nói thế quý hồ được việc, vì cái xã hội hủ lậu này vẫn coi trọng cái bằng cấp. Cháu anh là sinh viên trường thuốc hay không nữa thì tôi vẫn muốn gả em tôi cho anh.

Trước sự cam đoan nghiêm trọng ấy, Xuân lại rầu rĩ nói:

- Thưa ông, ông cảm ơn lòng với con như thế thật tử tế quá! Nhưng ông xét lại có nên không! Tuyệt, con gái nhà giàu đẹp đẽ, con nhà quý phái tân thời, còn con thì, như ông đã biết đấy, không cha không mẹ, lêu lổng từ bé, nhặt quần, bán phá Sa trại chủ, đã làm nhiều nghề hèn. Con nghĩ con không xứng đáng chút nào cả.

Văn Minh cau có nghĩ thầm: “Quái cho cái thằng này! Cần gì phải xoay ngay mình như

thế. Phần gia tài của em mình như thế thì nó chẳng phải vội cũng đã đủ là đào được mỗ chứ sao. Nó lại muốn bắt mình phải cam đoan điều ấy nữa thì đều cán thật!” Ông bèn đưa đón bằng giọng nài nỉ:

- Cái đó thì việc quái gì! Làm gì có nghề hèn, chỉ có người hèn thôi. Tôi có óc bình dân, tôi rất ao ước có một người em rề bình dân như anh. Và lại Tuyết nó cũng vốn riêng đây, lấy nó thì không lo sinh kế vất vả nữa, chỉ chuyên tâm về vấn đề thể thao cho nước nhà suốt đời mà thôi.

Xuân vẫn chối đây đây:

- Thôi, con chả dám nhận. Xin ông nghĩ lại cho con nhờ.

Văn Minh cúi tiết cực điểm, phải lên giọng dọa nạt:

- Thưa ông, đó là một vấn đề lương tâm! Ông đã làm cho một con nhà tử tế phải mang tiếng hư hỏng, tôi xin cứu chữa lại cái điều ấy. Nếu không thì không xong với tôi cho mà xem.

Xuân sợ hãi vội nói:

- Vâng, thì ông định đoạt cho tôi thế nào tôi cũng xin vui lòng.

Đến đây, Văn Minh thở dài sung sướng như những người thành công trong sự ép duyên khác. Không phải lo nỗi thất bại trong việc gả bán ấy nữa, có thể tự phụ được với mẹ, ông khoái trí trở cái xe cho Xuân Tóc Đỏ bước lên.

Đến “Tổng cục thể thao hội quán”, Xuân Tóc Đỏ cảm thấy cuộc đời đã mở rộng con đường công danh cho nó. Những cái xe hơi đẹp đẽ, những người quần áo sang trọng tấp nập ra vào, nào Ta nào Tây, nào dâm, nào phụ nữ tân thời, ai ai cũng có vẻ sang trọng đã bảo cho nó rõ ràng từ đây mà đi thì nó đã có một địa vị to tát trong đám những bậc thượng lưu! Ôi! Thể thao! Cái gì mà mà không làm được, hờ thể thao! Líp líp lo!

Óc nó đương có những tư tưởng văn chương và hữu ích ho nòi giống như thế, thì Văn Minh đã đưa nó vào một căn phòng rộng rãi uy nghi như một nơi công sở, có những bức vẽ về ten nít, về đánh bôc, về múa gươm, về bơi lội, về nhảy sào, về thi xe đạp, thi xe ô tô, đánh banh tròn, đá banh méo vân vân ... rất nhiều người bắt tay Văn Minh và nhân đó bắt tay Xuân Tóc Đỏ nữa. Trong khi họ hỏi thăm trò chuyện với nhau âm ỉ bằng tiếng Tây thì Xuân làm ra mặt khinh bỉ những kẻ cứ giao dịch bằng tiếp Pháp những khi không cần phải thế. Bọn người kia cũng đã khó chịu về thái độ ấy. Văn Minh giới thiệu ngay:

- Thưa các ngài, đây, bạn tôi, Xuân, một giáo sư quần vợt, hôm nay đến để yế tđanh vào băng các tài tử mỗi hy vọng của Bắc Kỳ vậy.

Một nhà trí thức vội vàng sửa một tràng tiếng Tây vào mặt Xuân làm cho nó bĩu môi mà rằng:

- Xin ngài nói tiếng Ta cũng đủ!

Người ấy bèn lên biết cái tội khinh tiếng mẹ đẻ bèn chữa:

- Vâng, ấy tôi cứ quen mồm, ngài tha lỗi! Thưa ngài, được nghe đại danh đã lâu, nay mới gặp ngài tôi lấy làm thoả thích lắm.

Xuân nghiêng đầu:

- Chúng tôi rất được hân hạnh!

- Cảm tạ ngài! Tôi đã được xem ngài thử tài với nhiều bạn, thật kính phục lắm. ngài có tương lai lắm. Trong làng thể thao ta, ai cũng lo sợ không có người đọ sức với mấy quần vợt Trung Kỳ, Nam Kỳ, vậy mà bây giờ chính ngài ra đời, thì chúng tôi có phần trông cậy lắm. Chắc rồi đức Kim Thượng sẽ được thoả ý, nếu ngài đánh đổ mấy cây quần vợt quán quân của Trung Kỳ, Nam Kỳ, rồi đại biểu cho Đông Dương để đi Xiêm.

- Chúng tôi rất mong được như thế.

Rồi lại đến cuộc bắt tay trịnh trọng để họ cáo biệt nhau ... Hết người ấy đến vô số người khác, vì ông chánh tổng cục chưa đến đây, ai cũng muốn làm quen với người khác để khỏi phí thì giờ. Thành thử bữa ấy, Xuân Tóc Đỏ được việc làm quen với mấy nhà tài tử quần vợt khác, con nững ông tuần phủ, tổng đốc, những người rất “hân hạnh” mà thử sức với Xuân để lấy giải chung kết nay mai ... Những lời khen ngợi rót vào tai nó không ngớt nữa, vì những ông cảm chắc sẽ thắng nó thì cũng ăn nói lịch sự với nó, và những ông kém cỏi, biết mình sẽ bại, thì nhũn nhặn với nó là lẽ cốt nhiên vậy.

Có ba phóng viên thể thao của ba tờ nhật báo đã tranh nhau phỏng vấn nó, một vị giáo sư quần vợt, nghĩa là nhà nghề, mà lại khai tên ở bằng các tài tử, thì các việc ấy nêu lên một vấn đề rất quan hệ đến thể thao giới Đó là một cách lấu lĩnh ghê gớm của Văn Minh trong việc quảng cáo cái tên Xuân ra mắt quốc dân. Ông đã phải luôn luôn đứng bên cạnh Xuân như một con chó trung thành với chủ, sợ Xuân sơ suất thì tiêu danh dự. Tự nhiên nó quá đứng đắn, rất có ý tứ, lại có bộ mặt khinh người của bậc thượng lưu nhân vật cẩn thận. Mỗi khi gặp một câu hỏi khó đáp nó chép miệng hoặc tặc lưỡi một cái, chỉ vào Văn Minh bên cạnh mà rằng:

- Muốn biết điều gì, ngài cứ hỏi ông bầu của tôi đây.

Thành ra Văn Minh cũng được thơm lây, vì mỗi khi phóng viên chụp ảnh Xuân để báo tin một “hy vọng của Bắc Kỳ” cho độc giả, thì lại yêu cầu cả ông bầu đứng bên cạnh nữa.

Sau cùng, thì cũng như những kẻ tài trí tự tin vững ở mình, Xuân Tóc Đỏ thỉnh thoảng lại vổ vai Văn Minh một cách thân mật mà rằng:

- Rồi tôi cũng cất nhắc anh lên đường công danh như Chim, Giao cất nhắc ông bầu Yên!

Tôi quyết rằng vì tôi, anh sẽ được thiên hạ biết đến tên tuổi

Những câu ấy làm cho Văn Minh sung sướng lắm, vì sự thế thật, mặt dầu nhờ có Văn Minh thì Xuân Tóc Đỏ mới ra hồn người

Sau khi ký đơn trước mặt mấy ông Tây, chánh hội, trị sự, và được các ông bắt tay thân mật, hai người vênh váo đi ra ... Đến một chỗ rẽ cả hai đều đâm sầm phải hai thầy cảnh sát như xe ô tô không trông thấy nhau nên húc phải nhau vậy. Xuân Tóc Đỏ mới thoáng nhìn đã nhớ ngay ra đó là thầyMin Đơ và thầyMin Toa , ở bốp hộ thứ mười tám. Một thầy giở sổ và bút chì định biên phạt và nói:

- Chúng tôi vào bên phải, các ngài đi trái còn đây xin cho biên tên!

- Vô lý! Không có luật nào như thế. Đây là trong nhà chứ không phải ngoài đường mà phạt!

- Mặc kệ! Các ngài đã có lỗi vấp phải người Nhà Nước, làm ngăn trở người Nhà nước trong lúc thừa hành chức vụ ...

Xuân Tóc Đỏ ưỡn ngực ra mà rằng:

-Me sừ Xuân, giáo sư quần vọt, cái hy vọng của Bắc Kỳ!

Hai thầy nhìn nhau sợ hãi ... Một thầy cũng ưỡn ngực vênh váo nói:

-Me sừ Min Đơ ! Lính cảnh sát hạng tư, chiến công bội tinh, giải nhất Hà Nội – Hà Đông, giải nhì Hà Nội - Đồ Sơn, một cái tương lai của cảnh sát giới

Thầy kia cũng theo gương bạn, vênh váo nói:

-Me sừ Min Toa , cảnh binh hạng năm, giải nhất vòng quanh Hà Nội – Nam Định, cúpBay Landry , cúpMélia Jaune , một vẻ vang của sở Cẩm Hà Nội, một cái hy vọng của Đông Dương!

Sau khi khoe khoang những điều kiện cần thiết cho sự giữ trật tự của thành phố là như thế, hai thầy cảnh binh cứ đứng vênh mặt lên, quên cả sự biên phạt ... Văn Minh nói bóng gió:

- Ấy đó, muốn làm người cảnh binh tốt thì phải như thế.

Một thầy hoạ theo:

- Chúng tôi cóc cần những taycua rợ khác. Chúng tôi có 18 phở để cưới xe đạp suốt ngày đêm thì dầu chăm tập như Bồng, Công, chúng tôi cũngmãng phú !

Thầy kia nói thêm:

- Mà lại xe thường, mà lại ru líp, mà lại những phố đông! Đường trường thì nhứt. Vì lẽ không mấy khi được biên phạt, chúng tôi chỉ tập đưa xe đạp cho đỡ buồn! Thể thao vạn tuế! Cảnh binh vạn tuế!

Xuân gật gù mà rằng:

- Té ra chúng mình là bạn đồng chí!

Hai thầy cùng đáp:

- Phải đấy! Phải lắm! Nhưng cũng có thể cứ phạt như thường!

Xuân lại nói:

- Chúng ta cùng làm việc cho tương lai thể thao, nòi giống vẻ vang!

- Còn phải nói! Cái ấy không hề gì cả.

- Thế thì vấp phải nhau vừa rồi chỉ là một tai nạn thể thao mà thôi! Ai lại phạt những người gặp tai nạn?

Hai thầy cảnh sát ngẩn người ra nhìn nhau, không hiểu kẻ kia nói vậy có là nói đúng luật không ... Nhưng Xuân lại còn nói:

- Thôi đi, rồi chúng ta sẽ ngồi cạnh nhau, nếu nhà vua có yến đãi các nhà thể thao quán quân ... Ai nỡ phạt nhau thế!

Văn Minh kêu lên:

- Không lôi thôi! Biên phạt thế là trái luật, không có luật nào phạt thế!

Thầy Min Toa xoa tay mà rằng:

- Chúng tôi là cảnh binh thì cốt phạt chứ không cốt đúng luật hay trái luật! Người dân thường mới sợ, chứ người nhà nước thì không sợ trái luật! Nếu ngài bảo tôi trái luật, thế là ngăn trở người Nhà nước trong khi làm phận sự!

Xuân Tóc Đỏ giảng hoà:

- Ngài nói có lý lắm! Nhưng thôi! Có phải ngài vào đây ghi tên không!

- Phải! Cúp Sa Majesté Hà Nội – Tourane!

- Thôi thì chúng ta cùng là trong làng thể thao vinh dự nòi giống. Phạt nhau thì hoá thù, vậy kết bạn với nhau hơn là thù. Từ đây chúng ta giúp ích lẫn nhau, quảng cáo cho nhau

- Thế nào

- Đại khái ngài phải nói rằng tôi là một tay quân vọt tài giỏi hay vọng của Đông Dương ...

Hai thầy cảnh binh cùng hỏi dồn:

- Thế còn chúng tôi

Xuân Tóc Đỏ lè nhè:

- Các ngài ấy à? Mỗi khi tôi trông thấy hai ngài đi tuần, thì chúng tôi bảo với mọi người rằng đó là hai ôngcua rơ giỏi nhất, thuộc hàng cảnh binh chăm chỉ phận sự, hết lòng giữ trật tự cho thành phố, sẽ giật giải Hà Nội – Sài Gòn, đáng được quan chánh Cẩm thăng chức ... phải không?

Hai thầy cảnh binh gật gù, bắt tay hai người và không biên phạt nữa, và, do thế, té ra đã làm tròn bốn phận của những người cảnh binh đứng luật.

Chương: 17

NGƯỜI VỊ HÔN PHU MỘT VỤ CƯỖNG BỨC CUỘC ĐIỀU TRA CỦA NHÀ CHUYÊN TRÁCH

Rất cảm động, Tuyết nói như một phụ nữ lãng mạn chân chính:

- Anh ơi! Thế thì em sung sướng cực điểm rồi! Có ai dám tưởng rằng việc trăm năm của chúng ta lại có thể thành sự thực được một cách dễ dàng như thế không? Em sung sướng quá đi mất! Em muốn chết anh ạ! Em muốn tự tử!

Không hiểu những lời lẽ lãng mạn đầy thi vị ấy, Xuân cau mày hỏi:

- Tự tử! Trông chừng lấy được nhau đến nơi mà tự tử!

Tuyết trở tay ra mặt hồ Trúc Bạch cắt nghĩa:

- Nếu hai chúng ta cùng nhảy xuống những lớp sóng bạc hà kia mà chết thì có phải cả nước sẽ bàn tán mãi về cuộc tình duyên ghê gớm của chúng ta không? Nhưng mà thôi, ấy là em nói đùa để làm nũng mình đấy. Khi thấy mình lo sợ như vậy, em đã đủ hài lòng lắm rồi vì mình quả thật yêu em.

Xuân gất như một người chồng đáng yêu:

- Gớm, mợ khó tính lắm, còn ai chiều được nữa!

Cả hai lui lại thung dung rảo gót đi. Lúc ấy mới 8 giờ sáng. Mặt trời chưa kịp xuyên qua những tầng mây bạc, hình như sợ phiền cho cuộc tình duyên tốt đẹp kia. Gió thổi hây hây như nịnh hót cặp uyên ương ấy. Xuân và Tuyết đã hẹn nhau đi chơi một cách rất cổ điển, nghĩa là con đường Cổ Nhu. Xuân đã nói hết cả đầu đuôi về việc Văn Minh đã dùng cái ngôn ngữ như thế nào để nó phải lấy Tuyết. Do thế, lòng tự ái của Tuyết hơi bị thương, tuy rằng cô đã lấy làm sung sướng lắm. Thấy Xuân bị bó buộc phải lấy mình, Tuyết nói đến tự tử là chính đáng lắm vậy. Nhưng sự thực cả hai, lúc ấy, cũng đã mãn nguyện lắm rồi. Xuân hỏi:

- Tuyết ơi! Em có biết vì đâu anh đem lòng yêu em không?

- Em thực thà cho nên anh yêu chứ gì?

- Là vì em đại dốt lắm. Lại định nhờ anh làm cái việc làm hại một người con gái con nhà tử tế. Sao em quá tin anh đến thế?

Tuyết so vai, đáp:

- Tại em thực thà! Đấy anh xem, có phải em đã cho anh khám để mà biết rằng em đây không giả dối, không thềm dùng vú cao su!

- Ừ nhỉ! Ra vì đôi vú cao su mà thành ra chúng mình hiểu rõ cái bụng dạ thực thà của nhau! Nếu chúng ta sung sướng ấy cũng chỉ vì đôi vú cao su của cuộc cải cách xã hội ... vậy.

Tuyết reo:

- Âu Hoá vạn tuế! Vú cao su vạn tuế!

Đương nhí nhảnh, Tuyết chợt nhìn thẳng ra phía trước mặt để phải cau khoé hạnh, nét ngại. Từ xa xa có một thiếu niên vận quốc phục, cái khăn lượt, cái áo the dài, đôi giày hủ lậu, hình như đương rảo gót phăm phăm chạy đến. Tuyết đứng dừng, chán nản bảo Xuân:

- Đây kia là người vị hôn phu của em, mà em đã hối hôn để lấy anh. Dám chắc hẳn chỉ muốn gây sự với em mà thôi! Em không muốn gặp mặt hắn, để anh đối phó. Anh nên cho hắn một bài học nhé? Thôi, em về chờ anh ở nhà bà Phó Đoan vậy. Bây giờ hẳn ta có thể công nhiên trò chuyện với nhau ở nhà.

Nói xong, quay lại sau lưng thấy có xe tay, Tuyết vẫy tay rồi trèo lên. Xuân gật đầu chào rồi khoanh tay chờ đợi một cuộc sinh sự.

Thiếu niên kia khi đến gần Xuân, liền vòng tay vái chào như những nhà thâm nhọ Xuân Tóc Đỏ gật phăng đi rằng:

- Hủ lậu! Chưa tiến hoá mấy! Thể thao! Cái cách xã hội!

Thiếu niên cố né cái tức, và cũng sợ nữa, bèn ấp úng:

- Bẩm ... tôi xin giới thiệu tôi ... chính tôi là người chồng chưa cưới của cô Tuyết vừa bỏ chạy đây kia!

Xuân Tóc Đỏ cúi đầu:

- Chúng tôi rất hân hạnh ...

Rồi ưỡn ngực mà tiếp:

- Me sừ Xuân, giáo sư quần vợt, cái hy vọng của Bắc Kỳ!

Thiếu niên từ đây trở đi đã có vẻ một kẻ chiến bại:

- Hân hạnh lắm! Tôi xin lỗi ngài làm phiền ngài Dầu rằng ngài tài giỏi lắm, nhưng xin ngài cũng chớ nên làm những việc có hại cho kẻ khác. Nếu tôi không nhầm thì hiện ngài đương chiếm đoạt vợ con người tạ Nhất là tôi đây, không có danh tiếng, không có tài cán, thì ngài được tôi cũng chẳng về vang gì cho lắm!

Xuân Tóc Đỏ thấy ngay cái cần diễn thuyết cho người ấy một hồi dài bằng cách nói lại những điều đã học lỏm được từ xưa tới nay:

- Ông ... Không hợp thời trang, cổ hủ! Ông không biết điều! Còn tôi, tôi là người dự một phần trong việc Âu hoá, có trách nhiệm quốc dân văn minh hay dã mang! Chúng tôi không phải chỉ cải cách bề ngoài như lời công kích của phái hủ lậu! Tiến theo luật chung của xã hội, giữa buổi canh tân này, cái áo bảo thủ là bị đào thải! Ông chưa được Âu hoá mấy! Một sự trở ngại đường tiến hoá! Thể thao ... nòi giống ... sức khoẻ. Hạnh phúc là cái gì khác nếu không là sức khoẻ của vợ chồng?

Người kia, sau một hồi ngẫm nghĩ, bèn đáp:

- Tuy nhiên ... Tuy nhiên tôi cũng là con nhà tử tế ... Về học thức, tôi cũng đã có bằng Thành chung. Về giòng giống, tôi là con một ông phán, cháu nội một ông huyện ... Tuyết mà lấy tôi thì cũng xứng đáng lắm, việc gì phải giữ mặt như thế?

Xuân Tóc Đỏ điên tiết lên mà rằng:

- Thế ông, ông có là con nhà bình dân không? Ừ, tôi xin hỏi: Ông có phải giòng giõi nhà bình dân không? Ông lạ lắm! Ông không đúng một! Phải biết cái gì là hợp thời trang chứ?

Người kia ra vẻ hổ thẹn lắm! Quần áo đã hủ lậu mà lại đến cả cái giòng giống cũng lại là con nhà tử tế không hợp thời trang! Thật là hồng hét cả. Người ấy toan cãi thì Xuân đã giơ tay lên, hùng hổ tiếp:

- Còn tôi, tôi chỉ là con nhà hạ lưu mà thôi! Ngày xưa bán phá Sa trại chủ, bán dầu trên xe điện, làm lính chạy hiệu rạp hát! Chỉ có thế mà lấy được cháu gái cụ Hồng đấy. Ông muốn

làm gì thì làm!

Người vị hôn phu hồi hôn kia khiếp đảm vì câu nói mỉa mai ấy lắm! Anh ta nghĩ hẳn cái giọng giống của Xuân là danh giá cực kỳ và hẳn Victor Ban đã nói nhảm thì Xuân mới nhắc lại lời nói nhảm kia một cách ngạo mạn đến thế. Như con giun xéo lắm cũng quằn, bèn nổi nóng:

- thưa ông, nếu ông đã nhất định như thế thì thôi! Nhưng mà tôi có bổn phận của một người lịch sự báo cho ông biết rằng trong cuộc tranh giành này, từ đây mà đi, chúng ta là hai kẻ thù sinh tử. Xin ông biết cho như vậy!

Nói xong, người ấy lại cúi chào lễ phép rồi quay đi ngay. Xuân Tóc Đỏ đứng ngây ra, ngẫm nghĩ mãi về lời dọa nạt ấy sau cùng, nó cũng lên xe để về với người yêu lúc ấy đợi ở nhà. Nó thấy hả dạ lắm: đã cho gã kia một bài học. Còn về cái thù sinh tử nó chẳng đủ sợ, bởi lẽ ở đời này, mỗi lúc mà ai giết được ai

Khi về đến nhà, Xuân thấy Tuyết vẫn đợi ở phòng khác bằng cách xem cuốn sách ảnh. Lúc ấy 10 giờ. Nghĩa là lúc bà Phó Đoan chưa dậy, cũng như cậu Phước còn ngủ, Xuân sung sướng được tự do, đầu là trong nửa giờ. Tha hồ chuyện với người yêu, chẳng bị sợ ai ám quẻ.

- Anh ơi, anh cho hẳn một bài học ra làm sao hở anh?

- À, tôi cũng có nói vài điều nghĩa lý cho gã ấy biết để gã thôi đi, đừng hy vọng gì nữa. Nó mà dịch vụ ới tôi thì lại làm sao được! Nhưng hẳn cũng là người biết điều. Sau khinghe mình giảng giải, lại hoang ngênh lắm, và chúc chúng ta bách niên giai lão nữa!

- Lại chúc nữa cơ?

- Phải! Hẳn nói: như vậy, Tuyết lấy ông là hơn lấy tôi ... Tôi yêu Tuyết, tất nhiên tôi phải được trông thấy Tuyết hưởng hạnh phúc.

Tuyết bèn nhảy lên ôm lấy cổ Xuân:

- Thế thì đáng hôn anh một nghìn cái để thưởng mới được!

Xuân Tóc Đỏ nhận những cái hôn rất chính đáng ấy rồi thì thâm vào tai người yêu:

- Anh ... bây giờ ... chỉ muốn làm hại đời em một cách thật sự mà thôi!

Tuyết bủi môi nói một cách luân lý học không thể nào ai công kích được nữa:

- Ê! Ê! Thôi đốt anh đi! bây giờ thì việc gì nữa cũng chỉ làm lợi cho đời một người con gái đứng đắn và tử tế, là em mà thôi! Anh biết cho rằng em lằng mạn lắm.

Chợt Tuyết đuổi Xuân ra, khẽ nói:

- Khéo không mà có ai biết thì chết!

Xuân lắc đầu, khẽ đáp:

- Mẹ con bà Phó Đoan còn ngủ cả.

- Thế còn bọn gia nhân!

- Chúng nó ở cả dưới nhà kia mà! Để yên; anh yêu, chóng ngoan ...

Sợ rằng không vâng lời thì lại chẳng là một thiếu nữ ngoan ngoãn, Tuyết vui lòng để cho Xuân tự do mặc thích ... Hai người đi nhau ngồi ở ghêđi vắng . Tuyết thì nhắm mắt lại cho có vẻ một thiếu nữ mơ mộng chân chính về sự thành công của cuộc hôn nhân, của cuộc ... cách mệnh cái gia đình hủ lậu và khốn nạn để được tự do đi đến cái hạnh phúc cá nhân. Lúc ấy, cô muốn viết ngay một cuốn tiểu thuyết về đời mình, để làm gương cho những phụ nữ muốn giải phóng.

Nhưng chợt cánh cửa bị đẩy mạnh, bà Phó Đoan sừng sộ chạy vào Cặp uyên ương hoảng hốt buông nhau rạ Bà này dậy lúc nào thế? Rõ nguy quá đi mất, bà vẫn cứ để quần áo ngủ mà sủa sói vào mặt Tuyết như một người vợ ghen:

- Nhà tôi là nhà sắm đầy ạ! Cô có biết cô làm ô uế nhà tôi hay không? Cô có biết thế là dĩ thoã lắm không? Mau mau ra khỏi cửa nhà này lập tức không mà xấu hổ với tôi bây giờ!

Tuyết hổ thẹn một cách xứng đáng nguây nguây ra đi lập tức.

Bà Phó Đoan quay lại Xuân:

- Sao ông làm cái sự càn rỡ ấy Ông có biết thế là khốn nạn lắm không? Ông làm hại một đời người con gái tử tế như thế à?

Xuân so vai, bực mình:

- Ấy là tôi làm lợi cho một đời người con gái tử tế!

- Làm lợi

- Phải! Tuyết bây giờ đã là vợ chưa cưới của tôi! Hôm qua, ông Văn Minh đã bắt ép tôi phải lấy Tuyết! Chính là bà làm hại danh giá của chúng tôi, bà có biết không?

Bà Phó Đoan ngẩn người ra như người bằng gỗ. Lúc ấy, vì vừa ngủ dậy, bà chỉ có mặc quần áo ngủ mỏng manh, nó có thể lực làm cho thân thể bà lại lộ ra hơn là chủ nghĩa khoa thân. Đương lúc rạo rục, đương câu đến cực điểm, lại thấy trước mặt mình cái cảnh tượng khiêu gợi ấy, Xuân Tóc Đỏ chẳng nghĩ ngợi gì nữa, bèn bắt đền cái sự thiệt hại cho mình bằng cách ôm xúc lấy vị tiết phụ đáng kính trọng ấy!

Rất tiếc cho cái ông thủ tiết với hai đời chồng của mình, bị lôi kéo đến cái di vãng, bà Phó Đoan cứ phản đối một cách rất cương quyết bằng cách khê kêu:

- Ở kia! Hay chữa kia! Ở hay! Ở hay!

Nhưng thằng Xuân Tóc Đỏ của chúng ta thì nào có biết gì là nghĩa lý, là đạo đức nữa! Bụng tai giả điếc, nó cứ nhất định bắt đền. Từ đây trở đi, bà kia cứ khê kêu như một tiết phụ xứng đáng trong lúc bị xúc phạm:

- Ôi giời ơi! Người ta giết tôi! Người ta cưỡng bức tôi!

Bên ngoài, lúc ấy có tiếng kêu: “Em chã! Em chã!” rồi thấy hình như cậu Phước chạy huỳnh huỵch xuống thang. Bà Phó Đoan ngừng kêu để nói:

- Cậu ấy xuống tìm vú em dê vôi đấy chứ quái gì!

Rồi bà lại kêu tiếp cho sự chống cự quyết liệt khỏi gián đoạn:

- Người ta giết tôi! Ói làng nước ơi! Thế này có khổ tôi không? Ai cứu tôi với!

Năm phút sau nó ngán ngủ như một cái tích tắc đồng hồ, chợt thấy có tiếng gõ cửa Hai người này vội chỉnh đốn y phục, chạy xa nhau, mỗi người ngồi một ghế ở hai góc phòng, rồi bà Phó Đoan đồng dặc bảo:

- Cứ vào

Đó là hai thầy cảnh binh Min Đơ và Min Toa ! Theo sau thầy, có vú em của cậu Phước và người bếp. Một thầy cảnh sát nói:

- Thưa bà, chúng tôi được người nhà này gọi vào để cứu bà!

- Cái gì! Đứa nào gọi đội xếp vào nhà? Tôi làm sao mà phải ai đến cứu Con vú hay thằng bếp láo như thế?

Tên bếp tái mặt, ấp úng:

- Bẩm con thấy cậu Phước bảo con chạy lên, con nghe hình như có tiếng kêu rên, con hoảng hốt sợ quá.

Thầy lính Min Toa cắt nghĩa:

- Chúng tôi đang đứng ngoài đường thì nó mời chúng tôi vào!

Nhanh trí, bà Phó Đoan nói:

- Kêu rên? A à! Thì tôi đang đọc một đoàn truyện trinh thám cho thầy giáo đây nghe, chứ có gì đâu

ThầyMin Đơ cười ồ ồ và thực thà nói:

- Rõ khéo! Thế mà nó kêu với tôi là vụ hiếp dâm nữa!

Bà chủ mắng người ở:

- Mày nhảm thế thì có phen bà chém cổ mẹ mày đi! Đồ con lợn!

Xuân Tóc Đỏ cũng làm một câu:

- Mẹ khiếp! Đồ láo!

Từ đây trở đi, ngần này người trơ mắt ra nhìn nhau Muốn phá bầu không khí khó chịu, Xuân Tóc Đỏ lần lượt “giới thiệu” hai thầy cảnh sát cho bà chủ nhà chưa mất danh giá:

- Đây là thầyMin Đơ , cảnh binh hạng tư, chiến công bội tinh, giải nhất Hà Nội - Đồ Sơn, giải nhì Hà Nội – Hà Đông, một cái tương lai của cảnh sát giới! ... Còn đây, ôngMin Toa , cúpBoy Landry, Mélia Jaune , sự vẻ vang của sở Cảnh Hà Nội Cái hy vọng của Đông Dương!

Hai thầy cảnh binh lại cùng “giới thiệu” Xuân với bà Phó:

- Đây me sừ Xuân, giáo suten nít , cái hy vọng của Bắc Kỳ!

Thấy không “giới thiệu” bà Phó Đoan nữa thì hồng Xuân lại nói:

- Đây là bà Phán, một phụ nữ đã thủ tiết với hai đời chồng, một bậc mẹ hiền, có công với làng thể thao!

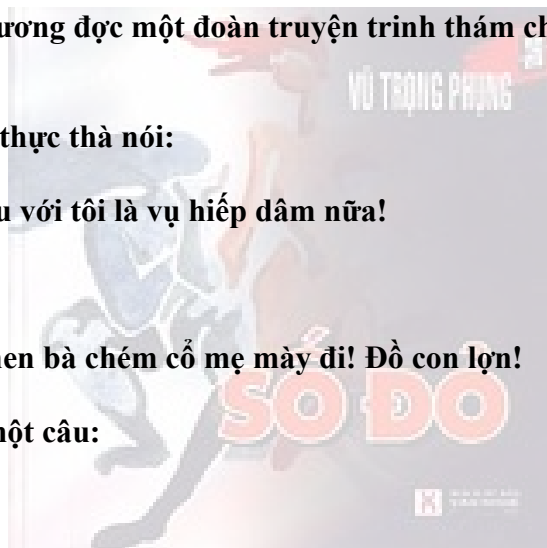
Mấy người đều sung sướng lắm, những cái chăm lo phận sự của hai thầy cảnh binh làm cho hai thầy vẫn có điều chưa thoả. Một thầy nói:

- Tự nhiên đi gọi chúng tôi, kêu là hiếp dâm! Chúng tôi đã mở cuộc điều tra rồi, thì ra lại không có. Đối với người Nhà nước, không phải chuyện đùa Không phải tự nhiên chúng tôi đến đây để mà không trông thấy gì cả!

Thầy kia ngăn sự nóng nảy của bạn đồng nghiệp lại, tươi cười cắt nghĩa:

- Bà hiểu cho phận sự chúng tôi Chúng tôi cũng muốn “dĩ hoà vi quý” lắm ...

- Vậy thì, khi đã để chúng tôi mất công toi chạy lên thế này thì âu là phải có biên phạt, vì người ta không phải mỗi lúc trêu ghẹo người Nhà nước mà là yên được. Vậy thì, đã không có hiếp dâm cho người nhà nước trừng trị, âu là bà bằng lòng để chúng tôi biên phạt đại

khái về tội thả chó ra đường.

Muốn xong chuyện đi cho rảnh, bà Phó gật đầu:

- Vâng, thì tùy ông.

Sự hoà giải khôn khéo về quyền lợi xung đột ấy làm cho người nào cũng hưởng hạnh phúc. Bà Phó Đoan khỏi mang tiếng thất tiết với hai đời chồng cũ của bà. Xuân Tóc Đỏ khỏi bị mấy chục năm tù, mà sở cảnh sát chỉ điểm hộ thứ 18 cũng đỡ phải điều tra rất lâu thôi

Chương: 18

**MỘT VỤ ÂM MƯU
XUÂN TÓC ĐỎ DÒ XÉT SỞ LIÊM PHÓNG
LỜI HỨA CỦA ĐỐC TÒ**

Xuân Tóc Đỏ ở sân quần bước rạ Chỉ còn một tuần lễ nữa là nhà Vua ngự giá Bắc Tuần, cho nên nó phải tập riết với bà Văn Minh, vì bà này cũng chỉ chờ có dịp là tranh cái cúp phụ nữ. Lúc ấy đã sẩm tối, gần 7 giờ, Xuân không nhận lời mời đi ăn cơm của ông bầu - phải, ông bầu - Văn Minh. Nó Chối từ, vì đương có một điều phải nghĩ ngợi ...

Thật là rầy rà! Mới trưa hôm nay, bà Phó Đoan đã mếu máo một cách rất có thi vị mà kêu xin nó mau mau cứu chữa cho cái danh dự quả phụ trinh tiết của bà tạ Cuộc tình duyên vụng trộm ấy - nếu ta có thể nói thế - không hiểu vì đâu đã vỡ lở tung toé. thiên hạ đã đồn đại cho nhau biết, bàn tán huyền thiên. Bà này đã nói nhảm thiết: “Anh ơi, anh có biết là anh đã làm hại cả một đời danh tiết của em rồi đó không?” Vốn là người cũng có lương tâm, nó nhận thấy rằng quả nó đã làm hại người đàn bà đức hạnh ấy thật. Nó hối hận lắm, mà chưa nghĩ được cách cứu chữa làm sao Rõ thật tai vách mạch rừng!

Nó đương hai tay rút túi quần, cái vọt cặp ở nách lưng thững đi như một nhà triết học, thì bỗng trông thấy ông thầy số. Ông này đi co ro, cái ô đeo trên vai, dod6i giày cũ cầm ở tay, với cái dáng điệu của một người phong trần. Ông này chỉ chào nó chứ không dám hỏi Động tâm nghĩ đến cái công danh của mình, sợ dĩ có cũng là một phần nhờ ở ông thầy, Xuân Tóc Đỏ bèn nghĩ đến cách mời ông thầy gia một bữa chén long trọng, gọi là đáp ơn. Vì rằng sau khi kiếm được mấy đồng bạc ở nhà bà Phó Đoan thì thôi, ông thầy số cũng vẫn khổ sở như cũ.

- Thế ra dạo này cũng không được phát tài

- Dạ, bầm, suông quá!

- Nhân tiện gặp cụ, tôi mời cụ đi chén, rồi ta sẽ nói nhiều chuyện.

Ông thầy số lập tức hoan nghênh, Xuân liền gọi xe, và nửa giờ sau, cả hai đã ngồi trong một quầy, ở khách sạn Triều Châu, phố Hàng Buồm.

Buổi tối hôm ấy, hiệu cao lâu đông khách ăn lắm, vì Hà Thành đương nổi một cơn sốt trong cái sự sửa soạn tung bừng để đón nhà Vua Chính phủ định mở đại hội năm ngày trong đó có nhiều trò vui mới lạ. Người ta đồn nhau rằng không những đức Vua nước nhà ra thăm xứ Bắc mà cả ông Vua nước láng giềng cũng ghé qua chơi, cũng vào dịp ấy Vua láng giềng không phải là Vua xứ Cao Miên hay Vua xứ Lào Nhưng mà là Vua Xiêm. Nguyên do bị nước Đức và nước Nhật xui khôn xui dại chỉ đó, chính phủ Xiêm đã tuyên bố khôi phục lại những đất đai cũng bằng cách xuất bản một bức địa đồ trong đó bờ cõi nước Xiêm cũ tràn lấn sang dãy núi Hoàng Sơn. Muốn cứu vớt hoà bình Viễn Đông, chính phủ Đông Pháp bèn dùng những cách khôn khéo về mặt ngoại giao Nhờ ở báo giới ba Kỳ hàng ngày kêu gào rằng dân Xiêm hãy còn dã mang, dân Việt Nam là con rồng cháu tiên đã mấy nghìn năm văn hiến thì không sợ gì dân Xiêm, nếu đánh thì ta đánh liền, chính phủ Bảo Hộ cũng được phấn khởi, và mời Vua Xiêm qua du lịch Đông Pháp, nhất là nước Việt Nam, trước là để giữ cái tình giao hảo của hai nước, sau là để vua Xiêm biết rõ cái văn minh của con rồng cháu tiên, mà đừng có ... làm bộ. Do thế, cái tấp nập của Hà Thành trong sự tổ chức, sửa soạn, cất đặt những việc để cùng đón một lúc những hai nhà Vua Cho nên hiệu cao lâu Triều Châu bữa nay đây những thầu khoán, mật thám, nhà buôn, gái nhảy, tài tử, những nhà thể thao, nghĩa là những người hoặc có quyền lợi hoặc có phận sự phải góp sức vào cuộc đón tiếp vậy.

Sau khi phán mấy món để nhắm rượu, đã toan đem chuyện bà Phó Đoan, tương lai, vợ con, công danh, để hỏi ông thầy số mà nó đã tin là Quỷ Cốc phục sinh và Gia Cát tân thời, thì chợt Xuân Tóc Đỏ nghe thấy sau lưng mình cách một lần vách gỗ, có người nói đến tên. Tức khắc nó bèn nháy ông thầy số để cùng lắng tai nghe

Ở quày bên cạnh, có tiếng hai người xì xào bàn tán:

- Bác bảo tên nó là Xuân Tóc Đỏ? Thế mặt mũi nó thế nào

- Để chiều mai tôi dẫn bác đến chỗ sân quần, rồi tôi cho bác nhận mặt để rồi đúng hôm Vua ra thì hành động ...

Đến đây thấy im một lúc, Xuân cau mặt nhìn ông thầy, vì ông này đã ngửa cổ toan uống cốc rượu, tuy những món ăn nhắm thì hầu sáng chưa đem lên. Bên kia thấy có tiếng nói tiếp:

- Tôi tưởng cứ diệt cho nó một trận ngay nay mai! ...

- Không! Tôi muốn nó vào tù cơ! Nó làm cho tôi khổ suốt đời, tôi lại là người có học thức, thì tôi phải cho nó ít ra là 5 năm tù, 10 năm biệt xứ! Tôi đã có cách, bác cứ hứa là giúp tôi đi

- Tôi xin hứa, nhưng bác phải định hành sự như thế nào Phải nói chắc chắn mới được.

- Chắc chắn lắm! Không những kẻ tình địch của tôi sẽ vào tù, mà cả dự cuộc thi quần vợt ắt nó cũng không dự được nốt! Đã làm thì ra làm, bằng không thì thà thôi! Tôi sẽ in thạch

một ít giấy có khẩu hiệu, nghĩa là một ít truyền đơn hô dả đảo vua Xiêm! Đợi lúc đón tiếp nhà vua, tôi sẽ đứng sau lưng nó, còn bác thì bác đứng bên cạnh nó!

- Tôi sẽ phải làm gì?

- Bác sẽ cầm một ít truyền đơn in thạch, kiếm cách nhét vào túi quần hay túi áo nó!

- Thế còn bác?

- Tôi Tôi sẽ hành động khác, anh hùng hơn bác nữa Tôi sẽ nhét lên thế này: Chính phủ bình dân vạn tuế! Nước Pháp dân chủ vạn tuế! Như vậy sen đầm, cảnh binh, mật thám sẽ áp lại bắt cả bọn chúng ta ...

- Ấy chết!

- Nhưng mà thằng nào có truyền đơn trong túi thì lòi ngay ra, hai chúng ta sẽ làm chúng là chính nó kêu, nghĩa là chỉ có một nó sẽ bị bắt.

- Được lắm! Nhưng tôi chưa hiểu tại sao bác chỉ nói: “Chính phủ vạn tuế! Nước Pháp dân chủ vạn tuế” mà cảnh binh, mật thám, sen đầm lại ập đến được?

- Thế mà rất dễ hiểu đấy! Nước Pháp cai trị chúng ta tuy là dân chủ, nhưng mà vua nước ta thì là ... quân chủ. Vua Xiêm cũng là quân chủ! Đón tiếp vua mà hô khẩu hiệu ủng hộ dân chủ tức là có ngụ ý khuyh đảo nhà Vua! Chính phủ Bảo hộ ở đây là công minh và sắc mắc lắm. Tôi dám chắc nếu hô: “Nước Pháp dân chủ vạn tuế” thì thế nào cái bọn người đứng ở chỗ chúng ta cũng đều sẽ được bị bắt!

- Hay! Hay! Diệu kế! Nhưng mà, ấy chết, bác phải khẽ cái mồm chứ mới được.

- Bác cũng phải reo to vừa vừa chứ mới được.

- Vâng! Tôi xin hết lòng! Bác gọi hộ một chai bố nữa lên đây

Xuân Tóc Đỏ bèn đứng lên, lom khom nhìn qua lỗ hở ơ trần song ... Nó thấy ở quày bên kia rõ ràng có người chồng chưa cưới hực của Tuyết đương chén tạc chén thù với một người khác, quần áo ngắn, có búi tóc và đội mũ cát kết, chân đi giày Tàu Tuy người ấy trông cũng có vẻ du côn vào bực “anh chị” nhưng đó là một ông du côn đã bắt hợp thời trang. Sau khi nhận mặt thật kỹ người ấy nó điềm nhiên quay về uống rượu với ông thầy số.

Hầu sáng lúc ấy đã lần lượt bung vào những món cao lương mỹ vị. Vừa ăn uống nhồm nhoàm, ông thầy số vừa tán:

- Bẩm số tháng này tôi thấy cậu bị sao Phục Binh!

- Nghĩa là?

- Có người thù hằn cậu, đương muốn làm hại cậu, phải cẩn thận lắm đấy! Nhưng mà không hề gì, sẽ có phúc tinh phù trợ, vì tôi lại thấy cả cả vị Thiên Phúc quý nhân!

Nói xong, ông thầy số gấp một miếng chem sẻ rán bỏ gọn lớn vào mồm y như điểm cái dầu chấm cho câu nói một cách mỹ thuật vậy. Xuân Tóc Đỏ chưa kịp hỏi ông Gia Cát tái thế ấy, thì trông ra ngoài, qua những lỗ hồng ở cửa quày, nó chợt thấy hai người mà bề ngoài đủ tỏ là mật thám hẳn hoi. Bốn ông quần đều có cặp xe đạp, đủ tỏ rằng tuy là ăn mặc trá hình, hai người ấy cũng vẫn không quên phô với người đời một cách kín đáo rằng mình là mật thám. Hai ngài này tình cờ lại cùng ngồi ngay vào trong một quày bên cạnh cái cửa Xuân.

Tức khắc Xuân Tóc Đỏ cũng bỏ chỗ cũ quay sang ngồi ở ghế bên kia. Nó cố ý nghe ngóng ... Vài phút sau, ngẫu nhiên nó dò la sở Liêm Phóng thật, vì nói thoảng nghe thấy hai người rì rầm với nhau bằng những mẩu chuyện sau đây:

- Thầy đội, hôm nay ông Cẩm đã có lệnh hẳn hoi rồi! Vận mệnh cái xã hội này là ở tay chúng tạ. Điều này là một sự bí mật ghê gớm phải giữ kín!

- Thưa cụ quản, xin cụ cứ dạy bảo.

- Cái chính sách của Nhà nước bây giờ là không mập mờ gì nữa. Từ này đến hôm Vua ra, thầy phải tận tâm dò la và theo dõi những hạng nào vờ cổ động chính sách Pháp Việt đề huề, Pháp Nam thân thiện, trực trị, nghĩa là những kẻ ngồi đầu cũng kêu “Chính phủ Bình dân vạn tuế! Đã đảo phát xít! ...” và những kẻ nào cũng bắt chước người Tây ở bên Tây, nghĩa là chào bằng cách giơ tay như muốn đấm!

- Bẩm ... Bẩm Pháp Việt đề huề, Pháp Nam thân thiện, trực trị mà cũng ... dò xét?

- Chính thế! Bọn ấy mới thực là nguy hiểm cho trị an! Lúc khác thì không sao, nhưng lúc đức Vua ra đây thì bọn trực trị là đáng đề phòng lắm, vì bọn họ muốn xen1 bớt quyền thế Thiên hành đạo của nhà Vua.

- Bẩm thế còn bọn cộng sản?

- Cho ăn kẹo bọn ấy cũng không dám giở trò gì, vì xưa nay họ vẫn biết họ có tội. Nhưng bọn dân chủ thì lại khác, vì Chính phủ xưa nay vẫn ngơ đi cho họ, hay là đã có thì trót để cho họ tự do nữa, cho nên bây giờ chỉ lo họ thừa cơ ... Dân chủ tức là xung đột với quân chủ. Nếu có kẻ hô hào “đảo đảo phát xít” thì lại càng nguy hiểm lắm vì thế là bất kính với Vua Xiêm bên láng giềng.

- Thế còn bọn quốc gia?

- Không sợ lắm, vì quốc gia không xung đột với quân chủ.

- Như vậy thì ngoài bọn cộng sản và quốc gia thì thôi, còn cứ việc ... bắt ráo cả!

- Bắt ráo! Cần nhất là phải bắt những kẻ kêu: “Nước Pháp dân chủ vạn tuế!” và “Chính

phủ Bình dân vạn tuế!” Vì hai khẩu hiệu ấy xem chừng là xung đột với Vua Xiêm cả.

- Thế còn đối với những kẻ kêu “Quân chủ vạn tuế” hay là Nước Xiêm vạn tuế” thì có bắt hay không?

- Ấy thế mới chết đấy! Điều ấy tôi lại chưa hỏi kỹ ông Cẩm ... À, nhưng mà cần gì phải hỏi quan trên? Mình cứ việc bắt chứ, vì quân chủ vạn tuế thì lại xung đột với nước Pháp dân chủ, nước Xiêm phát xít được vạn tuế thì lại cũng nguy hiểm cho nước Pháp có Chính phủ bình dân ...

- Thưa acủ quản, âu là ta làm thế này: Đối với những kẻ nào đi đón hai nhà Vua mà đứng ngây mặt ra như tượng thì thôi, ta tha bắt cho, còn kẻ nào ra ý vui mừng mà hô khẩu hiệu, hoặc vạn tuế nước Pháp, hoặc vạn tuế nhà Vua, thì ta cứ việc bắt giam cả một lượt!

- Chẳng biết có nên thế không?

- Nghĩ cho cùng kỳ lý ra, đảng nào thì họ cũng đều có tội cơ mà?

- Thầy nói chí lý lắm. Ta sẽ cứ thế để trị an. Nhưng thôi, ta đừng nói nữa, hay là nói khẽ chứ, vì đó là những ... điều bí mật của Chính phủ mà ta phải giữ cho thật kín.

Xuân Tóc Đỏ chỉ nghe lỏm được có thế. Ở quày bên cạnh, từ đấy trở đi chỉ còn thấy tiếng đĩa bát lạch cạch, vì hai người thám tử đã nhất định giữ kín những bí mật đã hở. Tuy không biết thêm gì nữa, Xuân cũng cho là đủ rồi. Nó quay lại thì ra ông thầy số cứ cầm đầu ăn uống chứ không như nó, đã lẳng tai nghe Trông thấy không còn mấy thức ăn ở bàn, nó khoanh tay ngồi nhìn ông lão ...

Khi ông này ăn hết nhẵn, nó mới đứng lên. Trong bụng nó lúc ấy cũng không có sự giận dữ, ông thầy bắt nhả nữa, vì nó đã nghĩ được cách đối phó với sự âm mưu của kẻ tình địch. Như một kẻ thượng lưu biết khinh người, nó ra hiệu cho ông thầy đi theo ...

Ra gần đến kết, lúc nó sắp trả tiền, nó gặp ông đốc tờ Trục Ngôn cùng đi với hai thiếu niên. Âu phục bảnh choe lắm. Bác sĩ bắt tay nó rất vui vẻ rồi giới thiệu:

- Đây, giáo sư Xuân, một nhà quần vợt. Đây ông Hải, một tay quần vợt đại tài, quán quân Bắc Kỳ năm 1936, và đây, ông Thụy, quán quân quần vợt Trung Bắc lưỡng Kỳ năm 1935!

Xuân Tóc Đỏ bắt tay một lượt xong, cúi đầu rất thấp:

- Chúng tôi rất được hân hạnh.

Giới thiệu xong, bác sĩ Trục Ngôn vui vẻ nói:

- Thật là kỳ phùng địch thủ, anh hùng tương ngộ, vì thế nào ba ngài nay mai cũng chạm trán nhau trên sân quần, vào dịp đón Vua

Đương lúc bất mãn vì chỉ được giới thiệu xoàn quá, may sao Xuân Tóc Đỏ trông ngay thấy ông cảnh binhMin Đơ vàMin Toa . Hai ông này hôm nay nghỉ việc vì bộ quần áo cảnh sát thấy thiếu cái thắt lưng da và cái roi trắng. Nó toan sửa soạn một cái chào long trọng thì hai thầy cảnh sát đều đã đứng dừng lại ở bực thang để tay lên chào nó theo kiểu nhà binh, và cùng nói:

-Bông dua me sừ Xuân, nhà quần vợt đại tài, cái hy vọng của Đông Dương!

Xuân mỉm cười bắt tay, lần lượt giới thiệu:

- thưa các ngài, đây, ôngMin Đơ , lính cảnh sát hạng tư, chiến công bội tinh,cua rơ hạng nhất, nhất Hà Nội – Hà Đông; nhì Hà Nội - Đồ Sơn, cái tương lai của cảnh sát giới! ... Còn đây ôngMin Toa , nhất vòng quanh Hà Nội, nhất Hà Nội – Nam Định, cúpBoy Landri , cúpMélia Jaune , một sự vẻ vang của sở Cẩm!

Ngần ấy người lại bắt tay nhau Được giới thiệu xong hai thầy cảnh binh lại đứng“gác đa vu” mà chào Xuân rất trịnh trọng rồi mới đi vào chỗ bàn khách khứa

Hai nhà quán quân quần vợt Bắc Kỳ 1935 và 1936, thấy Xuân nổi tiếng quá thể, cả đến cảnh sát giới cũng biết, thì lấy làm lo lắng. Cái khiếp đảm ấy lộ ra cả mặt.

Lúc ấy, Xuân đã hài lòng rồi Nhân nghĩ đến một cái mưu mẹo riêng, nó bèn xin hẹn sẽ họp mặt với hai ngài để bàn một chuyện. Hai ông kia nhận lời ngay, cho thể làm hân hạnh lắm. sau cùng, Xuân Tóc Đỏ bèn xin lỗi để mời bác sĩ Trục Ngôn theo nó đứng xa ra để nó được nói thắm. Nó bèn nhăn nhó nói:

- Thưa bác sĩ, ngài là một nhà học rộng, tài cao, xin ngài cứu chữa ngay cho một người đau đớn ... có lẽ đến mất đức hạnh ...

Bác sĩ Trục Ngôn nói ngay:

- Khoa học của tôi chỉ chữa được cái đau đớn thể chất thôi Còn đau đớn tinh thần thì ... chịu!

Xuân Tóc Đỏ lại kè nè:

- Xin ngài chữa cho cái trình tiết của một người goá chồng! Nếu không ... thiên hạ chê cười!

Thấy câu nói quái gở, ông đốc tờ bèn khẽ gạn kỹ lưỡng. Xuân Tóc Đỏ chẳng ngần ngại kể lẽ cuộc tình duyên vụng trộm của nó với bà Phó Đoan. Vì đã có dịp thấy Xuân rất tri kỷ với mình, bác sĩ Trục Ngôn, sau khi ngẫm nghĩ hồi lâu, bèn hứa một cách nhũn nhặn y như những nhà bác học kiêu ngạo một cách kín đáo:

- Thôi được, bạn ạ. Để tôi dùng khoa học mà cố công cứu chữa cái đau vật chất ấy bằng thuốc tinh thần.

Sau khi từ giã ba người, Xuân Tóc Đỏ vui vẻ trả tiền bữa tiệc ở kết, và không thấy ông thầy số đâu nữa

Chương: 19

NGỰ GIÁ BẮC TUẦN VÀ ĐÔNG TUẦN CÁI TỘI TUNG HỒ VẠN TUỆ THUỐC CHỮA LẮNG LỒ

Hai giờ chiều hôm ấy, dân Hà Thành và dân Bắc Kỳ đứng chật ních hai bên hè những phố từ ga lên phủ Toàn Quyền, theo cái hành trình thường lệ, mỗi khi có cuộc đón tiếp long trọng xưa nay. Binh lính canh gác rất uy nghi tề chỉnh. Quả cũng như người đôn, Vua Xiêm cũng có ngự giá sang nước Nam. Từ trước khi được trông thấy mặt ông vua bên nước láng giềng, thiên hạ cũng đã rõ, bằng cách nhìn ảnh trên báo chí, rằng vua Xiêm còn trẻ tuổi lắm. Trên những tờ nhật báo, người ta thấy những giòng chữ tít to tướng chạy dài cả bấy cột đại khái rằng: Nước Việt Nam trong lúc hồi xuân - Một chỗ rẽ ngoặt trong lịch sử: Việt - Xiêm thân thiện - Ngự giá Bắc Tuần và ngự giá Đông Tuần ... (Bắc tuần là ý nói đức vua nước nhà từ Trung Kỳ ra đây. Đông Tuần là nói vua nước Xiêm). Có tờ sốt sáng viết: Hai vua tại một nước!

Và có điều đáng để ý là báo nào cũng gọi việc vua Xiêm sang đây là một chỗ “rẽ ngoặt”. Những tờ báo hoàng thì đăng: Một cái hân hạnh đặc biệt cho bình dân Việt Nam: Cả vua Xiêm, nhân dịp, thân hành sang chơi với ta! Hai nước Xiêm - Việt từ nay bắt tay nhau trên đường tiến bộ! Duy có một tờ báo phản đối thì in lên trang nhất những câu xa xôi như thế này: Tốt khoe ra, xấu xa đậy lại! Chớ để bị khinh!

Bởi thế cho nên công chúng đi đón rước đã có quần áo rất diện, đến bậc đàn ông cũng nhiều người đánh phấn và bôi môi. Hiệu Âu Hoá cũng được cái dịp may đặc biệt chế tạo cho phụ nữ một bộ gọi là Nghênh giá ... Tuyết cùng bà Văn Minh bữa ấy cũng mặc một ấy để lẳng xê cho đám thượng lưu Hà Thành.

Xuân Tóc Đỏ đứng với hai nhà thể thao ở một góc phố Hàng Cỏ. nguyên do từ khi nghe lỏm được câu chuyện âm mưu của kẻ tình địch và cái bí mật đã hở của hai người thám tử, nó bèn cố ý làm cho tình địch nó trước nhất phải thất bại là một, sau nữa phải nhân cái hành vi ấy mà làm lợi cho nó là hại. Cho nên nó đã cố động với hai nhà quán quân quần vợt 1935 và 1936 (mà nó rất sợ bị hai người ấy đánh cho đại bại) ăn mặc một thứ y phục giống với nó. Ai cũng phải mặc quần trắng, đi giày kép trắng, áo sơ mi cụt tay, với cái mũ cát két trắng trên đầu ...

Vì vô tình, Hải và Thụ đã nhận lời ngay.

Vả lại, Xuân đã nói: “chỉ có ba ta thôi” “Ba ta ăn mặc khác đời! Phải tỏ mình là những nhà thể thao chứ đừng diện như bọn công tử bột!” cho nên làm gì mà hai nhà quán quân khờ dại kia lại không mặc bấy! Hai người có hiểu đâu rằng chủ ý của nó chỉ cốt là để đánh lừa kẻ thù của nó và nhân mượn cái hành động của kẻ thù nó để hại hai người! Vua ra hôm

trước thì hôm sau trong chương trình nghênh giá, có ngay ngày hội thể thao, mà tài nghệ của Xuân cố nhiên phải kém xa hai nhà vô địch cũ kỹ ấy. Thế, thật là có tài mà cậy chi tài ...

Xe nhà vua mãi chưa đến. Bách tính xem ý đã nóng ruột lắm. Hải và Thụ lúc ấy đương đứng khoanh tay cho bắp thịt nổi lên, và chỉ trông thẳng ra trước mặt như những bậc hiền nhân quân tử “mục bất tà thị” vì ở lề đường bên kia có mấy cô gái đẹp. Xuân Tóc Đỏ bèn đứng len vào giữa hai ngài. Nó thục tay vào túi quần ở phía sau của cả hai người để mượn khăn mùi soa một cách thân mật. Rồi nó hỏi một cách ngớ ngẩn:

- Thế nào Ta tung hô ra sao Thánh cung vạn tuế nhé?

Hai nhà quán quân mỉm cười chế nhạo và không đáp. Xuân Tóc Đỏ nhìn lại đằng sau luôn luôn. Lúc trông thấy người tay sai của kẻ tình địch (cái mũ cát kết ngoài cái búi tóc, đôi giấy Tàu vân vân ...) nó bèn khoanh tay đứng im. Đến lúc người ấy quả thật có lén bỏ cái gì vào túi quần nó, nó cũng tảng lờ như không biết. Khi người ấy sau cái việc bất chính, bỏ chạy ngay ra chỗ khác, nó từ tốn cho tay về phía sau, móc túi quần, lôi cái tập giấy mà nó chẳng buồn nhìn nữa, chia ra làm ahi năm mà nhét vào túi quần của hai bạn nó như người ta trả lại mùi soa Vô tình, lại còn mãi ghé mắt nhìn những bông hoa biết nói ở bên kia vệ hè, hai nhà quán quân Hải và Thụ chẳng ngờ gì cả.

Xuân Tóc Đỏ lại liếc nhìn trong đám đông chung quanh xem người chồng hụt của Tuyết đậu. Mãi nó mới thấy Anh chàng ấy hôm nay lại vận Âu phục, và đeo kính râm! Rõ là một kẻ định tâm hành động một việc ám muội. Anh ta đứng cách nó chừng năm người.

Tiếng làm xào, nô nức của công chúng đã từ xa dồn lại. Xe vua sắp đến. Người ta đã thấy tiếng móng ngựa của những lính lỵ mã khua vang lên. Xuân liếc nhìn sang hai bên cạnh thì đã thấy cả ông đau đớn vì tình lẫn ông du côn bất hợp thời trang đứng ở hai bên mình, cách có vài người, sửa soạn sẵn sàng để giở tay trong cái việc thăm khốc. Xuân Tóc Đỏ lại hỏi vờ hai bạn:

- Thánh cung vạn tuế hay thánh thọ vô cương?

Hải và Thụ vênh mặt khinh bỉ cái ý kiến hủ lậu, rồi bảo:

-Toa cứ việc làm như chúngmoa !

Xe ô tô của hai đức vua chỉ còn cách dăm thước là đến chỗ ấy ... Trong khi thiên hạ xô đẩy nhau hoặc chỉ trở nhau mà sì sào thì nhanh như một con cuộc lủi, Xuân Tóc Đỏ đã thừa cơ thụt lui rồi rảo bước đi ngược xe vua. Đi đến chỗ cách trước hai mươi thước nó mới đứng lại. Bỗng thấy nhà quán quân Hải reo lên rất to:

-Vive la France!

Rồi lại thấy mấy tiếng tung hô kế tiếp:

-Vive la Front Populaire! Vive la Républiique Francaise!

Trong bọn công chúng, những người nào đứng ở vỉa hè đều trông thấy rằng từ quan Toàn Quyền, quan Thống Sứ, Đức Vua Nước Nhà, Vua Xiêm, đều có những bộ mặt sùng sốt, kinh ngạc. Đoàn xe hộ giá đi khỏi rồi, công chúng chưa được lệnh xuống đường, các binh lính cũng chưa được mật trật tự, thì có một đám cảnh binh, mật thám và sen đầm chạy đến vây bắt tốp người đứng ở chỗ có lời tung hô đưa ra

Các nhà đương cục tức thời phải theo như thường lệ, nghĩa là khám túi những người bị vây, xem ai có trong mình những thứ nguy hiểm như bom, súng lục hay không. Khi thấy ở túi quần hai nhà quán quân quả nhiên có truyền đơn in thạch phản đối đế quốc Xiêm La, sở mật thám bèn mời hai ngài lên một chiếc xe hơi riêng về sở.

Vì ngày hôm ấy, các báo thông tin của thủ phủ Đông Dương đã xuất bản buổi sáng cả, nên vì không được rõ đầu đuôi manh mối, dân Hà Thành tối hôm ấy xôn xao mà bàn rằng Chính Phủ vừa bắt được hai tay quá khích nguy hiểm thuộc đảng “sơ mi trắng cụt tay”. Cả đến Tổng cục thể thao cũng không biết rằng đó là hai nhà quán quân quần vợt sáng hôm sau phải trở tài trước hai đức Kim Thượng.

Cùng với công chúng tán mát và hỗn loạn, Xuân Tóc Đỏ ra về. Gặp Tuyết và vợ chồng Văn Minh ở giữa đường, nó cam đoan ngay rằng cái giải vô địch quần vợt Đông Dương chỉ ngày mai thôi, là phải về tay nó. Nhưng ông Văn Minh, bằng cái cách một ông bầu hoàn toàn, vội tăng công:

- Nay, vua Xiêm cũng có đem một tay quán quân quần vợt sang đây, vì vua Xiêm cũng là một người hâm mộ thể thao. Sau cuộc tranh giải quần quân, thế nào nhà vô địch Xiêm cũng sẽ trở tài trước công chúng Pháp Việt đấy! Nếu anh đã nắm chắc cái thắng, cũng nên sửa soạn cuộc tử thí với Xiêm La nữa thì vừa. Nếu anh lại được nốt thì thật vẻ vang cho xứ Bắc Kỳ, cho nước Việt Nam, cho Đông Dương!

Xuân Tóc Đỏ tắc lưỡi nói một cách thản nhiên:

- Còn phải nhờ ở số mệnh nữa mới được.

Đương đi, cả lũ bỗng thấy ông đốc tờ Trục Ngôn tất tả chạy đến ... Mọi người hoảng sợ, tưởng chừng có sự tai biến gì xảy ra. Nhưng không, bác sĩ chỉ nói:

- Bà phán mời tất cả anh em quen biết bữa nay lại dùng cơm chiều ở đằng ấy để ăn mừng cậu Phước của bà hết bệnh hết sùi hơi ... Tôi được nhờ cái việc rủ anh em, chị em cùng đến.

Tuyết nói ngay:

- Ai đến thì đến, chứ tôi không đến!

Bác sĩ Trục Ngôn vội hỏi:

- Sao Hay đã lại có chuyện gì?

Xuân Tóc Đỏ vội nắm tay bác sĩ, khẽ nói:

- Đừng hỏi nữa! Tuyệt chính là vợ chưa cưới của tôi

Bác sĩ Trực Ngôn ngẩn người ra, rồi khen Xuân:

- Bạn tốt số lắm. Tôi xin có lời mừng đấy!

Rồi thì người ta bắt tay chia biệt nhau, hẹn nhau đến chiều

Có một sự đáng lạ là, ngày hôm ấy, bà Phó Đoan không đi đón vua, cả đến đi xem thiên hạ đón vua cũng không. Xuân cũng có ngạc nhiên về chỗ đó. Cho nên lúc nó về nhà, sau khi hỏi học trò Phước, mà học trò đáp lời rất thông thái rằng: “Em chã! Em chã! ...” Nó được yên trí rằng cái trình độ trí thức ấy cũng đã tấn tới khá cao, nên hỏi đến bà mẹ. Không đáp lời, bà Đoan chỉ bung mặt khóc, khiến Xuân Tóc Đỏ phải giậm chân quát thét:

- Gớm! Vừa vừa chứ! Mợ làm nững thế thì không ai chịu được nữa Ấy chỉ có bắt nhân tình với mợ mà còn khổ thế, giá định lấy mợ, không biết thế nào!

Bà Phó Đoan liền phân trần ngay cái làm nững của mình bằng cách đưa ra hai tờ tuần báo Con Vẹt mà rằng:

- Đây, mình đọc hai cái đoạn thiên tiểu thuyết của cái báo chí phải gió ấy mà xem! Tôi chỉ muốn đi kiện cho nó mọt mẽ ...

Xuân Tóc Đỏ đọc thấy nhan đề một truyện “Bà chủ nhà” và truyện kia, nhan đề là “Vụ án mạng của bác Phắc – to”. Dưới bài ấy đề dịch truyện La Patronne của G. de Maupassant, dịch truyện Le crime au père Boniface của G. de Maupassant. Nó vớt cả hai tờ Con Vẹt xuống bàn mọt cách chán nản, thì nhân ngãi nó lại nói:

- Ô hay, sao không đọc? Họ viết truyện họ giễu chúng mình đấy mà!

- Thôi đi đừng bịa! Họ dịch của Tây, xem làm thềm vào!

Bà Phó Đoan mở to cặp mắt, sung sướng nói:

- Ó! Thế mà sao lại y như họ nói anh và tôi! Xấu hổ lắm đấy, anh đừng tưởng bỡn!

Bất đắc dĩ Xuân phải ngồi xuống ghế, khoan thai đọc cả hai cái bài mà người ta bảo là nói xấu nó. Nhưng cảm tưởng của nói lại chẳng giống của bà Phó Đoan:

- Nghĩa là mình cũng phải có thế nào mới được người ta nói xấu chứ? Mợ chớ lo, ở đời này, càng những người danh giá càng hay bị báo nói xấu, và chỉ những kẻ không ai thềm biết đến tên tuổi là được ở yên thân trong xó tối mà thòi

Nghे thấy lời lẽ có lý, bà Phó Đoan cũng nguôi, thương cho Xuân Tóc Đỏ mấy cái hôn mà rằng:

- Cậu nói chí lý lắm! Cậu ngoan lắm!

Đã đến lúc nhọc mệt vì sự môn trốn nạ giòng ấy, Xuân Tóc Đỏ đẩy cái mặt bự phấn ấy ra nhìn nhó kêu lên:

- Gớm nữa!

Thái độ ấy làm cho vị quả phụ thủ tiết ấy tức khắc nổi trận lôi đình! Thật thế! Ai mà lại không phải tức, khi lòng tự ái bị thương! Bà Phó Đoan làm một hồi trầm trập:

- À! Đồ khốn nạn! Đồ sữ Khanh! Đồ bạc tình lang! Làm hại cả một đời người rồi thì bây giờ giờ mặt phởng? Này, con này chẳng phải tay vừa đâu! Liệu thần xác!

Xuân Tóc Đỏ đứng phắt lên, xua tay một cách chán nản:

- Thôi, tôi xin bà! Thế là tử tế lắm rồi! Bụng dạ bà tốt lắm! Tôi đã làm hại cả một đời bà ấy à? Cái đó cũng có lẽ, cũng có thể! ... Nhưng mà vâng lời bà, tôi đã tìm cách cứu chữa rồi! Tôi đã đi mời cho bà một ông đốc tở cẩn thận chứ đây không thềm gọi bọn lang băm.

- Ấy chết!

- Bẩm thật thế đấy! Chỉ nội tối hôm nay là có đốc tở đến chạy chữa cái trinh tiết của bà.

Bà Phó Đoan sợ hãi quá, kêu thất thanh:

- Tôi không biết! Mặc kệ! Tôi không có gì mà phải chữa!

Xuân Tóc Đỏ:

- Bà tưởng đó là chuyện trẻ con đấy hẳn? Tôi với bà, như thế, dễ là chuyện đùa! Ai dám bảo bà đã buộc tội tôi, là làm hại một cuộc dodòi danh tiết của bà! Ai bảo bà bắt tôi cứu chữa!

- Mặc kệ! Tôi không lời thôi!

Xuân Tóc Đỏ giơ tay lên thề một cách cực kỳ hệ trọng:

- Tôi mà nói đùa thì cả họ nhà tôi bị trời tru đất diệt! Tôi cam đoan với bà là đã có ông đốc tở Trục Ngôn cứu chữa cho bà? Mà ông ấy đến bây giờ đây!

Bà Phó Đoan lại kêu:

- Giời ơi! Ông đốc Ngôn! Thế thì tôi chết! Tôi phải chết!

Nhưng bà ta không được phép vật mình vật mảy, hay giậm chân chán chán nữa, vì ở ngoài cổng, tiếng còi ô tô đã rút lên inh tại Bà vội nhìn lên đồng hồ, thì ra đã 7 giờ rồi, khách khứa đã đến dự tiệc bữa tối để mừng cậu Phước đã khởi ... ngưng nguẩy (nói kiêng).

Họp mặt bữa ấy, trừ một Tuyết, còn thì có tất cả những người thượng lưu xã hội và bình dân chính tông, xưa nay hoặc giao thiệp với bà Phó Đoan hoặc đi lại cửa hiệu Âu Hoá . Cậu Phước ngồi ở ghế danh dự của bàn tiệc, cái đó đã cố nhiên. Sau một tiếng đồng hồ mà các quý khách chuyện trò rất thân mật và ăn uống một cách không giả gổ, bỗng thấy bác sĩ Trục Ngôn đứng lên nói:

- Thưa các bà, các cô, các ông ... Nhân tiện hôm nay có đông đủ mọi người trong chỗ thân mật giao tình, tôi có ý muốn diễn thuyết về một vấn đề xã hội và luân lý mà thiên hạ chưa có một quan niệm chính đáng. Trước khi lên diễn đàn, tôi muốn thử diễn thuyết ngay ở đây trước đã, để xem có nghe được không?

Một vài người vỗ tay:

- Hay lắm! Trục Ngôn vạn tuế! ...

Xuân Tóc Đỏ reo lên:

-Líp líp lơ!

Nhưng có một người hỏi:

- Khoan đã! Thế bác sĩ muốn diễn về vấn đề gì?

- Vấn đề đàn bà nạ giòng! Người đàn bà trên bốn mươi tuổi tại sao hay khát tình yêu Xã hội có nên chê cười những người ấy không, đó là điều ai cũng nên biết!

Một tràng vỗ tay đôm đốp hoan nghênh bác sĩ (những bạn thân của bà Phó Đoan yên trí ngay là bác sĩ định nói xỏ bà). Cho nên bà Phó Đoan càng lo sợ, cái xanh xám hiện ra ngoài mặt. Bác sĩ Trục Ngôn bèn đứng lên, đọc ở một tập giấy:

- Thưa quý thính giả, buổi tối hôm nay, tôi muốn đem chút ít sở học để nói đến “mùa thu ái tình”, nghĩa là những mối dục vọng, khoa khát thiên nhiên của hạng người về già, mà người đời vẫn cho là không đáng có nữa Xã hội ta xưa nay vẫn sống với những thành kiến hẹp hòi, ấy là vì khoa học chưa dẫn ánh sáng đến điều ấy. Thí dụ ta thấy một ông lão năm mươi tuổi còn mua hầu non, cưới vợ lẽ, ta chế giễu ngay là “già chơi trông bở” ta khó coi(vỗ tay) . Nếu là một người đàn bà mà dây dưa đến ái tình thì lại càng nhục nhã. Thôi thì thiên hạ chẳng còn ngại ngần đem những lời độc ác mà chửi rửa, chê bai ... Sự thực, công kích như thế là chính đáng không? Phải chăng về già, hay sắp về già, người đời hết giấy phép tha mãi tình dục? Không! Không! Vì điều ấy thuộc quyền tạo vật, chứ không còn thuộc cái ý chí của bọn phàm trần chúng ta!(vỗ tay).

“trong một đời, người ta có hai thời kỳ khủng hoảng về tình dục, ấy là tuổi dậy thì và lúc sắp về già. Tạo hoá đã an bài ra thế, chứ loài người ít ai cưỡng được! cái tuổi dậy thì nó gây ra sự khủng hoảng tinh thần cho thiếu niên bao nhiêu thì cái mùa thu của ái tình cũng gây cho lũ “lão giả an chí” sự bối rối bấy nhiêu. Các ông già thì cưới vợ lẽ,(vỗ tay) rồi bị thiên hạ chê cười. Các bà già rồi thì cũng lặn lưng vào vòng hoa nguyệt(vỗ tay) . Hôm nay, diễn giả không cốt phô bày ra đây những cái xấu ấy, nhưng mà là cắt nghĩa tại sao có những cái xấu ấy ...

“Bàn về sự khủng hoảng tình dục của đám phụ nữ nọ giòng,(bà Phó Đoan hất hơi) Bác sĩ Vachet đã có những kinh nghiệm rất đúng thật. Tôi xin đơn cử ra đây vài đoạn để tỏ ra rằng những danh từ hoặc nông nổi hoặc vô nghĩa nhu phong hoá, suy đồi, ngứa nghề, lẳng lơ, già chơi trống bỏi, gái năm con chưa hết lòng chồng, vân vân ... đều có thể đem cắt nghĩa bằng khoa học được lắm. Bác sĩ Vachet đã nói: Sự khủng hoảng tình dục ở người đàn bà, thường khi bày ra những triệu chứng bất ngờ, quái gở. Do cái ảnh hưởng của sự rối loạn về kinh nguyệt, và tính khí, người đàn bà phải chịu một cuộc tai biến về sinh lý và tinh thần có ngụ cái ý khao khát tình dục rất rầy rà, lôi thôi. Có điều đáng buồn cho hạng phụ nữ bất kỳ động cỡn ấy, là sự ấy chĩnh ra vào lúc người chồng cũng già rồi, nghĩa là đã liệt dương, vậy thì còn biết làm thế nào. Muốn có một cậu nhân tình yêu mình cho tha thiết thì không còn được nữa, vì cái mã đã răn reo(vỗ tay) . Và lại không phải bỗng chốc người đàn bà nào cũng cả gan bỏ thái độ cũ, mặc kệ hết thảy, bắt cần dư luận; đem vứt đi một đời danh tiết ... Khôn thay, dục tình vẫn ám ảnh vẫn làm cho đỏ mặt và đập rộn lên cái trái tim ...

“Bởi thế cho nên, than ôi! Có rất nhiều bà tuy đã hết sức kiểm chế mình mà vẫn không biết rằng tính nết mình thay đổi nhiều lắm: hay giận dữ, nóng nảy, hay gắt, chán đời hay ghen ghét đức ông chồng về một chuyện từ ngày xưa ngày xưa, hay là bỗng trở nên thần bí về một lý tưởng tôn giáo, hoặc đồng cốt quàng xiên, mê tín ...

“Nếu người chồng còn tráng kiện, thì vợ như thế là béo bở cho mình lắm. Than ôi, nhiều khi đức ông lại không đủ sức lực nữa, vả lại ông còn bận rộn lắm công kia việc nọ để lo sự no ấm cho gia đình(vỗ tay) . Nhiều khi người chồng đã chết mất rồi, cho nên phần nhiều các bà bị cái khủng hoảng kia là những đàn bà goá(vỗ tay) . Khi sống người ấy không tái giá, hay không nghĩ đến sự bước đi nữa, đã đành là các bà phải có tình nhân(vỗ tay) . Kể ra thì có nhiều sự đáng tức cười, song lo chỉ tại một nguyên cơ sinh lý, vì riêng cái thời kỳ khủng hoảng kia, than ôi, không mấy ai tránh khỏi, và may sao nó chỉ có hạn. Ta nên nhớ kỹ rằng đó là vì trong cơ quan sinh dục, những noãn sào thiếu máu, tử cung kết kinh, gây ra một cuộc hỗn loạn sinh lý vào cái lúc mà phụ nữ Việt Nam gọi là “hết trội” rồi về sau, qua một thời kỳ, những bộ phận khác sẽ tiết cho buồng trứng những thứ nước cần thiết, người đàn bà hết bị khủng hoảng, lại có cái linh hồn lành mạnh như xưa! ...”

Mọi người lại vỗ tay kêu ran.

Riêng về bà Phó Đoan, thì khi thấy ông đốc tờ đã ngồi xuống, bà mới được hoàn hồn. Không những sự cứu chữa mà Xuân đe dọa kia chẳng những không hại đến địa vị quả phụ của bà, mà dấu răng xưa kia đã có tai vách mạch rừng chi nữa thì cũng không sao, vì bà đã

lặng lơ theo đúng nghĩa lý sách vở của thánh hiền, nghĩa là bà được mừng thầm rằng mình đã trót hư hỏng một cách có tính chất khoa học.

Chương: 20

**XUÂN TÓC ĐỎ CỨU QUỐC
XUÂN TÓC ĐỎ VĨ NHÂN
NỠI BUỒN CỦA ÔNG BỐ VỢ KHÔNG BỊ ĐÁM**

Tuy giá vé vào cửa là ba đồng hạng bét, số công chúng sáng hôm sau ấy, cũng trên ba nghìn. Sân quần Rollandes Varreau của Hà Thành bữa ấy thật đã ghe được một chỗ rẽ ngoặt cho lịch sử thể thao Người ta đồn rằng có rất nhiều người hâm mộ vì đến chậm, không mua được vé, bèn hoá ra phần uất và chết một cách rất thể thao, nghĩa là tự tử dần dần bằng thuốc phiện không có dấu thanh, hút vào phổi

Cú cố Hồng, ông Văn Minh, bà Phó Đoan, ông Typn và nhiều người, đều đã chán nản lắm, vì bà Văn Minh đã đại bại về giải quần vợt phụ nữ bản xứ. Tuyệt cố làm cho ông bố đỡ buồn, kêu rằng cái phần danh dự của gia đình cũng còn có cơ cứu chữa được, vì mọi người còn hy vọng vào Xuân.

Lúc ấy, trên sân quần có hai cô đầm đương tranh cái giải vô địch phụ nữ Pháp nên những người của hiệu Âu Hoá đứng xem cũng không sót sáng mấy

Trên khán đài, ngồi giữa những vị quan chức văn võ cao cấp của ba chính phủ, công chúng thấy rõ, từ trái sang phải: quan toàn quyền, quan Thống sứ, Đức Vua nước nhà, S.M. Projadophick vua Xiêm. Tuy vận Âu phục, vua Xiêm cũng đội cái mũ bản xứ bằng kim ngân châu báu, trông như một cái tháp cao, vì nó có đến chín tầng gác, cứ lên cao thì lại nhỏ lại, một thứ biểu tượng của cái nước một triệu con voi Đàng sau nhà vua, một viên viên quan hầu Đức và một viên quan hầu Nhật tỏ rằng nước Xiêm đương tiến bộ mạnh mẽ trên đường tự lập. Việc nhà tài tử Luang Brabahol cũng ngồi sau đấy (quán quân quần vợt Xiêm La) tỏ rằng đáng thiếu quân của đất nước triệu tượng cũng sẵn lòng khuyến miễn thể thao Lại nữa, nếu ai tinh ý, thì cũng thấy rằng mấy ông trị sự Tổng cục thể thao Bắc Kỳ lúc ấy đương lo sốt vó, đương hoá điên hoá cuồng, vì giờ tranh đấu cái giải chung kết đã sắp đến rồi, mà vẫn chưa thấy mặt hai nhà quán quân cũ, Hải và Thụ, ở sân!

Làm thế nào bây giờ?

Tổng cục đã phái rất nhiều người sục sạo khắp bốn phương trời, để họ phải lục lọi cho ra hai cái ông quán quân bí mật ấy, nhưng vô hiệu quả! Chính gia đình của hai ông cũng kêu không biết hai ông đi đâu từ đêm hôm trước ... Làng thể thao nhón nháo lên, kẻ ngạc nhiên sững sốt, người lo kinh hoàng. Không ai biết rằng lúc ấy, hai ngài vẫn còn nằm trên sàn lim có nhiều rệp ở căn phòng đê bô của nhà Sécurité . Chính sở mật thám mà cũng lại không biết nốt, vì có bao nhiêu nhân viên đều chia nhau đi hộ giá ngoài phố cả, người ta chưa có người và chưa đủ thì giờ xét căn cước và hỏi cung hai kẻ bị bắt kia nữa! Và Tổng cục kết luận rằng đó chính là một sự phá hoãng, một cuộc phản trắc, một vở chơi xô lại Tổng cục,

cũng như cái thói, cái thông bệnh của những nhà thể thao có danh tiếng xưa nay. Sau cùng Tổng cục đành phải cứu chữa sự sai hẹn của mình trước công chúng, bằng cách mời nhà quán quân vợt Xiêm La ra thử tài với Xuân Tóc Đỏ.

Tiếng loa vừa vang lên xong, công chúng vỗ tay hoan nghênh tức khắc. Vì rằng tài nghệ của Hải, Thụ và Xuân, thì người ta đã nhiều lần được mục đích rồi. Nhưng thiên hạ chưa ai được biết cái tài của Luang Prabahal, nhà quán quân Xiêm La! Công chúng Pháp – Nam lại còn được rất hài lòng vì cho rằng sự Tổng cục không đề cử Hải và Thụ mà chỉ bắt Xuân là một người chưa chiếm quán quân năm nào, thì đó chính là một cử động kiêu ngạo rất kín đáo vậy. Cho nên ta không cần phải xét đến cái sung sướng của Văn Minh, ông bầu, khi ông này được ban trị sự của Tổng cục nói rằng người của ông được đại diện cho Hà Thành để giữ cái danh dự cho Tổ quốc, trước nhà vô địch Xiêm.

Công chúng luôn luôn vỗ tay hoan hô Xuân, còn trên khán đài, đức vua Xiêm đã lộ ra mặt rùng rợn tất cả sự thịnh nộ của vị thiên tử thế Thiên hành đạo ở cái nước có hàng triệu con voi. Thật là một tiếng sét, vì sự thua kém của tài tử Vọng Các là rõ rệt quá, và ởsec đầu, Xuân Hà Thành được 6 – 1. Đức vua nước nhà, quan Toàn quyền và Thống sứ đều bần khoản lắm, vì nếu Đông Pháp nhân đó mà được danh tiếng về mặt thể thao thì, đối lại, về mặt ngoại giao có thể rầy rà, lôi thôi Than ôi! Đó là cái lợi hại thiên nhiên, đích đáng của mọi sự trên thế gian này! Đếnsec thứ nhì, công chúng thấy Xuân đánh uể oải hình như chấp bên địch. Ông bầu Văn Minh rất lấy làm lạ. Kết quả 5 – 7. Những người không nông nổi đều hiểu ngay đó là Xuân để dành sức.

Mấygiờ đầu ởsec thứ ba tỏ rằng hai bên cùng gắng hết sức. Tuy Luang Prabahal đã trở ra hết tài năng mà cũng không lấn át được Xuân. Đến lúc trọng tài hô 15 – 30, trông tài tử của mình đã nắm phần thua, vua Xiêm tức thì lôi trong túi áo ra cái bản đồ Ấn Độ Chi Na do chính phủ Xiêm vẽ lại, tức là bản đồ nước Xiêm cũ có bờ cõi ở núi Hoành Sơn. Ngài ngắm nghía cái bản đồ mà không nhìn ra cuộc đấu nữa. Viên quan hầu Đức và viên quan hầu Nhật đều cùng ghé đầu một cách thì thào “La guerre! La guerre!” 1.

Dưới sân, đám công chúng Pháp Nam ngây thơ, vô lo vô lự, vẫn vỗ tay rầm rộ để ủng hộ Xuân. Viên trọng tài luôn miệng hô:

- Ca răng! Ca răng ta! A văng ta sẽ vít! A văng ta đờ o!2.

Sự hồi hộp của mọi người là không thể tả được. Cho nên đám bách tính quần dân kia không biết rằng giữa lúc ấy Đức Vua nước nhà, quan Toàn quyền và quan Thống sứ đã đưa mắt nhìn nhau ... rồi ông giám đốc chính trị Đông Dương sau khi tai nghe một hiệu lệnh của quan Toàn quyền, tức là bỏ khán đài, chạy xuống sân đi tìm ông bầu của Xuân Tóc Đỏ. Văn Minh rất cảm động khi thấy vị thượng quan ấy của Chính phủ mời mình ra một chỗ vắng, hấp tấp rỉ tai đại khái như thế này:

- Chính phủ Bảo hộ và chính phủ Nam triều cử bản chức tới nhờ ngài một việc tối hệ trọng, có quan hệ mật thiết đến vận mệnh của đất nước. Nghĩa là bản chức yêu cầu ngài bảo tài tử của ngài phải nhường, phải thua nhà vô địch Xiêm ngay đi! Tuy mất cái danh dự thắng cuộc, các ngài sẽ được Chính phủ bù cho bằng những cái khác một cách rất hậu hĩ!

Ông bầu Văn Minh còn đứng ngạc nhiên há mồm ra, thì vị quan to lại tiếp luôn:

- Ngài cứ biết nghe đi đã ! Cái việc này rất là khẩn cấp, cái thời giờ là rất ngắn ngủi! nếu An Nam mà được Xiêm La về quần vợt thì thế nào cũng có nạn chiến tranh! Chính phủ Pháp chủ trương hoà bình, các ngài phải trông gương đó mà tránh cho bách tính lương dân cái nạn núi xương, sông máu! Thôi, chốc nữa ta sẽ nói chuyện nhiều

Bởi thế, giữa lúc công chúng reo ô reo a huyên náo cả một góc trời, giữa lúc viên trọng tài kêu Ca răng ca tặng ta, đờ o séc vít thì thừa lúc Xuân Tóc Đỏ quay về với đứa trẻ nhạt bóng, ông bầu Văn Minh liền thất thanh khẽ bảo nó:

- Thưa đi! Nhường đi! Được thì chết! Chiến tranh!

Chông chúng đương hồi hộp vì 7 – 7, 7 – 8, đương mong giữ cho Hà thành thì sự không ngờ, quả cuối cùng mà Xuân lớp một cái sang bên địch, lại bắn bổng lên không khí rồi rơi vào hàng rào găng! Kết quả thăm khốc 7 – 9 ấy đã làm cho mấy nghìn con người la ó rầm rĩ để tỏ sự thất vọng công cộng. Nhưng ... một hồi kèn La Mareilaise đã nổi lên mừng nhà vô địch Xiêm La, và kết liễu cuộc vui, và để các đức vua và quý quan của ba chính phủ về sở Toàn quyền.

Khi đoàn xe hơi có cờ lần lượt đi rồi, công chúng còn đứng lại, đông nghìn nghịt, tốp này định chia buồn với Xuân, tốp kia định trách cứ Xuân. Lại có đám người hô đã đảo Xuân Tóc Đỏ nữa Cụ Hồng, Tuyết, bà Phó Đoan, bà Văn Minh lúc ấy thất vọng vô cùng. Những nhà chụp ảnh vây quanh Xuân để chụp ảnh. Những ông phóng viên các báo định họp nhau chất vấn thái độ của Xuân, vì mọi người rất lấy làm ngờ vực cái giờ cuối cùng. Quả banh ấy phải là để nhường nhện không? Sao tài tử Xuân, giáo sư quần vợt, mà lại đến nổi ... quốc sĩ như thế? Chỗ này, chỗ kia, thấy những lời hò hét vang lên:

- Quốc sĩ! Về nhà bò! Đi về nhà bò!

Có một vài người Pháp cũng kêu to:

- A bas Xuân! A bas Xuân! Des explica – tions!

Thấy ở tình thế hiểm nghèo, ông bầu Văn Minh bèn cùng Xuân Tóc Đỏ trèo lên nóc cái xe hơi của bà Phó Đoan, rồi Xuân Tóc Đỏ cứ việc lắng nghe ông bầu của nó nhắc mà diễn thuyết trước cái đám công chúng mấy nghìn người hung hăng ấy. Nhưng ông bầu lúc ấy đã say sưa về cái việc hệ trọng của mình lắm, bèn nói trước đã:

- Xuân thua không phải bởi vô tài! Chắc thiên hạ đã mục kích rất rõ. Vậy xin thiên hạ hãy bình tĩnh nghe tại sao người của tôi lại phải thua

Nói xong, ông lại thấy mình và Xuân là tọ Cho nên công chúng thấy Xuân Tóc Đỏ có cái giọng trích thượng của một bậc vĩ nhân như thế này:

- Hỡi công chúng! Mi chưa hiểu rõ những lẽ cực kỳ to tát nó khiến ta phải đánh nhường giải cho nhà vô địch Xiêm La! Quần chúng nông nổi ơi! Mi đã biết đâu cái lòng hy sinh cao thượng vô cùng, (nó vỡ vào ngực) nó khiến ta phải từ chối danh vọng riêng của ta đi, để góp một phần vào việc tiến bộ trong trật tự và hoà bình của tổ quốc! Giữa cái giờ rất nghiêm trọng này, điều cốt yếu của người xả thân cứu nước không phải là chỉ nghĩ đến mình, nghĩa là không phải là cốt được một ván đánh quần, nhưng mà là cốt giữ cái môi thiện cảm của một nước lân bang (nó dấm tay xuống không khí) Chính phủ Pháp cũng như toàn thể quốc dân Pháp đã bao nhiêu năm nay, vẫn chủ trương và cố duy trì nền hoà bình cho thế giới! Nếu vô tình mà gây hấn, nếu thí dụ có cuộc Việt – Xiêm xung đột, thì cái phần thắng hay bại tuy chưa ai biết, nhưng mà điều chắc chắn, là nó sẽ lôi cuốn cái thế giới vào nạn can qua! Cho nên ngày hôm nay, ta tỉ thí không phải tranh nhau cái thua, được ở một quả quần. Ta chỉ phụng sự công cuộc ngoại giao của Chính phủ mà thôi! Ta (nó giơ cao tay lên) không muốn cho hàng vạn mạng người làm mồi cho binh đao, mắc lừa bọn buôn súng! (nó đập tay xuống). Hỡi quần chúng! Mi không hiểu gì, mi oán ta! Ta vẫn yêu quý mi mặc lòng mi chẳng rõ lòng ta! ... Thôi giải tán đi, và cứ việc an cư lạc nghiệp trong hoà bình và trật tự! Ta không dám tự phụ là bậc anh hùng cứu quốc, nhưng ta phải tránh cho mi nạn chiến tranh rồi! Hoà bình vạn tuế! Hội Quốc liên vạn tuế!

Với cái hùng biện của một người đã thổi loa cho những hiệu thuốc lậu, với cái tự nhiên của một anh lính cờ chạy hiệu rạp hát, lại được ông Văn Minh vận đĩa kèn, Xuân Tóc Đỏ đã chinh phục quần chúng như một nhà chính trị đại tài của Tây phương. Mấy nghìn người bị gọi là mi, không những đã chẳng tức giận chút nào, lại còn vô cùng cảm phục, cho rằng người ta “phải thế nào” người ta mới dám ngôn luận tự do như thế! Cho nên Xuân Tóc Đỏ diễn thuyết vừa xong, tiếng vỗ tay của nhân dân ran lên như mưa rào! Một lần nữa, cái đạo binh các ông thợ ảnh lại xông đến gần nó ... Thế rồi, ở chỗ này, thiên hạ sốt sáng hoan hô:

- Xuân Tóc Đỏ vạn tuế! Sự đại bại vạn tuế!

Như một bậc vĩ nhân nhũn nhặn, nó giơ quả dấm chào loài người, nhảy xuống đất, lên xe hơi Rồi mấy chiếc xe của bạn thân của nó mở máy chạy, để lại cái đám công chúng mấy nghìn người bù nhìn và cảm động.

Khi bước vào nhà, thấy cụ bà đương ngồi bồ cau như một người ngu si không biết rằng trong xã hội vừa có một sự can hệ đáng chép vào lịch sử, cụ cố Hồng quên cả ho khạc, sấn sổ hỏi vợ bà vợ hủ lậu:

- Bà đã biết chưa Bà đã biết chàng rể út của tôi chưa Tôi chỉ còn lo rằng xưa kia, con Tuyết chưa bậy bạ cho đủ dùng với nó?

Cụ bà vẫn ngây thơ hỏi như một người không hợp thời chính hiệu:

- Thế nàng dâu ông được hay là thua Thăng con rể út ông được hay là thua

Cụ cố Hồng bĩu môi mà rằng:

- Thua! Nhưng mà có năm bảy thứ thua! Nó đã thua một cách đặc thắng! Một cách vinh hiển! Thua bà, xin bà làm ơn mắng tôi nữa đi! Con rể út của bà, bà có hiểu không, bây giờ nghiêm nhiên là bậc vĩ nhân, một vị anh hùng cứu quốc!

Cụ bà không được hỏi thêm gì nữa. Cả bọn đi xem kéo nhau về nhà. Tuyết bắt đầu nhìn mọi người bằng cặp mắt khinh bỉ! Bà Phó Đoan cứ nhún nhảy như một con chơi chơi! Ông Typn ngồi ngay xuống để thay giày cho Xuân Tóc Đỏ một cách nịnh thần và nô lệ. Cậu Phước không em chã nữa. Bác sĩ Trục Ngôn chúc mừng ngay cụ bà:

- Thưa cụ, tôi xin có lời trân trọng chúc mừng cặp uyên ương.

Ông bầu Văn Minh đỡ lời ngay:

- Vâng, việc ấy dự định đã từ lâu lắm.

Riêng về cụ Hồng, thì cụ nên nằm gọn ngay giữa sập để hỏi đến cái bổn phận phải làm của thằng bồi tiêm. Trong khi cụ rất hăng hái, rất có vẻ cũng thể thao, cụ nghĩ đến võ đầu về câu bộ vợ phải đấm mà cổ nhân đã nói một cách bí hiểm để cho không ai hiểu được sự tích ... Thật vậy, ở địa vị của bây giờ, tất cả phải vênh vào cái mặt thì mới khỏi mang tiếng là bất hợp thời trang. Nhưng muốn vênh mặt tất nhiên phải bị đấm đả. Ai Cụ băng khuâng tự hỏi: “Phải, ai đấm vào mặt mình bây giờ?” Cụ đánh ba cái dấu hỏi vào đấy. Thật là một vấn đề mà thời gian và tương lai mới có thể giải quyết được. Cho nên cụ bực dọc vô cùng. Đã toan nhắm nghiền mắt lại

Nhưng cụ lại phải mở to hai mắt, vì ngoài cửa thấy tiếng xe hơi đỗ rồi tiếng giày lộp cộp vang lên. Mọi người nhìn ra và hoảng hốt nữa, vì người bước vào là một ông Tây ăn mặc lễ phục rất uy nghi, kểu nhà binh, có lon ở tay và có gươm đeo ở thắt lưng kim tuyến. Ông Tây ấy, nói tiếng Ta như Tây lai, lễ phép chào cả bọn rồi hỏi:

- Thưa các bà, thưa các ông, bản chức muốn được nói chuyện với nhà tài tử quần vợt Xuân, và ông bầu ...

Văn Minh chạy ra cúi chào và ra hiệu cho Xuân đứng lên. Ông tây đồng dục nói:

- Thưa hai ngài, bản chức là quan hầu của quan toàn quyền, vâng mệnh ngài đến quý xá đây nói cho hai ngài biết rằng vì cái lòng hy sinh cao quý của các ngài, đã thua nhà vô địch nước Xiêm, cho nên Chính phủ đã đặc biệt ân thưởng cho hai ngài hai cái đệ ngũ đẳng Bắc đẩu bội tinh!

Cụ cố Hồng ngồi nhồm ngay lên, trịnh trọng gọi gia nhân:

- Bầy đâu! Bày hương án!

Vị quan to giờ tay ngăn:

- Xin lỗi! Đó mới là một tin chắc chắn của nhà Nước nhưng Chính phủ chưa kịp thảo nghị

định thì chưa cần có hương án. Hãy xin hai ngày hãy chờ đợi hai hôm nữa Bản chức lại có bốn phận thông báo bằng miệng với hai ngài rằng ân huệ của Chính phủ chẳng phải chỉ có thể thối Triệu đình Huệ và Chính phủ Vọng Các lại có cái mỹ ý dành cho hai ngài hai thứ huy chương để hai ngài, nếu muốn có thể xin được ngay cho thân nhân. Ấy là một cái Long bội tinh và một cái Tiết hạnh Khả phong Xiêm Lạ Lại nữa, quan Giám đốc chính trị Đông Pháp có ý mời hai ngài đến tối hôm nay lên xơi cơm với ngài cho rằng nếu được chuyện trò thân mật với hai ngài thì ngài sẽ vui vẻ lắm.

Xuân Tóc Đỏ cúi đầu rất thấp:

- Chúng tôi rất được hân hạnh.

Văn Minh cúi đầu nói:

- Bẩm quan lớn, hai chúng tôi đội ơn Chính phủ vô cùng!

Ông quan hầu lại dặn:

- Vậy đến tối thế nào cũng mời hai ngài lên xơi cơm thân mật với quan Giám đốc chính trị để nhận Bắc Đẩu bội tinh và xin những vinh quang cho người nhà. Hai ngài sửa soạn ngay cho để Chính Phủ Pháp chuyển sang Nam Triều và Xiêm Triều Bản chức xin có lời mừng hai ngài và xin tạm biệt để về soái phủ.

Ông bầu và nhà tài tử tiễn ông quan to ấy ra đến chỗ xe Khi chiếc xe ô tô đồ sộ có cờ tam tài chạy rồi, Xuân và Văn Minh quay về sung sướng đến không nói được nữa Cụ Hồng đứng lên, cao lên khênh giữa sập, tuyên bố:

- Thưa các bà, các ông, ngày hôm nay vui vẻ, tôi xin có lời trân trọng nói để các quý vị biết rằng vợ chồng tôi đã nhận lời gả con gái út chúng tôi là Tuyết cho ông Xuân!

Trừ bà Phó Đoan, ai cũng vỗ tay một cách thành thực. Văn Minh đến bắt tay ông bố một cách thân mật mà rằng:

-Toa tốt lắm. Để tối hôm nay, lên ăn cơm trên quan Giám đốc,moa sẽ xin chính phủ cho toa cái Long bội tinh.

Cụ cố Hồng bèn bá cổ ông con rể hôn, rồi đáp:

- Cảm ơn vô cùng! Hân hạnh đặc biệt!Toa ăn ở đến với moa thì quý hoá lắm.

Nhìn thấy mặt bà Phó Đoan sưng sĩa như một vị quả phụ thủ tiết bị bạc tình, Xuân Tóc Đỏ cũng nói với mọi người:

- Còn tôi thì, vì lẽ thấy bà bạn gái của tôi đây kia là người đức hạnh, lại có công xây sân quần để hâm mộ thể thao, và nhất là có cảm tình với chúng tôi, lại đã bấm bụng thủ tiết với hai đời chồng, nên tôi xin nói trước rằng tôi sẽ xin Chính phủ Xiêm cho bà cái băng Tiết

Hạnh Khả phong Xiêm Lạ

Nói xong nó hỏi nhạc phụ nó:

- Thưa ba, con định như thế có phải không?

Không những cụ Hồng mà thôi, ngần ấy người vỗ tay reo lên:

- Được lắm! Đích đáng lắm!

Bà Phó Đoan cảm động đến nổi đỏ bừng cả mặt hình như xấu hổ. Bà chỉ muốn nhảy ngay lên hôn người tình nhân đáng yêu và bí mật ấy, nhưng vì đã được tiết hạnh khả phong rồi, nên không dám, ý hẳn phải từ đây lập tức bắt đầu treo gương sáng cho các bạn gái soi chung. Tuyệt đã bắt đắc dĩ chạy vào ngồi sau một tấm bình phong để làm ra vẻ hổ thẹn về sự hôn nhân một cách thành thực. Cụ phán bà ngồi dưới chân cụ ông, tuy vậy cũng cứ cảm mặt xuống, hối hận về cái tội tày đình đã trót mắng mỏ con trai, chế trách con gái, và khinh bỉ ông Xuân bội tình. Còn cụ ông thì cụ đã nằm xuống kéo điều thuốc phiện thứ chín mươi sáu, và nghĩ cách để bị đâm nữa thì mới thật là mãn nguyện.

Nhưng người ngồi đấy chưa ai kịp chúc mừng cậu nào thì đã lại thấy một chuỗi người nữa bước vào, ai cũng vui vẻ lắm. Đó là hai thầy cảnh sát Min Đơ và Min Toa, ông Victor Ban, sư cụ Tăng Phú chùa Bà Banh, ông thầy số, cậu Tú Tân, ông phán mọc sừng, bà Typn. Rồi thấy những câu văn hoa, mạnh mẽ, lẩy những tư cách sẽ nói dưới đây để chúc mừng ...

- Tôi xin thay mặt các ông chủ khách sạn đến chúc mừng ...

- Chúng tôi đại diện cảnh sát giới, đến có lời chia vui ...

- Bàn tăng xin nhân danh đức Phật Tổ đến ban phúc thọ cho ...

- Chúng tôi mạn phép thay mặt các cho chị em phụ nữ

Duy có ông phán dây thép là chúc mừng một cách có đặc sắc nhất, tuy rằng ông thì vào tai Xuân:

- Tôi xin thay mặt các người chồng mọc sừng, chúc cho ông có được vợ trinh tiết.

Sự chúc tụng tuy có vui tai thật, những quá đà thì cũng quá nhảm. Cho đến cụ cố Hồng tuy cứ nằm một cách lão già an chí mà cũng phải điếc cả tai, sốt cả ruột. Nào cụ còn thiết gì đến chúc mừng với ca tụng nữa! Giá ai đâm cho cụ một cái thì cụ được sung sướng biết bao! Cụ đến lúc ấy rồi m2 không được vênh váo thì giận thật.

Thế mà nào đã hết cho đâu! Than ôi, đây kia lại một vị quý khách! Ông này bận quốc phục, ngực tình những kim khánh và mề đay ... Lạ mắt lắm, ai thế không biết? Nhưng mà sao, ông ta vừa bước vào là tự giới thiệu ngay:

- Kính chào các bà và các ông. Tôi là một hội viên Khai trí Tiến đức, lại đây với cái nguyện vọng được yến kiến quan tài tử Xuân, bậc vĩ nhân của xã hội ...

Xuân Tóc Đỏ nhăm mặt khó chịu, đứng lên:

- Tôi đây, ngài hỏi gì?

Ông kia chấp hai tay vái chào:

- Bẩm quan lớn ạ!

Xuân làm gọn:

- Không dám! Thế ngài hỏi cái gì?

- Bẩm quan lớn, bản hội có lời mừng quan lớn vừa mang ân Chính phủ được Bắc Đẩu bội tinh. Thật là một sự vẻ vang cho đám thượng lưu trí thức. Bẩm quan lớn, chúng tôi được hội cử đi mời ngài vào hội, thì thật là một sự khai trí tiến đức cho quốc dân, rất xứng đáng của người quý phái

Xuân Tóc Đỏ gất cằm cẩu:

- Tôi không phải quý phái! Tôi chỉ là bình dân mà thôi

Ông kia cũng cứ nhũn như con chi chi:

- Bẩm quan lớn, tuy bản hội cũng vẫn quý phái xưa nay thật, nhưng tôn chỉ, bản vẫn khuynh hướng về bình dân mà chúng có đích xác là bấy lâu nay vẫn có cả tổ tôm một cách bình dân y như bọn chủ sòng đấy ạ.

Thấy khơi tán tỉnh vô nghĩa lý, không chịu được nữa, Xuân lại vắn:

- Thế thì nước mẹ gì cơ chứ?

Ông kia lại dịu dàng:

- Bẩm cảm ơn quan lớn lắm ạ. Xin quan lớn biết cho rằng tôi lại còn là một biên tập viên trong ban soạn tự vi nữa ạ. Bản hội được thiên hạ đồn rằng quan lớn hay nói theo ngôn ngữ bình dân lắm, đại khái như mẹ khiếp, nước mẹ gì, v.v ... Cho nên ngoài việc lại mời quan lớn vào hội, tôi phải xin phỏng vấn quan lớn để xin phép quan lớn ưng thuận cho những tiếng như thế được ghi vào bộ tự điển đương soạn nữa đấy ạ.

Bất đắc dĩ Xuân Tóc Đỏ gật đầu lia lịa:

- Thôi được, tôi xin cho phép và xin vào hội để xin vui lòng ngài

- Bấm lạy quan lớn ạ, cảm ơn quan lớn lắm, thật là sự may mắn vô cùng cho bậc thượng lưu trí thức của xã hội Việt Nam. Bấm lạy quan lớn, tôi xin cáo ạ!

Sau khi chấp tay vái Xuân, vị hội viên ấy khẽ nghiêng đầu chào mọi người một cách khinh khỉnh trước khi tháo luy

Bây giờ đến lượt ông thầy số. Ông hậm hực lắm, vì từ nãy đến giờ, ông cứ phải chờ mãi mọi người mà chưa được nói gì cả. Bây giờ ông nhất định đến ngồi gần cụ cố Hồng. Ông vừa áp úng, vừa gãi đầu gãi tai:

- Bấm cụ cố, chúng tôi xin thay mặt các nhà nho chủ trương thuyết 11y số chúc mừng cụ tăng phúc, tăng thọ, chúc cô dâu, chú rể giai lão bách niên. Bấm số mệnh thì tôi đoán thông thạo lắm. Bấm như số ông Xuân chúng tôi thì cách đây năm tháng, chúng tôi đoán trước, cũng rất đúng những sự như bây giờ. Thật là con người tài cao, chí cả, dưới gầm gòi danh tiếng xa ...

Cụ Hồng khẽ gất:

- Rõ cái ông này mới vô duyên! Lại còn khen phò mã tốt áo!

Động lòng thương ông thầy nghèo Xuân Tóc Đỏ đỡ hộ:

- Thưa ba, chính thế đấy ạ. Ông thầy đoán trước đúng lắm.

Nhưng cụ cố Hồng còn cần gì cậy thầy xem số nữa

Cũng như người đời, cụ thấy sung sướng đầy đủ thì thôi chú? Hai nữa cụ đương bực một nỗi chưa có ai đâm vào mặt mình.

- Bấm cụ, số con rể cụ, ông Xuân tôi thật là số anh hùng, số vĩ nhân. Ấy chính là khoa quyền lộc cung, vua biết mặt, chúa biết tên; lại vợ cũng đẹp, con cái cũng lắm ... Ông Xuân nhà ta tức cũng như ...

Thấy ông thầy số vô duyên cứ nói lè nhè, chỉ những muốn đâm vào mặt ông ấy vì cái tức không được ông ấy đâm vào mặt mình, cụ Hồng nhắm mắt lại, ho lụ sụ lên một cách cổ điển, ôm ngực mà khặc khừ:

- Biết rồi! Biết rồi! Khổ lắm! ... Nói mãi!!!

1 Chiến tranh! Chiến tranh!

2 Bốn mươi! Bốn mươi đều! Giao bóng! Ra ngoài!

-- Hết --